

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 6^ο

Αρ. 268

1929

ΖΟΣΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ BERLITZ

ΑΘΗΝΑΙ όδός Σταδίου 37
ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΜΗΜΑΤΑ
ΔΙ'ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ
Από της 1ης μέχρι της 9ης Μαΐου σειρά μα-
θημάτων Γαλλικής, Γερμανικής, Άγγλικής
και Ιταλικής
ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΟΝ ΜΑΘΗΜΑ ΔΩΡΕΑΝ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ-ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ

«ΦΑΜΑ», Πανεπιστημίου 47

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

ΑΦΟΥ ΑΠΕΛ-
ΠΙΣΩΝΤΕ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΜΕΤΑΧΕΙ-
ΡΙΣΩΝΤΕ ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ ΟΠΕΡ ΑΛΛΗΘΕΙΩΣ
ΤΑΧΕΩΣ ΤΑΣ ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ, ΚΑΘΟΣΟΝ ΑΦΑΙΡΕΙ
ΤΗΝ ΦΛΟΙΩΣΙΝ
ΕΠΙΣΗΣ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΘΕΡ.
ΜΑΝΤΙΚΟΝ ΔΙΑ
ΚΝΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΑΠΕΙΡΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΑΡΑΦΥΛΑΣΣΟΥΝ !!
υπό μορφήν μικροσκοπικών έντόμων.

Αποφεύγετε τούτους καταστρέφοντες συστημα-
τικώς : Στεγόμευγες, Κουνούπια, Σκνίπαις, Κα-
ταρίδαις κ.λ.π.

ΤΟ BLACK FLAG

εξολοθρεύει τὰ έντομα εύκολα και μέχρις ενός
εξασφαλίζουν την οικιακήν γαλήνην και υγιειν.

Τὰ δοχεία με την Μαύρην Σημαίαν είναι
σε Κόκκινο φόντο πουλόνται εις όλα τα φαρ-
μακεία, Έδωδιμοποιεία, Σιδηροποιεία κ.λ.π.
Γεν. Άντα.ρ. Κουρκουμέλης, Φωκός και Σία
Ηπείρου 45—Τηλέφ. 11-71

ΦΑΝΕΡΩΣΑΤΕ ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΩΜΟΡΦΙΑ

Αραιρέσατε τὰ εικαδίσματα από τούς οδόντας

Θέλετε να έχετε λευκότερους,
ωραιότερους οδόντας; Ίδού μία
νέα μέθοδος όπως τὸ επιτύχετε.

Εάν ζητήτε νέαν ωμορφίαν
και νέα θέλητρα, δοκιμάσατε
τόν νέον τούτον τρόπον.

Ψάνατε τούς οδόντας σας
δια της γλώσσης, και θα αισθαν-
θήτε την παρυσίαν επικαθισ-
ματος· εν είδος ολόκληρου επι-
τομματος.

Εφ' όσον τὰ επικαθίσματα
διατηρούνται επί τών οδόντων,
το μενίσμα σας είνε έστρημέ-
νον πάσης χάριτος.

Σημέρον ηρεσθήη ή Πέριον
νέον είδος οδοντοπάτας· Απο-
συνθέτει τὰ επικαθίσματα δια-
ρεί τούς οδόντας σιλανισμῶν.

Δοκιμάσατε την Πέριον·
Ίδετε πόσον καθαρό φαίνεται
οι οδόντες σας κατόπιν τήτης.
Όλίγων ημερών χάρις της Πέ-
ριον· τούτοις τούτοις θα σας κα-
πείση και' ολοκληρίαν την
αποτελεσματικότητάς της.

Αγοράσατε σήμερον την Πέ-
ριον· τούτοις τούτοις θα σας κα-
πείση και' ολοκληρίαν την
αποτελεσματικότητάς της.

ΠΕΨΟΝΤΕΝΤ ή νέα Άμερικανική οδοντοπάτα
Γεν. Άντιπρόσωπος Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, Πλατεία Όμονίας 3-Άθηναι

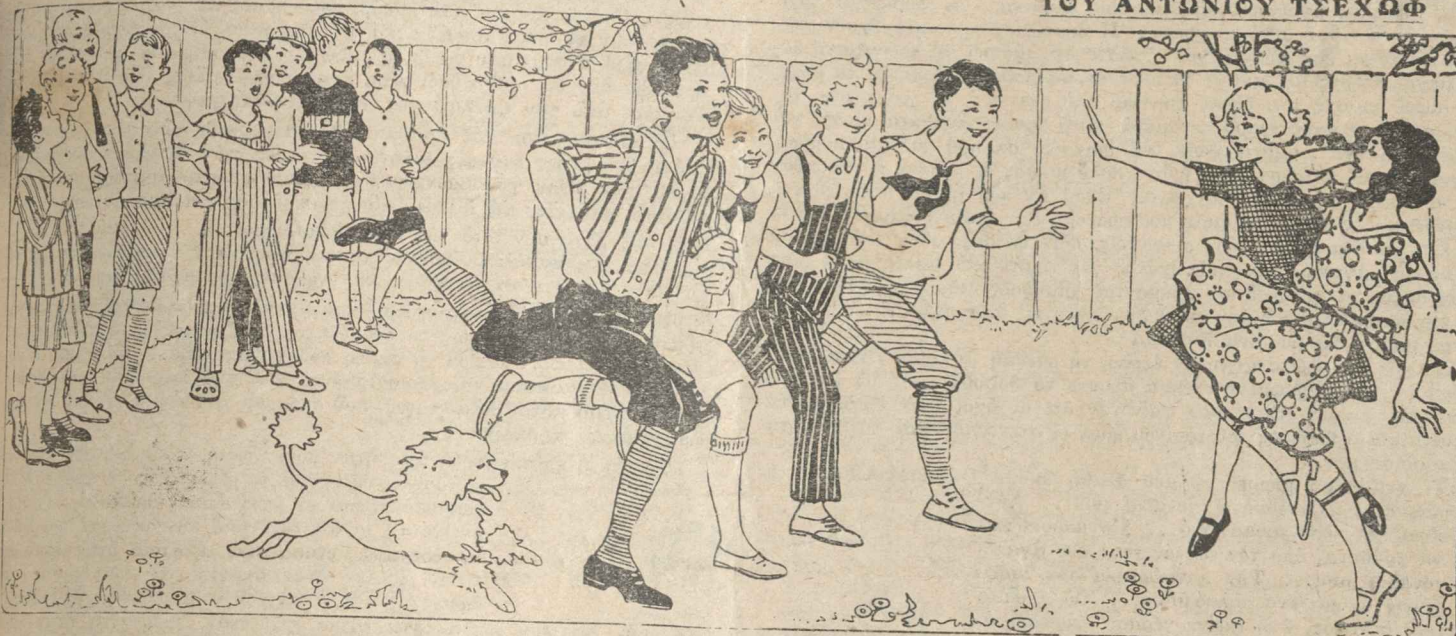
Τὰ προηγούμενα φύλλα του «Μπουκέτου» τιμώνται
πρός τρεις δραχμάς έκαστον

23 Μαΐου 1929

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

529

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Το χρόνο που άρχίζει ή διήγησί μου αυτή, ήμουν σταθμάρχης σε
επίσημο σιδηροδρομικό σταθμό της βορειοανατολικής Ρωσίας. Άν ή
ζωή μου εκεί ήταν εύθυμη ή θλιβερή, μπορούίτε να κρίνετε μόνοι σας,
δεν σας πὸ ότι σε απόστασι είκοσι βερστοίων γύρω δεν ήπηρεζε ούτε
ένα σπίτι. Δεν ήπηρεζε ούτε μία γυναίκα, ούτε μία ταβέρνα, ούτε τί-
ποτε... Καί ήμουν ακόμη νέος, δυνατός, φλογερὸς και άπερίσκεπτος.
Ή μόνες μου διασκεδάσεις που είχα τότε ήταν να κυττάζω τὰ παρά-
θυρα τών βαγονίων τών τρένων που περνούσαν και να πίνω βότκα,
και τριανάβια βότκα, που μου την πουλούσαν νοθεμένη με διάφορα
καυκάσια. Όταν, καμιά φορά, ένα χαριτωμένο γυναίκειο κεφα-
λάκι προβάλεε από τὸ παράθυρο κανενὸς βαγονίου, άμέσως καρφωνό-
μουν στη θέση μου αλάνητος σαν άγέλαμα, που κορόταν ή μιλία και δεν
έξυλλόμουν τὰ μάτια μου απ' αυτό, ως ότου τὸ τρένο χανόταν πέφα,
μακριά... Όταν δεν είχα πάλι δουλειά, έβανα όσο μπορούσα να χω-
ρήσι ή κοιλιά μου από την έλεεινή βότκα τών Έβραίων και, όταν
περνούσαν, γινόμουν άληθινὸς διάβολος. Έτσι δεν πρόσεχα πὸς περ-
νούσαν ή άτελείωτες ώρες κι ήμέρες...

Ή στέππα ή άτέραντη που άπλώνονταν ολόγυρα από τὸ σταθμό
μου, έξασπασε άπάνω μου πολὺ μελαγχολική έπίδρασι. Τὸ καλοαίρι,
ή έπίσημη γαλήνη της, ή μονότονος χροανὸς τών γρύλλων, τὸ διάφανο
αὐτὸ το φεγγαριό, από τὸ όποιον δεν μπορούσα να προστατευθῆς
αυθενά· όλα αυτά με γέμιζαν με άπεραντή και πένθημη θλίψη. Τὸ
μυστὴρ πάλι, ή άσπυλη λευκότης της στέππας, ή άτελείωτες νύχτες
και τὸ σιρόλασμα τών λύκων έδάσαναν άπάνω μου σαν ένας κακὸς
τηνιάλης.

Στὸ σταθμό μου, εκτός από μένα και τὴ
γυναίκα μου, ήμουν ακόμη, ένας τηλεγραφη-
τής κοινὸς και χοιραδικὸς και τρεῖς άλλοι
άνθρωποι γιὰ προσωπικό. Ὁ ὑποσταθμάρχης
μου, που ήταν ένας φημιστὸς νέος, πήγαινε
τακτικά στην πολιτεία γιὰ να κάνει θεραπεία,
και εκεί έμενε μήνες ολόκληρους, επι-
στετευμένος σε μένα τὴ δουλειά του,
καθὸς και τὸ δικαίωμα να παίρνω
ποὺς μισθὸς του. Δεν είχα παιδιά και
έτσι μπορούίτε να φαντασθήτε πόσο
παρυσική ήταν ή ζωή μου.

Προτάξαμε, θυμόμμαι, εκείνο
το χρόνο με την γυναίκα μου
την Πρωτοχρονιά. Καθίμαστε
αὐτὸς στὸ τραπέζι, μεσσομένη
αὐτὴν άγρια και άκούγαμε. Από
τὸ άπλανὸς δομῆσι, τὸν κοινὸ
τηλεγραφητή, ὁ όποιος χτυποῦσε
τὸ μηχανήμα του. Είχα πὴ ήδη
πεντε ποτήρια βότκας και με τὸ
βαρὺ, άκοιμισμένο
σώμα άρχοντες μου, συλλογιζό-
μουν την άπερίγραπτη και άτε-
λείωτη θλίψη μου.

Ή γυναίκα μου, καθισμένη
έκεί μου, δεν έξυλλόμουν τὰ
ματια της από τὸ πρόσωπό μου.
Με τότεσε ότως μπορεί να κυ-
ττάξω μια γυναίκα που δεν έχει τί-

τίποτε άλλο στὸν κόσμο εκτός από έναν ώραο σύζυγο. Μ' άγαποῦσε
τρολλά, ὑποτακτικά, αν κι' ήγώ πολλὸς, φροῦς τὴν έδρα, μὴ ξερό-
ντας που άλλου να ξεθυμάνω.

Παρ' όλη την πληξί που με βασάνιζε, είχα προετοιμαστή γιὰ να
γιορτάσουμε την Πρωτοχρονιά με έκτακτη λαμπρότητα και γι' αυτό
περμέναμε τὰ μεσάνυχτα με άνιπομονησία. Είχαμε, μεταξύ τών άλ-
λων, και δύο μπουτίλιες σαμπάνιας, γνήσιας Γαλλικής σαμπάνιας,
την όποιαν θ' άνοίγαμε όταν θα χτυπούσαν μεσάνυχτα. Έντομεταξί,
έγώ κι' ή γυναίκα μου, περιμένοντας, σοπαίνουμε και κυττάσαμε τότε
τὸ ρολόι τοῦ τοίχου και τότε τις μπουτίλιες.

Όταν ὁ δείκτης έδειξε μεσάνυχτα παρὰ λέντε, πήρα τὴ μία μπου-
τίλια και σιγά-σιγά άρχισα να την άνοίγω. Δεν ξερόν αν ή βότκα που
είχα πὴ προηγούμενος με είχε εξασθενήσει ή αν ή μπουτίλια ήταν
ίγρη, θυμόμμαι μόνο πὸς, όταν ὁ φελὸς πετάχτηκε με κόπο ως τὸ
νταβάνι, ή μπουτίλια ξεφύγε από τὰ χέρια μου και έπεσε κάτω. Χό-
θηκε κάπου ένα ποτήρι, γιατί προτάσα και την έπασα και την έ-
φρασα με τὸ δάχτυλό μου.

— Καλή χρονιά! Καλή τυχί! Είπα στη γυναίκα μου γεμίζοντας
τὰ ποτήρια. Πιές!

Ή γυναίκα μου πήρε τὸ ποτήρι της και κάπως άπάνω ντης τὰ
περίθροια βλέμματά της. Ή όρη της είχε χλομάσει κι' έδειχνε με-
γάλο φόβο.

— Ω! μου ήπε αβρόντας τὸ ποτήρι της στὸ τραπέζι και χλο-
μάζοντας ακόμη πὸ πόλυ. Σοῦ έπες ή μπουτίλια κάτω! Αὐτὸ δεν
είνε καλό!... Είχε κακὸ σημά-
δι... Κάποιο πολὺ μεγάλο κακό
θα πάθουμε αὐτὸ τὸ χρόνο...

Τὴ άνοήτη που είσαι! της
είπα. Λες πράγματα που δεν θα
τάλεγε ούτε μία γοιφά πασαμά-
να... Πιές!

— Ὁ Θεὸς να δώση να βγῶ
άνοχη μου άπάντησε, μὰ, να ή-
δης που θα μας συμβῇ κάποιο
κακό...

Και χροὸς να φέση καν στα
χέρια της τὸ ποτήρι, τὸ έδαλε
στην μάσκα, πάραμωρα και βυ-
θίστηκε σε στοχασμούς. Εγὼ
της είπα μερικά γνωστά πράγ-
ματα γιὰ τις διάφορες δεισιδαι-
μονίες τοῦ λαοῦ, ήπια μισή μπου-
τίλια σαμπάνια. Επειτα άσχετα
να κόβω βόλτες μέσ' στο δωμά-
τιο και τέλος άβήγα ήξα.

Έγώ απ' τὸ σταθμό, ή πα-
ρυσμένη νύχτα έλάμπε γαλήνια,
μέσα στην ψυχὴ και έσημη ώ-
μορφιά της. Μολὸ στὸν ούρανο,
πάνω από τὸ σταθμό, τὸ φεγ-
γάρι και δύο μικρὰ λευκά συν-
νεφα, άκίνητα, σαν κολλημένα, χοιμόνιτσαν και φανόνιτσαν σαν
να περιμέναν κάτι. Ένα έλαφο και διάφανο φὸς άπλώνονταν παντοῦ
και ή γαλήνη ήταν βαθειά κι' άπόλυτη.

Άρχισα να βαδίζω. «Τὴ έῶα αυτές ή γυναίκες! σεφετοῦσαν και
τάζοντας τὸν ξάστερο και λαμπρὸ ούρανό. Κι' αν παραδεχτή κανεί-

Μία χαριτωμένη γυναίκα, με
μαύρα μάτια, καθόταν στὸ
τραπέζι...

ὅτι τὰ σημάδια βγαίνουν καμιά φορά ἀληθινά, τί δυστυχία τάχα μπορεί νὰ μᾶς βοηθῇ αὐτὸ τὸ χροῖον; Ἡ δυστυχία καὶ ἡ φαντασία πῶς εἶναι τόσο μεγάλες, ὥστε δὲν μπορεί νὰ φαντασθῇ καὶ νὰ μεγαλιτεῖται ἀπ' αὐτὴς. Τὶ κακὸ ἀκόμα μπορεί νὰ πάθῃ τὸ ψαλμὸν, ὅταν ἀφ' οὗ πιαστὴν στὸ δίχτυ, πνέεται στὴ φωτιά; Ἡ νύκτις μου χόθηκε, σὺν ἑνὶ ἀποταίγαρῳ πεταμένο, γιατί ἤμουν ἀναγκασμένος, γὰρ νὰ κερδίσω ἕνα κοιμᾶν ψωμί, νὰ δουλεύω σκληρὰ καὶ ἀδιακόπως. Οἱ γονεῖς μου πέθαναν ὅταν ἤμουν πολὺ μικρὸς καὶ ἐμένα μ' ἐδίωξαν τότε ἀπὸ τὸ σχολεῖο πὺν πῆγαινα. Ἔτσι, ἂν καὶ ἤμουν ἀπὸ εὐγενὴ οἰκογένεια, δὲν ἔγινα καμιάς μορφώσεως. Δὲν ἔμαθα καμιά τέχνη. Δὲν ἔχω κανένα ἀσπλο, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους, οὔτε καὶ δουλειὰ πὺν νὰ τὴν ἀγαπῶ. Δὲν εἶμαι ἱκανὸς γὰρ τίποτε καὶ μόλις μετὰ βίας κατόρθωσα νὰ γίνω ἕνας ἀσημαντὸς σιδηροδρομικὸς σταθμάρχης. Δὲν ἐγνώρισα στὴ ζωὴ μου παρὰ δυστυχίαν καὶ ἀπογοητεύσεις. Τὶ χειρότερο μπορεί νὰ μοῦ συμβῇ ἀκόμα;

Διὸ κόκκινα φῶτα φάνηκαν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ μακρὰ. Ἐνα τραῖον ἔφτανε. Ἡ ναρκωμένη στέπτα ἀκούει τὸ θορυβὸν του. Ἡ σκέψις ἦταν τόσο πικρὴ, ὥστε μοῦ φαινόταν ὅτι οἱ ἥροι πὺν ἔβγαζαν τὰ σύμματα καὶ ὁ θορυβὸς τοῦ τραίνου ἦσαν οἱ στεναγμοὶ καὶ τὰ βογγητὰ τῆς καρδιάς μου.

«Τὶ χειρότερο μπορεί νὰ μοῦ συμβῇ ἀκόμα; ἐξοκολούθησα νὰ σκέπτομαι. Νὰ πεθάνῃ ἡ γυναῖκα μου... Αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο τρομαχτικόν... Δὲν μπορεί κανεὶς νὰ κρύβεται ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του: δὲν ἀγαπῶ τὴν γυναῖκα μου... Τὴν παρέρφτηκα τὸν καιρὸ πὺν ἤμουν ἀκόμα ἕνα παλῆταυδο... Τώρα εἶμαι νέος καὶ δυνατός, ἐνὶ ἐκείνῃ γέρας, ἑλπίσας, ἀποκατάστηκα. Ἐχει ἀκόμα τὸν κόσμον τὶς δεισιδαιμονίες καὶ τὶς προλήψεις... Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ καμιά ὁμορφίαν μέσα στὴν ἀνούσια ἀγάτῃ τῆς, στὸ πλάκαρὸ τῆς στήθος καὶ τὰ σδυμένα τῆς μᾶτια... Τὴν ὑποφέρω, μὰ δὲν τὴν ἀγαπῶ. Τὶ κακὸ λοιπὸν μπορεί νὰ μοῦ συμβῇ ἀκόμα;... Ἡ νύκτις μου χάνεται ἐδῶ πέρα γὰρ ἕνα κοιμᾶν ψωμί. Τὶς ἄλλες γυναῖκες, τὶς ὁμορφες, τὶς βλέπω μόνο στὰ παράθυρα τῶν τραίνων νὰ περνοῦν σὺν ἀστρα πὺν σβύνουν. Δὲν ἐγνώρισα, οὔτε θὰ γνορίσω ποτὲ μου τὴν ἀγάτῃ... Ἔτσι πᾶνε χαμένα τὰ χρόνια μου, ἡ τόλμη μου, ἡ τρυφερότῃς μου... Ὅλα χάνονται σὺν σκόνῃ καὶ ἀκόμα καὶ τὰ λεπτὰ μου, ἐδῶ, μέσῳ στὴ στέπτα, δὲν ἔχουν καμιά ἀξία...»

Τὸ τραῖον πέρασε μὲ θορυβὸν μπροστὰ μου καὶ ἀπὸ τὰ κόκκινα παράθυρά του, μὲ φώτισε μὲ ἀδιαφορία. Τὸ εἶδα νὰ στέκεται κοντὰ στὰ πρόσυνα φῶτα τοῦ σταθμοῦ, μὰ μὲν ἐκεῖ ἕνα λεπτόν καὶ ἔπειτα νὰ ξεκινᾷ πάλι.

Ἀφ' οὗ βάδισα ἐστὶ ὡς δύο βέρτοτια, πῆρε τὸν ἴδιον δρόμον γὰρ νὰ γνορίσω πίσω. Μονάχος μου, προσπαθῶν νὰ νοιώθω τὸν ἑαυτὸν μου ἀπεράγῃτα δυστυχισμένο, γὰρ κάμω τὶς σκέψεις μου ἀκόμα πὺν θλιβερές, ἀκόμα πὺν μελαγχολικές... Ὑπάρχουν, βλέπετε, μερικὲς στιγμὲς πὺν ἡ συνείδησις τῆς δυστυχίας προκαλεῖ κάποια εὐχαρίστησις στους φτωχοὺς ἀνθρώπους σὺν καὶ μένα. Θάλεγε κανεὶς πὺν κοιτάζοι μὲ τὶς ἰδιὲς τὶς δόδνες τους.

«Τὶ κακὸ, λοιπὸν, μπορεί νὰ μοῦ συμβῇ ἀκόμα;» ἐξοκολούθησα ν' ἀναρωτιέμαι καθὼς ἐγείριζα στὸ σταθμὸ. Μοῦ φάνετα πὺν δια τὴν κατὰ τὰ πέρασα. Τὶς πὺν βαρεῖς ἀσθενεῖς τὶς γνορίσα, ἀναρῖμτες φορές ἔμεινα χωρίς πεντάρα, οἱ προσιτάμενοι μὲν δὲν παύουν νὰ μὲ ἐπιλήττουν γὰρ τὰ παραπτώματά μου, πολλὲς φορές πεθῖναι τῆς πείνας... Πέρα ἀκόμα ἕνας λυσσασμένος λῆκος μῆλκε στὴν αὐλὴ τοῦ σταθμοῦ καὶ μὲ δάγκασε... Ἐἴ ἄλλο κακὸ μπορῶ νὰ πάθω... Οἱ ἀνθρώποι μὲ βοῖζουν, μ' ἐξετελλίζουν καθημερινῶς... Τὸ ἴδιον τοῦς κάνω καὶ ἐγώ... Ὅλα τὰ ἐγκλήματα τὰ βάσω μὲ τὸ μυαλό μου, μὰ συγχρόνως, χωρίς νὰ φοβᾶμαι τὴν τιμωρία, δὲν μπορῶ νὰ κάνω κανένα...»

Τὰ δύο μικρὰ σύννεφα εἶχαν ἀπομακρυνθῇ τώρα ἀπ' τὸ φεγγάρι καὶ εἶχαν σταθῇ πὺν πέρα τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, σὺν νὰ κινεῖτο μετὰ τοῦς κατὰ πὺν δὲν ἔκανε νὰ τ' ἀκούσῃ τὸ φεγγάρι. Ἐνός ἐλαφροῦ ἀνέμος περνοῦσε ἀπὸ τὴν στέπτα, φέροντας τὸν ὑπόκοφον θορυβὸν τοῦ τραίνου πὺν ἀπομακρυνόταν...

Στὴν πόρτα τοῦ σταθμοῦ, εἶδα τὴν γυναῖκα μου πὺν μὲ περῶμεν. Τὰ μᾶτια τῆς ἑλαμπαν γελιστὰ καὶ στὸ πρόσωπό τῆς ἔσχαρῖζαν ἡ χαρὰ.

— Πῆγαινε γρήγορα, μοῦ εἶπε, στὴν κάμαρὴ σου νὰ φορέσῃς τὴν καινούργια σου μπλούζα... ἔχουμε ἐπισκέψεις.
— Τὶ ἐπισκέψεις; τὴν ρώτησα ἐγὼ ξαφνιασμένος.
— Ἡ θεῖα μου Ναταλία Πετρόβνα, μοῦ ἀπάντησε, ἦρθε μὲ τὸ τραῖον.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ Ναταλία;

— Ἡ γυναῖκα τοῦ θεοῦ μου Σιμεὼν Φιόντορις. Δὲν τὴν γνορίσας ἀκόμα. Εἶναι πολὺ καλὴ καὶ πολὺ ὁμορφῇ.

Ἀφ' οὗ εἶπε αὐτὴ ἡ γυναῖκα μου, παίρνοντας τώρα πὺν σοβαρὴ ἔκφρασι, πρόσθεσε γρήγορα-γρήγορα, σὺν νὰ μὲ φοβόταν:

— Βέβαια, μᾶς ἦλθε κάποιος ἀπροσδόκητος, χωρίς νὰ

Ἡ γυναῖκα μου μὲς σερβίρεις τώρα φροῦτα καὶ λικέρ.

τὴν περιμένουμε, ἀλλὰ μὴ θυμώνεις, Νικολάι μου. Φανὸν συγκρατητικὸς... Ὁ θεὸς μου εἶναι καλὸς, πολὺ καλὸς καὶ φέρεται στὴν γυναῖκα του σὺν νὰ ἦταν σκληρὰ πὺν τὴν ἀγάσας. Ἔτσι ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε πᾶν ἡ θεῖα μου νὰ ζήσει μαζὺ του, σηκώθηκε καὶ ἔφυγε... Μοῦ εἶπε πὺν δὲν θὰ μείνῃ ἐδῶ πέρα παρὰ τρεῖς ἡμέρες, ὡς πὺν νὰ ἴδῃ ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τῆς, στὸν ὁποῖο ἐγγραφε.

Ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀσάδισε ἀκόμα μερικὲς φιλανθρωπίας γὰρ τὸ σπράτῃ θεῖο τῆς, γὰρ τὶς μικρὲς ἀδυναμίες τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν νέων γυναικῶν, γὰρ νὰ καταλήξῃ στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ καθήκον μᾶς εἶναι νὰ δίνουμε ἀσπλο σὲ ὅλους καὶ προσπάτων σ' ἐκείνους πὺν βγαίνουν ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον, ὅπως π. χ. ἡ θεῖα τῆς.

Ἐγὼ, μὴ καταλαβαίνοντας τίποτε, φέρεσα τὴν καινούργια μπλούζα καὶ πῆγα στὴν τραπεζαρία νὰ γνορίσω τὴν ἐκκενὴ μου θεῖα.

Μὰ χαριτωμένη νέα γυναῖκα, μὲ μεγάλα μαῦρα μάτια, καθῆσαν στὸ τραπέζι μᾶς. Κι' ἀμέσως τὸ τραπέζι, οἱ γκαρζὶ τοῖχοι, ὁ κακωτεναιμένος καναπές... ὅς καὶ ἡ σκόνῃ πὺν τὰ σκεπάζε... ὅλα μοῦ φάνηκαν σὺν ξανανειωμένα, ἐξωραϊσμένα, ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ δροσροῦ καὶ νέου αὐτοῦ πλάσματος, πὺν σκόρπασε γύρω μὲ εὐδοκία γεμάτη ὁμορφίαν καὶ πρόκλησι...

Τὸ ὅτι ἡ ἐπισκέπτριά μᾶς ἦταν προκλητικὴ, τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὸ χαμόγελόν τῆς, ἀπὸ τὸ ἀρώμα τῆς, ἀπὸ τὸν ἐξωχριστὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον κινεῖται καὶ μὲ τὸν ὁποῖον κλείνει τὰ μᾶτια τῆς, ἀπὸ τὸν τόνο μὲ τὸν ὁποῖον ἀποκρίνεται στὴν γυναῖκα μου, ἡ ὁποία ἦταν καὶ ὡς ἡμεῖς... Δὲν ἦταν ἀνάγκη γὰρ μοῦ διηγήσῃ ὅτι ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ συζύγου τῆς, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας γέρος τύραννος, ἐνὶ αὐτῇ ἦταν καλὴ καὶ εὐθύμη, γὰρ νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὴν πρώτη ματιά πὺν τῆς ἐρωτᾷ ὅτι εἶχε βαρεθῇ νὰ ζῇ κοντὰ στὰ γεράματα καὶ ὅτι εἶχε φῦγει γὰρ νὰ τρεῖν νὰ βρῇ τὰ νεύατά...

— Δὲν ἤξερα πὺν εἶχα ἕναν ἀνέψιμό τόσο μεγάλο! μοῦ εἶπε ἡ εὐθείας μου, δινόντας μου μὲ χαρὰ τὸ χέρι τῆς.

— Κι' ἐγὼ, τῆς ἀπάντησα σφίγγοντας τὸ μὲ θερμῇ μέσῳ στὸ δικό μου, δὲν ἤξερα πὺν ἔχω μὲ τόσο ὁμορφῇ θεῖα...

Ἀρχίσσαμε πάλι νὰ τρώμε. Ἀνὰ καὶ τὴν δεύτερη μπλοτίλια τῆς σαμπάνιας καὶ τὸ πόμα τῆς πετάχτηκε μὲ χροτὸ στὸ νταβάν. Ἡ μπλοτίλια δὲ μοῦ ἔπεσε ὡς τόσο αὐτὴ τὴν φορὰ κατὰ. Ἡ θεῖα μου ἤπιε μονορούφι ἕνα ὀλόκληρον ποτήρι καὶ, ὅταν ἡ γυναῖκα μου βῆκε γὰρ μοῦ στὴν μὴ ἔξω τὸ ξαναγέμισε καὶ, χωρίς διασκεψίας, τὸ ἀδειασε πάλι μὲ μᾶς. Ἐγὼ ἐντομετῶν μεθεὶς ὅχι τόσο ἀπ' τὴν σαμπάνια, ὅσο ἀπ' τὴν φέγα μὲ τὴν ὁποία μ' ἐκείγαν τὰ μᾶτια τῆς. Καὶ καθὼς τὰ κιντοῦσα, οἱ στίχοι ἐνὸς παλινοῦ του-γυδοῦ ἀντηχοῦσαν στὸ μυαλό μου:

Μᾶτια φλογερὰ καὶ μαῦρα,
μᾶτια μου παθητικά,
μᾶτια ὅλο φωτιά καὶ λάτρη
μᾶτια ἐσέις τόσο γλυκὰ
μᾶτια πὺν μόλις σὰς εἶδα
σὰς ἀγάπησα βαθύτα,
ποῦ εἶν' ἡ κάθε σὸς ἀχίδα
στὴν καρδιά μου μὰ σπαθί...

Δὲ θυμᾶμαι πᾶν τί ἔγινε κατόπιν, ὅταν ἡ γυναῖκα μου μὲ ὤρῃσε μόνους γὰρ νὰ πᾶν νὰ στρώσῃ τὸ κρεββάτι τῆς ζήτησῃ μᾶς. Θυμᾶμαι μονάχα πὺν μὲ μὲγάλῃ ἀγάτῃ ὄχιμα μετὰξὺ μᾶς ὅπως σὺν μνηστομοιματα:

Πρώτῃ φορὰ σ' ἀντίκρισα,
ὡς σὺ γυναῖκα ὄραία,
μὰ ἡ ὄρα ἦταν κακὴ
καὶ ἡ στιγμή μοιραία!...

Λέει τὸ ἴδιον παλιὸ τραγούδι...

Ἀγαπήθηκαμε τρελλὰ καὶ ἡ ἀγάτῃ μου μ' ἔκανε νὰ τὰ στείλω ὅλα στὸ διάβολο, καὶ τὴν γυναῖκα μου καὶ τὸ σταθμὸ καὶ τὴν δουλειά μου. Ἦρθε σὺν ἑνός τρομεροῦ ἀνεμοστρόβιλου ματαιωμένος καὶ μὲ συνεπῆρε σὺν ἑνὶ φτερό... Μὲ γύρισε, μὲ γύρισε, μὲ γύρισε καὶ γὰρ νὰ μὲ παρατήρησιν χρειάστηκε νὰ πεθάνῃ ἡ γυναῖκα μου, νὰ μοῦ φύγῃ ἡ θεῖα μου μὲ κάποιον ἄλλο καὶ νὰ χάσω καὶ ἐγὼ τὰ νεύατά μου... Μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς μακρινῆς αὐτῆς στέπτας καὶ μ' ἄρῃσε, καθὼς βλέπετε, κύριε μου, σ' αὐτὸ τὸν ἔρημον δρόμον τῆς Μόσχας...

Πέστε μου καὶ εἰς τώρα τί

μεγαλιτερο καὶ τί χειρότερο καὶ

καὶ ποτε νὰ μὲ βρῇ ἀκόμα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΧΩΦ

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ἡ πανίσχυρος καὶ ἀπᾶμλυντος Ἀλμπιρίνα ἀρχόντισσα Νότῃς Λαμπιρίνης, λαβαίναν ἀέσφρα ἕνα ἀνώνυμον γράμμα, στὸ ὁποῖο ὁ ἀγνωστὸς ἐπιστολὴ γράφει τὸ ἀποκαλύπτει πὺν ἡ κόρη του, ἡ πολυαγαπημένη του, ἡ ἀνέμερφη καὶ ἀρχονταυδομένη Ρόζα του, ἔχει σκεπτεῖ μὲ πᾶσιον στοχαστὸν καὶ ἀσπλο ἐνδοσύν, τὸν ἑλπίσας Γαλάτῃ, μὲ τὸν ὁποῖο συναντᾶται κρυφὰ, καὶ τὸν ὁποῖο πρόκειται ν' ἀκολουθήσῃ ἀφῖνοντας τὸ σπίτι τῆς καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς νὰ τοῦς ἐνάσῃ. Τὸ γράμμα αὐτὸ κάνει τὸν Λαμπιρίν ἐξο φρενὸν, τὸν παραφέρει, τὸν μεταβάλλει σὲ θηρίο ἀνίμερπον. Ὅλη του ἡ λατρεία γὰρ τὴν κόρη του χάνεται μὲ μᾶς καὶ τὸ σπίτι του, τὴν ὁμορφίαν τῆς πατρίδας τῆς καὶ τὴν ἀγάτῃν τῆς, τὴν ἴδια στιγμὴν περνᾷ καὶ τὴν ἑλπίσας Γαλάτῃ, τὸν ἀγαπῶμεν καὶ τρεῖν καὶ κρυφτῇ, ἐσφονδύλονται.

Μητέρα!... Μητέρα μου, σὸς μὰ! Σὸς μὰ!... Χωρὶς νὰ ζῇ καὶ ποτὲ, φορεῖ τὸ καπέλλο του, χύνεται ἐξο ἀπ' τὸ γράμμα του, τρεῖν σπᾶν, ὁμορφίαν σὺν σῖσαν, τὸν ἀνέμερπον καὶ τὸν ἀρπάζει γεμάτος ἰσχυρία. Τὴν ἴδια στιγμὴν περνᾷ καὶ ἡ γυναῖκα του σπασμένη, ἐνδοσύν. Ὁ Λαμπιρίν διαβάσει τὸ γράμμα καὶ τρεῖν καὶ κρυφτῇ, ἐσφονδύλονται.

Μητέρα!... Μητέρα μου, σὸς μὰ! Σὸς μὰ!... Χωρὶς νὰ ζῇ καὶ ποτὲ, φορεῖ τὸ καπέλλο του, χύνεται ἐξο ἀπ' τὸ γράμμα του, τρεῖν σπᾶν, ὁμορφίαν σὺν σῖσαν, τὸν ἀνέμερπον καὶ τὸν ἀρπάζει γεμάτος ἰσχυρία. Τὴν ἴδια στιγμὴν περνᾷ καὶ ἡ γυναῖκα του σπασμένη, ἐνδοσύν. Ὁ Λαμπιρίν διαβάσει τὸ γράμμα καὶ τρεῖν καὶ κρυφτῇ, ἐσφονδύλονται.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

Ἡ Λαμπιρίνα ξέμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μὲ τὰ μᾶτια ὁρῶντο, γεμάτῃ κατὰ πᾶν, γεμάτῃ τρέμῳ...

Ἦταν λοιπὸν ἀλήθεια! Ἡ Ρόζα τῆς, ἡ κορούλια τῆς, ἡ μοδωκαυδομένη, δὲν ἦταν παρὰ μὲ ἀμαρτωλὴ, μὰ ντροπισμένη!...

— Εὐὶ φταῖς! τῆς φώναξε ὁ Λαμπιρίν. Δὲν τὴν ἐπέλεπες καλῶς σὺν μητέρα. Τὴν ἄρῃς νὰ γυρῇ ἐξο. Καὶ τώρα... τώρα... ἢ θὰ κιντοῦσε τώρα; Μοῦ ντροπισσε τὸ σπίτι, δὲ θάγω μούτρω νὰ βγῶ στὸν κόσμο... θὰ γελᾶνε μαζὺ μου ὅλοι, θὰ χαροῖνε οἱ ὄχτοι μου, θὰ μὲ δείχνουν μὲ τὸ δάχτυλο. Ἐμένα, τὸ Νότῃ τὸ Λαμπιρίν...

Ἡ γυναῖκα του σάπανε. Τὶ μποροῦσε νὰ πῇ; Ἡ γλώσσα τῆς εἶχε ἀπῇ, εἶχε σταματήσῃ ὁ νοῦς τῆς.

Ἡ σπῃσις τῆς αὐτῇ ἐξαγρίωνε χειρότερα τὸ Λαμπιρίν. Ὁ θυμὸς τὸν ἔκανε νὰ τρεῖν ὁλόκληρος, πὺν ἀνέβει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. Ἦρσε πάλι ἀπὸτομα στὴν γυναῖκα του καὶ τῆς φώναξε:

— Δὲν μᾶλς... δὲ λὲς λὲς!... Ντροπισσε... ἀτιμωσθήκαμε!... Πὺν θὰ ξεπλύνωμε τὴν ντροπὴν ποῖτες στὸ σπίτι μᾶς!... Πὺν... ὅς νὰ σοῦ πῶ πὺν; Νὰ, θὰ τὴν σκοτώσω, νὰ, θὰ τὴν πληρώσω μὲ τὸ αἷμα τῆς... Μὲ τὸ αἷμα τῆς!... Δὲν εἶναι παῖδί μου... Εἶναι μὲ χαμένη τοῦ δρόμου... Μὰ ἐξοστῶσῃ!

Ἡ φωνὴ ἔβγαλε βραχνὴ ἀπ' τὸ λάρυγγά του, εἶχε ἀφῖσει, τὰ μᾶτια του σπινδοβόλταν.

Καὶ σὲ μὲ στιγμῇ, φρενισμένος καθὼς ἦταν, πῆρε πᾶνον ἀπ' τὸ σῶμα τῆς λιπόθυνης κόρης του καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν κοῦζινα.

Ἡ Λαμπιρίνα τινάχτηκε, σὺν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ κακὸ ὄνειρο καὶ γύρισε καὶ τὸν κιντᾶσε ποῖτενε τρομαγμένη. Πὺν πῆγαινε;... Ἐἴ ἦλθε νὰ χάνῃ;...

Ἐτοιμάστηκε νὰ τρεῖν κατόπιν του, μὰ δὲν πρόφθασε νὰ προχωρήσῃ οὔτε διὰ-τοῖα βήματα καὶ τὸν εἶδε νὰ γυρῇ. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀλλοιωμένο, χλομὸ καὶ παλαιμένο, τὰ μᾶτια του ἀλλοιωμένα ἀπ' τὴν ὁρῃ καὶ τὴν παραφροσᾶ, κρατοῖσε στὰ χέρια του τὸν μαλιντὰ πὺν λύναν τὸ κρέας...

Μόλις ἀντίκρισαν τὰ μᾶτια τῆς τῆς πλατεῖας, γυλιστερῇ λεπὰ τῆς κοῦζινας τὸ ἴπτα, ἐννοίωσε τὶς δυνάμεις τῆς νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ, τὰ γόνατῃ τῆς λύναν. Θὰ σωριάσαν κατὸ λιπόθυμον, μὰ συγκρατήθηκε, σφίχτηκε, ἔκαμε κοῦράριον. Ἐν λιποθυμοῦσε, θὰ γίνονταν μεγάλο καὶ ἀνεπανόρθωτο κακὸ. Πᾶνον στὴν λύσσα τῆς ὁρῇ τὸν ὄντορα καὶ θὰ σκότωνε, θὰ λιντᾶζε τὴν Ρόζα, τὸ παῖδί του!...

Ἡ μητρικὴ ἀγάτῃ ἔσπινε μέσα τῆς μὲ μᾶς καὶ τῆς ἔδωσε τὴν δύναμιν νὰ πηδήσῃ πρὸς τὸ μέρος του, νὰ τοῦ φράξῃ τὸ δρόμον, νὰ κρατήσῃ ἀπάνω του:

Τὴν εἶχε γνορίσει ὅτι ἕνα χορὸν εἶχε ἐξο τρελλὰ μὰς τῆς...

— Νότῃ!... Νότῃ!... Χοιρὸς μου, λυτήσου τὴν, λυτήσου με, τί πᾶς νὰ χάνῃς, Νότῃ, γὰρ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

Φρενισμένος ὁ Λαμπιρίν, τὴν ἄρῃσε μὲ τὸν τοῦ χέρι καὶ τὴν ἔσπρωξε μακρὰ.

— Φύγε... Ἀφῖσε μὲ!...

Ἡ Λαμπιρίνα παρατήρησε καὶ σωριάστηκε κάτω. Μὰ δὲν τὸν ἄρῃσε νὰ προχωρήσῃ. Στάθηκε γρήγορα κοντὰ του καὶ τοῦ ἀγκάλιασε τὰ γόνατα. Τὰ γοῖσα μαλλιά τῆς εἶχαν λυθῇ καὶ κρέμονταν σὲς πλάτες τῆς, τὰ μᾶτια τῆς εἶχαν βορῶσῃ, ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεπε, γεμάτῃ ἀγωνία καὶ τρέμῳ:

— Νότῃ, ἀφῖντῃ μου... κύριε μου, μὴν τὸ χάνῃς αὐτό... Νότῃ... σκέψου, Θεέ μου... λυτήσου με... θὰ πεθάνω!...

Ἐπῶρε τὸν τελευταῖον καρὸ ἀπ' τὴν καρδιά τῆς καὶ τώρα πᾶνον στὴ μεγάλη αὐτῇ ταραχῇ, τὴν ἐννοίωθε νὰ πηδῇ καὶ νὰ φτεροκοπή, σὺν πηνί, μέσα στὸ στήθος τῆς, κόκκινες φλόγες, αἱματοχρῶμες θολοῖρες πέφταναν μπρὸς στὰ μᾶτια τῆς, ἔσφινγε τὰ δόντια τῆς γὰρ νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴ μείνῃ ξερὴ, ἀναίσθητῃ καὶ τὸν παρακαλοῦσε, τὸν παρακαλοῦσε, μὲ φωνὴ πὺν μποροῖσε καὶ πέτρες νὰ ὀρίσῃ, φωνὴ πνιγμένη, ἐτοιμωσμένη:

— Νότῃ... Νότῃ, λυτήσου με, μὲ σκοτώνεις!... Εἶναι παῖδί σου... Φωνάζει τὸ παῖδί σου ἐνὶ... ἐνὶ... Νότῃ, γὰρ τὸ Θεὸ, σάπανε... μὴ...

Τὰ μᾶτια τοῦ Λαμπιρίν, μᾶτια τρελλῶν δὲν ἔξερε τί κάνει, ἔπεσαν ξαφνικὰ ἀπάνω τῆς. Κι' ὅταν τὴν εἶδε ἐστὶ ἑμελλισμένη, χλομή, λαχταρισμένη, μὲ τὴν ψυχὴν στὰ δόντια, κοιτάσταν, σὺν νὰ σὺναισθάνηκε τὸ κακὸ πὺν τῆς ἔκανε, μούγγρισε, πέταξε τὸν μαλιντὰ μακρὰ, ἔσφινγε ἀπ' τὰ χέρια τῆς καὶ ἔτρεξε στὸ γραφεῖο του, ποῖταν πλάι στὴν τραπεζαρία φωνάζοντας καὶ τραβώντας τὰ μαλλιά του:

— Νὰ φύγῃ!... Νὰ φύγῃ!... Δὲν τὴν θέλω στὸ σπίτι μου... Πάρτε τὴν ἀπ' ἐδῶ, διώχτε τὴν ἐξο, στὸ δρόμον, διώχτε τὴν γιὰτὶ θὰ τὴ σκοτώσω!...

Μέτρε στὸ γραφεῖο του, ἔβλινε τὴν πόρτα πίσω του, χτυπώντας τὴν δυνατὰ, ἔτσι πὺν σείσταναν οἱ τοῖχοι, σωριάστηκε σὲ μὲ καρέκλα καὶ ἔκρινε τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὰ χέρια του, ἀγκωμάζοντας, πνιγμένος ἀπ' τὴν ὁρῃ καὶ τὴν λύτῃ του, ἀποκατωμένος, ἀντομωμένος.

— Ἀ, τὴν ἀγάτῃ... τὴν ἀγάτῃ!...

Ἡ Λαμπιρίνα σπῖνκε κατόπιν του, σπῖν

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Z. K.

Ένας μίσχος λουλουδιού ή σιλουέττα της φυσιογνωμίας φασφονόσου από γοιτεία. Την διακρίνει μία παιδιαστική χάρις και πω όλα που έλαβε τον τίτλον της κυρίας, δίδει πάντοτε την εντύπωση της νεαρής Δεσποινίδος. Σπανίως εμφανίζεται σε δεξιώσεις, ίσως επειδή άγασα έκδρομες και έξοχους περιπάτους. Η όμιλία της συμπαθητική, το ύφος της εγγύριο. Είναι ντυμένη πολύ απλά και συμπαθητικά.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Από τις φωριότερες δεξιώσεις της εποχής ή παρά το Πρεσβευτή της Ρουμανίας και τη κ. Λάγγε Ρασκάνο την παρελθούσαν Παρασκευή.

Το θαύμα των μέγαρον τόσο καλλιτεχνικά διακοσμημένων ερμολόγων τις κοσμικότερες και φωριότερες Αθηνάιες.

Το θέαμα έκτακτος εγγύριο, ή κοσμικότερες κορμοστασιές, τα πλέον περιζήτητα παριζιάνικα μοντέλλα, μεγάλα ψάφια ντυτέλλα, χαριτωμένα έμπρομμε φορέματα και άλλα σε άσυχρόσεις ζιγνίνα, μπέξ, γκρί, κόκκινα.

Η οικοδόσποινα ύπέρ ποτε εγγύριο με χαριτωμένη τουαλέττα από δαντέλλα άσπρινα συντονισμένη με την άσπρινα κομην της.

Παρεκάθησαν: Πρωθυπουργός και κ. Έλενα Βενιζελου, κ. κ. Γιοργεβίτς, Πρεσβευτής Σουηδίας κ. Αλμντρεμπε, Πρεσβευτής Βουλγαρίας και Σερβίας, Πρεσβευτής Βελγίου και η κ. Νεμερά, ή Πρεσβευτής της Ισπανίας, πολύ συμπαθητική φυσιογνομία.

Επίσης παρεκρήσαν κ. και κ. Βουλοβίτς, κ. και κ. Παπαδόπου, ή κ. Π. Αργυρόπουλος, κ. και κ. Πολίτου, κ. και κ. Τσαμαδοπού, ή κ. Φραντζή, Πρίγκηνη και Πριγκηπισσα Ντεμίντρε, Κόμισσα Καποδίστρια, Βαρόνος και Πριγκηπισσα Ντεμίντρε, Κόμισσα Ντεμίντρε, ή κ. Αβέρωφ, κ. και κ. Μιχαηλίου, κ. και κ. Λιδεράτου, ή κ. Αβέρωφ, κ. και κ. Θ. Μελιά, Νανταρ και κ. Β. Λορέντση, κ. και κ. Αρ. Κυριακίδη, κ. και κ. Μυλωνά, κ. και κ. Α. Φωκά-Φωκά έμπρομμε με κατάρια σινολον- ή κ. Έντου, ή κ. Μεν. Μεταξά-χαριτωμένη κορμοστασία- κ. και κ. Στ. Κολιαντή-γοιτεία φυσιογνομία- κ. και κ. Λεκατσά, κ. και κ. Στ. Φωτιάδη, ή κ. Αρ. Λαοστούλου, κ. και κ. 1. Μυριαζου, κ. και κ. Α. Βελιαντή.

Από τις πλέον έμπρομμε εμφανίσεις ή κ. Αρβαντιδής με έμπρομμε μαύρο και άσπρι, ή Δίς Κονταβί με μύθ, ή Δίς Α. Λορέντση με ρός, ή Δίς Ηοσία με κομφοτάτη τουαλέττα ρός, ή Δίς Μ. Αξελού με κόκκινα και ή Δίς Λεκατσά με μπλε-περδάν.

Όλοι α κοσμικά Αθηνά εν άπαρτία παρηνκούθησαν τα τελικά ματς στο Τέννις.

Μετά το τέιον έδόθησαν υπό του κ. Καραπάνου τα βραβεία και έπρηκούθησε χορός.

Παρεκρήσαν μεταξύ των άλλων ή κ. και ή κ. Γκοβίντ, ή κ. και ή κ. Τσιούρη, ή κ. Α. Λορέντση, ή κ. Δοξ. Ντ. Αβέρωφ. Διακρίνουν επίσης τον κ. Καραπάνον, την κ. Υψηλάντη, την κ. Καραντήρη, τον κ. Διομήδη, την κ. Σερπέρη, την κ. Ρομάνου, την Κόμισσα Καποδίστρια, την κ. Ζ. Ράλλη, την κ. Ρ. Βλαστού, την κ. Σαχαμγκά, την κ. Αθανασιάδου, την κ. Ζαλοκώστα, την κ. Διαμαντοπούλου, την κ. Γ. Σκούζ, την κ. Γ. Πεσματζίου, την κ. Πετσάλη, την κ. Σταθάτου, την κ. Α. Μάτσα, την κ. Παπαρηγοπούλου, την κ. Ι. Ρομάνου, την κ. Γεωργιάδη.

Παρεκρήσαν επίσης ή κ. Ψιακή, ή κ. Βάττη, ή κ. Μπέμη, ή κ. Μελετοπούλου, ή κ. Μαλαμίδη, ή κ. Λαδοπούλου, ή κ. Μαζαράκη, ή κ. Αργυροπούλου, ή κ. Κοκίνη, ή κ. Μεταξά, ή κ. Βούλτσου, ή κ. και ή κ. Κωστή, ή κ. και ή κ. Δοξά, ή κ. Ε. Στρατιάδη, ή κ. Ε. Μπενάκη, ή κ. Ζαφίρη, ή κ. Ατέρρη, ή κ. Ζερβοντάκη, ή κ. Α. Μελιά.

Ένα γκρουπ από χαριτωμένες δεσποινίδες, μεταξύ των οποίων:

ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Πού γυροφορεί άγριο δημοσιότητα αϊ ότ' άριθμόν 5 και 6 χαλιτεχνικές, πολύχρωμες εικόνες της

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ

Αλθρινά άριστουργήματα ζωγραφικής. Αφθονή έλεκτική, συναρπαστική και επίκαιρος ύλη. Αγοράζοντας την "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ", έξασφαλίζετε έβδομαδιαίως δύο πίνακας των μεγαλειτέρων ζωγράφων του κόσμου.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΦΥΛΟΥ

Η εικόν του σημερινού έρφυλλου του "Μπουκέτου" είναι το περίφημον έργο του μεγάλου Φλνμμανδού ζωγράφου Βάν Ντα με τον τίτλο "Τουλίπες ή Β του Νασάο εις νεαράν ήλικαν". Ο πίναξ αϊτός βρίσκει εις ένα των Μουσείων της Πετρούπολεως.

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΔΕΡΧΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλεφ. 52-03)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Έξωτερικό δ' εν έτος... Δοχ. 120|| Έξωτερικό Διο. Άγγλος Μια και δι' όλην την Άφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτρετα συνδρομή Σελίνα 21. Δι' έπιστολάι και τα χρηματικά έμβάσματα δέον γ' άπευθύνονται πρὸς τὸν "Ιδιοκτήτην τοῦ "Μπουκέτου" κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.

Τα προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δοχ. 3

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ": Έν Άμερικῇ Mr. D. STROUMBOS 261 W. 85th Str Ne -York U. S. A. και έν Αιγύπτῳ-Σουδάν ή κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΡΑΦΗΣ, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικῇ Κογκό ή κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΔΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ δια την κατά φύλιν πώλησιν του "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ": NEW YORK NEWS AGENCY, GENERAL P. O. BOX 407, NEW YORK, CITY, όπου έν εν γ' άπευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΣΤΟΙΔΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Όταν ή Μοίρα κατέθηκε μεταξύ των ανθρώπων και ρώτησε τις γυναίκες τί θέλουν να τους χαρίσει, τα θηλυκά όλου του κόσμου της είπαν:

— Κάνε με όλοστρόγγυλη όάν τον γυμνάτο φρεγγάρι πού περνά γρήγορα μέσ' άπ' τα άσπρινα σύννεφα του ούρανού την νύχτα. Κάνε τό σώμα μου άνάλαφο όάν ποίητο! της είπε ή Τούρκια.

— Χάρισε μου την όμορφιά της Άφροδίτης και την περηνάνα της "Ηρας, της είπε ή Ελληνίδα.

— Εγώ θέλω μάτια πού μαύρα από τη νύχτα, είτε ή Ιταλίδα, πού να πετούν φλόγες όμοιες με κείνες πού βράζουν οι καρδιές του Βεζουβίου.

— Όσο γιά μένα, είπε ή Ισπανίδα, θέλω κατάρια και μεταξίνα μαλλιά γιά να σκεπάζω όάν με μαντήλλια τ' άσπρι μου στῆθος, όταν θέλει να με δη κανένας άλλος εκτός από τον καλό μου.

— Δός μου μαγευτική ζσηρότητα και χαριτωμένο βρόδισμα, είτε ή Γαλλίδα.

— Στόλισέ με με την εγγενική χάρι της Αυτοκράτειρας, δώσε μου κατάρια μαργαριτάρια πού να λάμπουν μέσ' άπ' τα οδοχρόνια χείλη μου, άναστρέψέ ή Ρωσίδα.

Μιά μονάχα γυναίκα είχε άποτραβηχτεί σε μιάν άκρη κ' έμενε άβρονη. Τά μάγουλά της είχαν κοκκινίσει έλαφρά, όταν άκουσε τί ζητούσαν οι άλλες, και τό μικρό πρόσωπό της δεν έδειχνε χαμμάτι ήλεια, καθώς έβλεπε τη Μοίρα να χαμογελά και να τους δίνει με κάποια συμπόνια ό, τι ποθούσαν. Κανένας δεν την είχε προσέξει αϊτή.

Μοι μένει και τό τελευταίο δώρο, είτε ή Μοίρα, κ' αϊτό είναι μία καρδιά γεμάτη πιστόν έρωτα. Ποιά από σάς τη θέλει;

Όλες όμοις έμειναν άμύλητες. Τότε μονάχα προσέξε ή Μοίρα πός πύο της στεκόταν ή δειλή γυναίκολλα πού δεν είχε έκαράσει άκόμα την έπιθυμία της. Της έγεννε λοιπόν με συμπάθεια να πληρώσει και της χάρισε την πίστη στον έρωτα. Η δειλή αϊτή γυναίκολλα ήταν ή Ογγαρέζα.

όποιον διεκρίνανε την Δα Άξελού, την Δα Φραντζή, την Δ. Θεολόγη, την Δα Μαλαμίδη, την Δα Μπέμη, την Δα Ηοσία.

Παρεκρήσαν επίσης αϊ Δες Μπαράκη, Κριακή, Διλαφοκού, Συμεωνίδου, Είρ. Μαζα, Μαζαράκη, Λούρου, Ξίδη, Σταύρου, Καμπάνη, Φιλίκου, Θεοχαρή, Αραβαντινού, Παπαρηγοπούλου, Ανδριτσάκη, Σταίκου, Ψιακή, Έμπειριου, Χατζηλαζάρου, Γεωργιάδη, Βουρλούμη, Χαροκόπου, Βλαχοπούλου και αϊ Δες Σοφία και Μαρία Μάτσα.

H MONTAIN

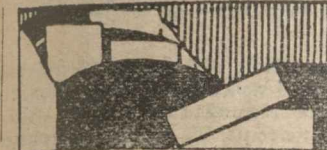
ΕΚΔΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ο κ. Γεώργιος Π. Κοσμάς και ή Δίς Μαρίτσα Α. Ηλιάδου έτέλεσαν τους γάμους των.

Τό "Μπουκέτο" εύχεται εις τους νεονύμφους τον βίον εύτυχ ή άνδοσπαρτον, εις δε τον πατέρα του γαμβρού κ. Π. Κοσμά, άνδυντήν της διεκπεραιώσεως του Κεντρικού Πρακτορείου Έφημερίδων, να του ζήσουν.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΡΙΣ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

—Ναι, άσχοληθήτε με τό έργο σας, δεν θά σας ένοχλήσω πειά. Και ξαναγύρισε και ή ίδια στη θέση της. Δεν τοίλεγε όμως άλλη. Τώρα, κυρίως, ήθελ: να τον ρωτήσει, να τον άναγκάσει να μιλήσει, να τον ρωτήσει γιά χίλια δυο πράγματα και πρὸ πάντων γιά τον έξάδελφό του πού πέθανε κάπου μακριά, μόνος κ' έρμος.

Πός ήταν ό νέος αϊτός. Ποιά ήταν τ' όνομά του... Η Ιωάννα ποθούσε ν' τ' μάθι άμέσως, μα έδίσταζε.

Η ερώτησις έφτανε στην άκρη των χειλιών της και στοματούσε αϊτή.

Τ' έντόπωσι θάκανε, αλήθεια, στον κ. Λαμέρ ή έπιμονή της να μάθι τα οικογενειακά του;

Τ' αϊτό συγκατατήθηκε και δεν μίλησε.

Ο ζωγράφος είχε τώρα σκεπασεί με κάρβουνο πάνω στο μουσαμά τό μοντέλο του.

Σπρώχθηκε γιά μία στιγμή, τραβήχτηκε πρὸς την άλλη άκρη της καμάρης κ' έβριζε μία κατάρα στην άγασία του. Η Ιωάννα πλησίασε αϊτή του.

— Έκτοραστήκατε; τον ρώτησε γιά να πῇ κάτι.

— Ό, όχι δό, κ. βαρόνη. Μόλις αρχίζω άλλωστε.

Δεν είπαν τίποτε άλλο.

Ο κ. Λαμέρ γύρισε και ξανάρχισε την έργασία του. Η Ιωάννα τον παρακολουθούσε, χωρίς να μιλά.

Πέρας έτοι μισή ώρα, μισή ώρα αλλότου οισότης.

Η Ιωάννα έρεμβάζε, θυμόταν τα παλιά, έκανε χίλιες δυο σκέψεις.

Από τη θέση της αϊτή την έβγαλε τ' έρωτικό άνοιγμα της πόρτας. Η πύλη ή άνοιξη, ή όποια πλησίασε αϊτή ρώτησε:

—Νά φέρω, κυρία βαρόνη, τό τσάι;

—Ναι, είτε ή Ιωάννα, εύχαριστημένη γιαι έβρισκε την εύκαιρία να μιλήσει με τό ζωγράφο.

Η άπρεπια βγήκε έξω και ξαναγύρισε φέροντας σ' ένα μεγάλο άσπρινο δίσκο τό τσάι. Τό άφησε πάνω σ' ένα τραπέζι κ' έφυγε.

Κύριε Λαμέρ, είτε ή Ιωάννα στο ζωγάφο, έργαστήκατε άγασία. Έλάτε να πάρουμε τό τσάι κ' άν δεν σας κάνει κόπο ξαναγύριτε κατόπι.

Ο ζωγράφος σηκώθηκε και χάθηκε στο τραπέζι. Τό ίδιο έκανε κ' ο μικρός Μωρεσκάν, ό όποιος δεν ξεκολλούσε τα μάτια του από τον άνακτα του καλλιτέχνη.

Στην άκρη έμειναν σιωπηλοί. Πρώτη άρχισε τ' συζητήσει ή Ιωάννα. Μίλησε στον μικρό της γιά την εικόνα του. Τόν εύχαριστούσε πού έμεινε ήσυχος και άταραχος τόση ώρα. Κατόπι γύρισε πρὸς τόν Λαμέρ:

—Μοι είπατε, του μνήσισε, μη μπορώντας να συγκατατήση τῇ συγγένει της, πός ό έξάδελφός σας άπέθανε μακριά σας, έντελώς ήμνος. Έγνώρισα άλλτε στην έξοχή, όπου είχα πάει με τῇ μητέρα μου, έναν άρρωστο νέο, ένα συμπαθητικό άτυχο παιδί πού πέθανε μετά λίγον καιρό μόνο κ' έρμος, μακριά άπ' τους δικούς του. Υπακούω πός πρόκειται γιά τό ίδιο πρόσωπο. Ποιά ήταν τ' όνομά του έξάδελφου σας;

—Τόν έλεγαν Ζωρζ. κ. βαρόνη, Ζωρζ...

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώσει τῇ φράσει του.

Η Ιωάννα χλόμιασε άποτόμως, τό φλυτζάνι του τραγικού έξυγνε άπ' τα χείρια της, κ' ένα ξεφωνητό πού έμεινε ήσυχος και άταραχος τόση ώρα. Κατόπι γύρισε πρὸς τόν Λαμέρ:

—Μολαταίτα πλησίασε κοντά της και μνήσισε τα παλαιά:

—Κυρία βαρόνη... Είπατε μήπως άρρωστη;...

—Είπατε να μείντε μόνη;

Ο μικρός Μωρεσκάν είχε επίσης άνησυχήσει, ήταν έτοιμος να μιλήσει.

Η Ιωάννα κατάλαβε, παρ' όλη τῇ συγγένει της, πός ή ταραχή της ήταν έντελως άδικαιολόγητη και

κατέβαλε έξαιρετική προσπάθεια γιά να έπιβληθι στον έαυτό της. Τό κατόρθωσε μέσα σε λίγες στιγμές και γυρῶντας στον Λαμέρ τού είπε:

—Σας έτρόμαξα... Συγνώστε με, σας παρακαλώ... Υπομένω από την καρδιά μου και συχνά μούχονται κάτι τέτοιες μικρολίποθυμιές. Μά τώρα είμαι καλά πειά... Έντελώς καλά... Θέλετε λίγο τσάι άκόμη;...

Ο ζωγράφος δεν μίλησε. Είχε άρχισει ώστόσο να ύπνιάζεται.

Κι' έφαγα μία σκέψη γεννήθηκε στο μναλό του. Μιά θύμησι πρὸ πολλού ξεχασμένη. Μιά άνάμνησι πούχε σβήσει στο πέραςμα του χρόνου. Θυμήθηκε πός την έποχή πούχε πέθανει ό έξάδελφός του, τούχαν διηγηθῇ μία περίεργη ιστορία, ένα ποιητικό ειδύλλιο του κακοτύχου αϊτού νέου, με κάποια νεαρά άριστοκρατίδα κυρία.

Η κυρία αϊτή είχε γνωρίσει τυχαίως τόν έξάδελφό του, παραθεσίζοντας στο ίδιο μέρος πύμνε κ' αϊτός, τόν είχε συμπαθήσει, τόν είχε άγαπήσει τρολλά, παρ'όσο.

Ποιά ήταν ή κυρία αϊτή;

Κάμνοντας την σκέψη αϊτή ό Λαμέρ, γύρισε και κύτταξε παρῶνα την Ιωάννα. Της έβριζε ένα βλέμμα βαθύ, έξεταστικό, όάν να την έβλεπε γιά πρώτη φορά. Τό βλέμμα αϊτό τούφτασε γιά να θυμηθῇ μερικάς άκόμη πληροφορίες σχετικές με τό ειδύλλιο του έξαδελφου του. Τού είχαν μιλήσει τότε γιά τα χαρακτηριστικά της κυρίας αϊτής. Και τί παράξενη, αλήθεια, σήπαισις!...

Τά χαρακτηριστικά της συμπονετικής εκείνης κυρίας έμοιαζαν καταπληκτικώς με τα χαρακτηριστικά της βαρόνης Μωρεσκάν!...

Τά ίδια μαλλιά, τα ίδια μάτια, ή ίδια άνευρεμένη έμορφή!...

Ο ζωγράφος έννοιωσε μία άλλοκοτη συγγένεια...

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μάθι την αλήθεια σχετικάς, δεν είχε παρά να κοιτάει την βαρόνη, στο έργοστήριό του με μία άποαυθιπτε πρόσκαι, και να την φέρη μπροστά στο πορτραίτο του νεαρού συγγενού του. Η βαρόνη δεν θα συγκατατούσε τῇ συγγένει της, θα έταράσσεται και ή αλήθεια θα φανερόνταν άπολύτως.

Είχε στο άτελιέ του ένα πορτραίτο του έξαδελφου του, πού τού έμοιαζε καταπληκτικά. Άν ήθελε να μά

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΒΕΖΥΡΗΣ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Ένας δούλος που γίνεται Πασσάς. Το παιδί του Γεωργιανού τσαγκάρη. Της τύχης τα γραμμένα. Πώς τὸν ἀρπάξαν ἀπ' τοὺς γονεῖς του. Ἀπὸ δούλος... ἀντιβασιλεὺς !... Ἡ ἐπανάστασις τῶν Σέρβων. Οἱ Σέρβοι εὐγενεῖς περὶ πωλοῦνται ὡς κοπάδια στὶς ἀγορὲς. Ὁ Χουρσίτ στὴν Πελοπόννησο. Μεγαλεῖα, δόξες καὶ τιμὲς. Μία βασιλικὴ πορεία ἀπὸ Ναυπλίου εἰς Τριπολιτσά. Τὸ τέλος τοῦ Ἀλῆ Πασσά. Ἐνα ἀτύχημα τοῦ Χουρσίτ. Ἐξηντατέσσαρες ὡμορφες κοπέλλες στὸ ποτάμι. Ὁ Χουρσίτ ἀποκεφαλίζεται μετὰ τὸν θάνατό του !... Τὸ κεφάλι τοῦ ἐνδοξοτάτου. Τὶ ἔπαθε ἕνας Ἕλληνας δάσκαλος στὴν Πόλι κλπ. κλπ.

Μεχμέτ Χουρσίτ - Πασσάς, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου ἐξέσπασε πρῶτον ἡ Ἑλληνικὴ τοῦ 1821 Ἐπανάστασις, ὁ μέγας, ὁ πῶλος καὶ ἰσχυρὸς Βεζίρης τῆς Πελοποννήσου, ὁ ἐξοντώσας τὸν Ἀλῆ - Πασσά, ἦταν πρὶν δούλος ! Ὁ πατέρας του ἦταν «τσαγκάρης», ἀπὸ ἀσχημὴ οἰκογένεια καὶ φτωχοτάτη. Ἐξε γέννησθ' ἐν τῇ Γεωργίᾳ, τὴν περίφημη γιὰ τὴς ὡμορφες γυναικὲς τῆς. Τὸ γιό του, τὸν Μεχμέτ, τὸν ἀρπάξαν ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του, μικρὸν ἀκόμα καὶ τὸν πούλησαν ὡς δούλο.

Ἔτσι ὁ Μεχμέτ πέρασε κάμποσα χρόνια δουλείας μικρῆς καὶ ταπεινῆς, δταν ἐξάρσα ἡ τύχη του τὸν ἔβγαλε μαρσάστὸν τὸν συμπατριώτη του τὸν Ναύαρχο Κιοτσὺν - Χουσεῖν - Πασσά, ὁ ὁποῖος τὸν συμπαρήσε, τὸν ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴν δουλεία καὶ τὸν ἔβαλε σὲ μιά δημοσίαν ὑπηρεσίαν, τῆς μεγάλῃς τότε, τῆς δυνατῆς καὶ ἀτεράντης Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Στὴν ὑπηρεσίᾳ αὐτῇ ὁ Μεχμέτ ἔμεινε χρόνια ἀρκετά, ὅς που ἔγινε ἀνδρας πλέον. Τόσο καλὸς ἦταν δὲ καὶ τόσο τίμιος, ποὺ ὁ ναύαρχος τὸν διόρισε τέλος ἕνα ἀπὸ τοὺς τοποτηρητὰς του. Στὴν αὐτὴ αὐτῇ θέσιν, ἀνέπτυξε, ὁ Μεχμέτ, τόσα προτερήματα καὶ δραστηριότητα τόσο μεγάλη, ποὺ ὁ Κιοτσὺν-Χουσεῖν καὶ ἕνας ἄλλος πατριώτης του Πασσάς, ὁ Μεχμέτ Χουρσίτ, τὸν ἔκαμαν στὰ 1808, δταν ἦταν Σουλτάνος ὁ Σελίμ ὁ Γ', τὸν ἔκαναν, λέμε, Πασσά !

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ Αἴγυπτος, παραφύλαξε ἀπὸ ἐμφύλιες ταραχάς, καὶ ἐσωτερικὰς ἀνομιλίας, Τούρκους, Μανιχαίους καὶ Σκίπταρους, εἶχαν πιστὰ ἀναμεταξύ τους, θέλοντας νὰ καταλάβουν ὁ καθένας τὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου, καὶ σπαραζόντων ἀγρία καὶ λυσσαλέα.

Γιὰ νὰ βάλῃ τάξιν ὁ Σουλτάνος στὴν κατάστασιν αὐτήν, ἐπέστειλε ἐκεῖ ὡς ἀντιβασιλεὺς καὶ βεζύρη τὸν Κεῖρον, τὸν Μεχμέτ Χουρσίτ Πασσά. Ὁ Χουρσίτ στὴν ἀποστολὴν τοῦ αὐτοῦ διεκρίθη ὡς ἀνδρείος στρατιώτης καὶ ἀλὸς διπλωμάτης καὶ κατεδάμισε τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Σουλτάνου καὶ τὴν ἀναρχίαν. Ὡς ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἔμεινε ὡς τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1806, ὁπότε διορίστηκε ἐν τῇ Ρούμελῃ Βασιλεὺς, δηλαδὴ Γενικὸς Διοικητὴς τῆς Ρούμελης. Στὰ 1808 ὅμως πρὸς ἀνέβηκε στὸν θρόνον ὁ Μαχμούτ ὁ Β' τὸν μετέθετο ἐν τῇ ἀστυρίᾳ τῆς Σιρίας.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ οἱ Σέρβοι σήκωσαν ἐπανάστασιν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των. Ἐστάλη τότε ὁ Χουρσίτ ἐναντίον τους, τοὺς ἐπέτρεψε καὶ κατέλαβεν νὰ καταπνίξῃ τὴν ἐπανάστασιν. Ἡ πανολεθρία τῶν Σέρβων ἦταν μεγάλη. Ὁ λαὸς τιμωρήθηκε καὶ βασανίστηκε μὲ ἀνέχουσες θηριωδίες. Οἱ προύγοντες Σέρβοι πούληθησαν στὴν ἀγορὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς εὐτελέστατα ἀνδράποδα. Τὸ Σερβικὸ ἔθνος ἐποδοιούθηκε γιὰ καλὰ. Ἡ Σερβικὴ ἐπανάστασις πνίγηκε σὲ αἷμα τῶν ἡρώων ἐπαναστατῶν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐνδοξὴν πλεον Χουρσίτ ἐξανδορίστηκε Βαλῆς τῆς Ρούμελης. Ἐπειτα μετέβηκε σὲ Χαλέπι καὶ στὰ 1820 ἐν τῇ Πελοποννήσῳ.

Ὅταν ἦλθε ὁ Χουρσίτ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, βόηκε τὸν τόπο σὲ κάποιον ἀναρχισμό. Ἦσαν ἡ παραμονὴς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης. Οἱ ἀποστολὴς τῆς Φιλίας Ἐταιρείας περιέτρεχαν τὴν χώρα. Φήμες περὶ ἐξεγέρσεως κυκλοφοροῦσαν παντοῦ καὶ ἡ δημοσία τάξις εἶχε διαταραχθῇ. Γι' αὐτὸ ἀκούσας ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ἔταξε τὸν Χουρσίτ ἡγεμόνα καὶ κυρίαρχο τῆς Πελοποννήσου καὶ τοῦ ἔδοκε ἀπὸλυτὸν ἔξουσιον ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τῶν ἐκεῖ κατοικούντων, γιὰ νὰ προλάβῃ τὰ ἐπανάστατικὰ κινήματα τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀσφαλιστὴν τὴν τάξιν διὰ παντός μέσον.

Ὁ Χουρσίτ ἦταν ὁ ἐπιφανέστερος Πασσάς τῆς Αὐτοκρατορίας. Ὑψιζοῦσε μεγαλοπρεπείας, ἐπιδημιώματος, δραστηριότητας, ἀνδρείου, πολυμήχανου.

ἀλλὰ καὶ αἰμοδόρος καὶ θηριώδης σὲ ἀνέχοντο βαθμὴ ἀμαρτίας, ὡς γροῦντες καὶ φοβεροὶ μὲ ὅλη τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Στὴν Πελοπόννησον κατέβηκε μὲ μιά πομπὴν Ἀσιατικὴν μεγαλοπρέπειαν. Ἐπαρνε μαζί του ἕνα πλήθος αὐλικῶν, ἐπατεῶν, καὶ ἀνελώντων. Ἐξε ἕνα πολυάριθμον χαρὲμ καὶ πλήθος ἀπὸ ὑπηρετῶν.

Ἡ ἀποσκευὴς του δὲ, ἦσαν πολυτελέστατες. Ἀπὸ τὸ Ναύαρχο δὲ τῇ Τριπολιτσᾷ, τὸν πέρασμά του ἦταν μιά ἀποδοχὴς. Ἐπαισε σὺν Μωρητᾷ σὶς ἀρχὲς Νοεμβρίου καὶ παρὰ τὸν βορρην καὶ πᾶντο ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν ἐπέρασε ραγιάδες Ἑλλήνες καὶ Τούρκους πάσης τάξεως ἔτρεχαν καὶ ἔπεφταν μπροστὴν αὐτοῦ στὰ πόδια του, προσκυνώντας τον, παντοῦ τὸν ὑποδεχόντουσαν ὡς ἡγεμόνα !

Εὐτυχῶς λίγες μόνον ἐβδομάδες ἔμειναν ὁ Χουρσίτ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Ὁ Σουλτάνος, ἐπειδὴ ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ Ἀλῆ - Πασσά τῆς Ἡπείρου, τραβοῦσε ἀρκετὸν καιρὸ, ἀπέβλεπε καὶ πάλιν στὸν Χουρσίτ, ὅπως ἔκανε καὶ σὲ κάθε δύσκολῃ περιστάσει τῆς Αὐτοκρατορίας. Καὶ τὸν Δεκεμβρίον τοῦ 1820, τὸν διόρισε σερασκέρην τοῦ στρατοπέδου τῆς Ἡπείρου καὶ τὸν προέβλεψε καὶ πάλιν σὲ Βαλῆ τῆς Ρούμελης.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1821 ἐπαισε ὁ Χουρσίτ ἀπὸ τὴν Τριπολὶ γιὰ τὰ Γιάννενα καὶ σὶς 24 Ἰανουαρίου τοῦ 1822 ἐδόμισε καὶ κατέστρεψε τὸν Ἀλῆ - Πασσά. Μὲ τὸ νέο του αὐτοῦ στρατιωτικὸ κατόρθωμα ὁ Χουρσίτ ἀποδοχίθηκε καὶ ὀνομάστηκε : «Δαφνοστεφὴς στρατάρχης» καὶ αἱ ἀτίμητος ἦτο ὁ τῆς Ἀνατολῆς !

Ἡ δόξα του εἶχε φτάσει σὲ ξενὴ, διὰ τὸν στρατιωτικὸν ἀνδρὸς τὸν θαυμάζαν, οἱ πολιτικοὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν πολὺ, οἱ Τούρκοι ποιεῖται, οἱ σαρφδοὶ καὶ ὁ λαὸς τὸν ἐξυμνοῦσε καὶ ὁ κόσμος ὅλος καὶ ἰδίως ἡ Ἀνατολή, εἶχε γεμίσει ἀπὸ τὸ ὄνομά του.

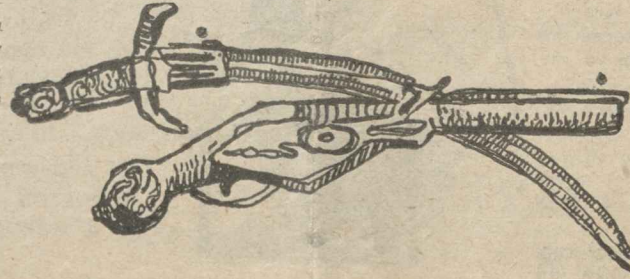
Ἀπὸ τῇ στιγμῇ ὅμως ἀρχώδης πρὸς ἔρπασε στὰ μεσοῦρα τῆς δόξης του, ἀρχισε ὁ ἀσκή του νὰ ὀρχεῖται.

Τώρα εἶχε φροντίσει πλεον γιὰ καλὰ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις.

Κ' ἡ Πύλη ἀπέβλεπεν πάλιν στὸν Χουρσίτ, γιὰ νὰ τὴν καταστείλῃ καὶ τὸν διόρισε ἀρχιστρατηγὸν τῆς νέας ἐκστρατείας. Ἐνῷ ἦσαν ἔτοιμος νὰ κινήσῃ κατὰ τὸν Ἑλλήνων, ὁ δὲ Χουρσίτ, παραγκωνισθεὶς, διετάχθη νὰ μείνῃ ἐν τῇ Λαρίσσῃ, ὡς προποσίτης καὶ ἐπόπτης τῆς δυνάμεως ἐκστρατείας. Ἐμεινε λοιπὸν ἐν τῇ Λαρίσσῃ καὶ ἐδοσε σὲ μιά ἀπογοήτειαν καὶ μελαγχολίαν, ἀναλογιζόμενος τὴν ὑπηρεσίαν πρὸς τὸν Σουλτάνον καὶ πῶς τὸν ἀντάγειν αὐτὸς. Σὺν καὶ μὴ τὸν ἔφταναν δὲ αὐτὰ, μὴ ἡμέρα ἔπαισε 64 ὡραῖες δόλαιες του, νὰ τὸν ἀτιμάζον !... Καὶ τόσο μάνιασε ἀπὸ τὴν ἀντιμετώπιση καὶ τὴν ζήλειαν του, ποὺ διέταξε καὶ τὴς ἔπνιξαν ὅλες χορὸς ἔλεος, στὴν Πηνειό !...

Συγχρόνως ὁ Χουρσίτ ὑπέπεσε ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Σουλτάνου καὶ κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1822, τοῦ ἦθε μιά κατηγορία ἀπὸ τοῦ Ἐλβάνοι ὅτι ἐκλεψε τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἀλῆ - Πασσά τὸν Ἰωαννῶν. Ἀπάνω ἐν τῇ κατηγορίᾳ αὐτῇ, στηρίξαν καὶ ἄλλες καὶ εἶτο τὸν κατέδωσαν σὲ θάνατον. Ἐληροφροσινῇ ὅμως ἐγκαίρως, διὰ εἶχε προνοήσει καὶ γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν, αὐτοκτονήσας, δηλητηριασθεὶς, περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου τοῦ 1822, ἐν τῇ Λαρίσσῃ. Τὸν ἔγινε ὡς μεγαλοπρεπὴς κηδεὶα καὶ τὸν ἔθαψαν κοντὰ ἐν τῇ γέφυρᾳ τοῦ Πηνειοῦ. Στὸ μνημεῖον τοῦ ἔγραψαν μιά πομπὴν ἐπαμβόλιον ἐπιγραφῇ.

Δὲν πέρασαν τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὴν κηδεὶαν του καὶ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπεσταλμένος, ὁ Καντζή - μπασίας, ὁ δῆμος τῆς Πύλης, κομίζων τὸν Σουλτανικὸν φερμὰν τῆς θανατικῆς του καταδίκης. Ὅταν δὲ ὁ δῆμος εἶπε πῶς ὁ Χουρσίτ πέθανε, ἐπέμεινε νὰ ἐθάψουν τὸν νεκρὸν γιὰ νὰ τοῦ... κηρὶ τὸ κεφάλαιον, ἐκτελὼν εἶτο τὴν Σουλτανικὴν διαταγὴν, ἡ ὁποία περιελάμβανε ἐν ἑκατομίσθῃ τὸ κεφάλαιον τοῦ Χουρσίτ.

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΤΖΙΡΑΛΗΣ

Ἐνα Ὀμηρικὸ παλληλῆκ. Ἡ ἀρματοσιά του. Ἡ συνεργασία του μὲ τὸν Κολοκοτρώνη. Μία ἐχθρα του μὲ τοὺς κοτζαμπάδες. Στὸ χωριὸ, στὴν Παλούμπα... Ἡ στρατηγικὴ τοῦ Τζιραλῆ. Μία ἐπικὴ μάχη. Σπαθανάς ὁ προδότης. Ἡ γυναίκα τοῦ καπετάν Κώστα. Ἡ τραγωδία καὶ ὁ ἐπιλογὴς τῆς.

καὶ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι :

Προσκύνα, Διάκο, τὸν Πασσά, προσκύνα τὸν Βεζύρη...

Ὁ Τζιραλῆς εἶχε καὶ ἀδελφὸν μεγαλεῖτο, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε μαρσάστὸ κατὰ τῆς Καρυνάνας, τέσσαρες μέρες μετὰ τὴν 25 Μαρτίου 1821... Ὁ Κώστας Τζιραλῆς ἐπέρασε τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἐν τῇ Ἐπτανήσῳ, γι' αὐτὸ ἦταν καὶ κάπως μορφωμένος, μ' ἔξυπνα καὶ ἀρνην παρὰ τὴν κόμην. Φρόντιζε πολὺ γιὰ τὸν ὀπλισμὸν τοῦ καὶ τ' ἀρμὰς τοῦ ποὺ ἦσαν ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ Μωρητᾷ. Ἐξε τραπέζιν ἀπὸ σιδηροκατασκευὴν μάλα, μὲ ἀσημένια κομμάτια, χαϊμαλὶ μὲ χρυσὴν, φουκαλὰ ἀσημένιο, στὰ γόνατα καὶ στὸς ἀστράγαλους ἡμιμέλεις ἔλας, ἀσπρὴ φουτανέλλα καὶ τσερούμια πλεχτά, σπαθὶ ἀνταρμὰ μὲ τὴν λαβὴ καὶ τὴ θήκην ἀργυροχρῶδες, στὴ μέση του δὲ θαυμάσια ποτόλιν, καὶ τὸ τοῦφεόν του ἀνάλογο μὲ τὴν ὅλην του ἀρματοσιά...

Στὸ ἔσπασμα τῆς Ἐπανάστασεως ὁ Κώστας Τζιραλῆς ἦταν τριάντα ἐτῶν, δηλ. στὸν ὅλόν τῆς ἡλικίας του. Ὅταν ὁ Κολοκοτρώνης ἦθε ἀπὸ τῇ Ζάκυνθο καὶ διενθρονίστηκε ἐν τῇ Μάνῃ, ἀγνωστὸς ἀκόμη στοὺς ἀγῶνες, ὁ Τζιραλῆς καὶ ὁ Μουρτζίνος μάζωκαν 300 ἀνδρες καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν. Ἀπὸ τῇ Μάνῃ πέρασαν κοντὰ ἐν τῇ Καλαμάτῃ, τὰς αὐτὰς τοὺς Τούρκους καὶ τράβηξαν κατὰ τὴν Λαριναίαν.

Παντοῦ ἀντραγαθοῦς ὁ Κώστας Τζιραλῆς καὶ ὁ Κολοκοτρώνης δὲν εὗρισκε λόγια γιὰ νὰ πανέση τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὴν παλληλῆκά του. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ Τζιραλῆ γιὰ τὸν Ἀγῶνα ἦταν ἀβάσταχτος. Ἐπᾶν ἐν τῇ μάχῃ ἔφθινε τῇ φωνῇ, γιὰ νὰ τραγοῦνη κανένα κλέφτικον τραγοῦδι, ποὺ ἔδινε σὲ ὅλους κοινόχριο γιὰ τὴ νίκη...

Οἱ κοτσαμπάδες τῆς Γορτυνίας ἦσαν ὅλοτε συναγμένοι ἐν τῇ Δημητσάνῃ καὶ μοίραζαν τὰ εἰσδήματα τῆς ἐπανάστασης. Στὸ μεταξὺ ἦσαν καὶ ὁ Τζιραλῆς. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν κοτσαμπάδων Δεληγιάννης θέλει νὰ τὸν διώξῃ, λέγοντάς του μάλιστα καὶ ἕνα ὀρθοτικὸν ῥεῖμα ποὺ λέγετα γιὰ τοὺς σκίλλους :

— Φύγε ἀπὸ ἴδιον, βρε τραχὺλῆ !

Ὁ Τζιραλῆς δὲν γάγει καιρὸ. Τραβᾷ τὸ σπαθὶ του καὶ ὀρμᾷ ἐν τῇ τῶν κοτσαμπάδων. Φεύγουν ὅλοι ἀπὸ τὴς πόρτες καὶ τὰ παρὰ καὶ ὁ Τζιραλῆς μένει κύριος τοῦ πεδίου. Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ ἔφθινε ἀφορμὴ ἐχθρας τοῦ Τζιραλῆ καὶ τῶν Δεληγιανναίων... Καὶ οἱ κοτσαμπάδες ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ κωλύουν τὴν προσβολήν, μάζωκαν σὲ μιά τοποθεσίαν, ἐν τῇ Ἀναζήτῃ, πενήντα ἀνθρώπους τους καὶ ἀρματοποιοῦν καὶ διενθνήθησαν ἐν τῇ Παλούμπῃ, ὅπου βούληται ὁ Τζιραλῆς μὲ τὰ παλληλῆκα του. Ὁ Τζιραλῆς, μόλις ἔμαθε

τὸ Πασσά, στὴν Ὑψηλὴ Πύλη :

Μπορὸς λοιπὸν ἐν τῇ ἐπιμονῇ αὐτῇ τοῦ Σουλτανικοῦ μύθου ἀνεκτὸς ὁ ναυὸς τῶνος τοῦ Χουρσίτ, ἐξετάχθη ὁ νεκρὸς, καὶ τὸ κεφάλαιον ἐκτελέσθη τῇ Βεζύρῃ τῆς Πελοποννήσου, τοῦ περιφήμου περὶ Χουρσίτ Πασσά, ἐκώπρισε καὶ ἐκομίσθη ἐλάνοι σὲ ἕνα δίσκον ἀσημένιον ἐν τῇ Πύλῃ. Ἐκεῖ τὸ ἐκτέλεσαν γιὰ κάμποσες ἡμέρας ἐν τῇ Σουλτανικῇ Σουλτῇ.

Κάπως Ἑλλήνων δὲ δάσκαλος, βλέποντας τὸ κεφάλαιον τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ Πασσά, ἔγραψε κατὰ αὐτὸ :

Ματαίως μοι αἰσιχθῶν
χθὲς ἦσαν μέγας καὶ πῶλος
καὶ σήμερ... ἀχίτων !

Ὁ δάσκαλος αὐτὸς ἀνεκλήθη καὶ ἐπαρμὰν ἀνέλαβε ἡ ἀπὸς ἀναρέγειν κατὰ τὸν ἔργον ἐξισοζυγισμένον ἐν τῇ Παλαιᾷ Κωνσταντινουπόλει : μέχρη... ὁ ἱστορικὸς

πῶς ἔχετα τὸ κοτσαμπάδικο ἀσκήρι, βγῆκε νὰ τοὺς πολεμήσῃ. Γι' ἔφθινε ὡρὴν σιμυλοκή, καὶ τέλος οἱ κοτσαμπάδες τὸβαναν στὰ πόδια, ἀφίοντας πέντε αἰχμαλώτους. Ὁ Τζιραλῆς ἐφυλάσσε τοὺς αἰχμαλώτους, ἀλλ' ὁ φύλακας τὸν Πανουργιάς τοὺς ἐφυγάδευσεν ἐν τῇ ἰδίᾳ νύχτᾳ !...

Ἦτορ' ἀπὸ λίγων καιρῶν, ἕνα σῶμα ἀπὸ 800 ὀπλοφόρους, ὀδηγούμενον ἀπὸ τὸν Δημήτριον Δεληγιάννη, συνάχθηκε ἐν τῇ Ἀζοβᾷ καὶ τράβηξε κατὰ τὴν Παλούμπα γιὰ νὰ τὴν πολιορκήσῃ... Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη οἱ Παλουμπάσιοι βρισκόντανε στρατοπεδεύμενοι ἐν τῇ Γαστοῦνῃ, μὲ ἀρχηγὸν τὸν Πλαπούτα, ὅστε στὸ χωριὸ Παλούμπα δὲν ἔμειναν παρὰ ἡ γυναῖκες τους καὶ ὁ καπετάν Τζιραλῆς μὲ 15 παλληλῆκα του...

Ὁ Τζιραλῆς εἶχε σκεφθεὶ πρὸς ν' εἶναι τὸν καιρὸν τοῦ, δταν μὴ γυναῖκα ἔτρεξε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ διὰ τὸντοζυγίαν τὸν μπουλούκιν τῶν Δεληγιανναίων... Ὁ Τζιραλῆς δὲν ἔλασε τὴν ψυχραιμίαν του. Στέλνει ἀμέσως μερικὰς γυναῖκες νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς δύο μεγάλους μάζωχας τοῦ χωριοῦ—ποὺ βρισκόνταν σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασιν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον—καὶ διατάζει νὰ μαζεῦσιν ὅλες ἡ γυναῖκες καὶ νὰ τεταρτηροῦσιν μέσα σὲ δύο σπῆτια. Αὐτὸς μὲ τοὺς λίγους συντρόφους του καὶ μερικὰς ἄλλας γυναῖκες κλείνεται στὸ σπῆτι τοῦ, (ποὺ βρισκόνταν ἐν τῇ ἀκρῇ τοῦ χωριοῦ καὶ ἀποτελοῦσε τὸ προπύργιον τοῦ) καὶ ἐτοιμάζεται ν' ἀποκορύψῃ τοὺς ἐχθρούς.

Στὸ σπῆτι τοῦ Τζιραλῆ ἀρχισε ἀμέσως πρόχειρη ἀλλὰ δραστήρια ὀργανωτικὴ ἐργασία. Ἀνάμεσα τοῖων καὶ στέγης ἀνοίχτηκαν τοῦφεοί, καὶ ἀπὸ αὐτὰς πέρασαν τὰ ὅπλα τους ὁ Τζιραλῆς μὲ τὰ παλληλῆκα του. Ἡ γυναῖκες, ἀπὸ κάτω, γέμιναν γρήγορα τὰ τοῦφεα καὶ τὰ δίδιναν στοὺς ἀνδρες, ἡ τοὺς ἐφεύρναν νερό.

Ἔτσι ἀρχισε λυσσαλὴς ἀγῶνας. Οἱ ἐπιτιθέμενοι ἦσαν πολυάριθμοι καὶ ὀρμητικοί... Ἡ μάχη κράτησε ἀκατάπαυστη ὡς τὸ μεσημέρι... Ἐπειτα, ἀγὰ - σιγὰ, οἱ πολιορκούμενοι ἀποταράχθηκαν λίγο... Ἔτσι, βόηκε καιρὸ ὁ Τζιραλῆς νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπῆτι μὲ τοὺς λίγους συντρόφους του καὶ ν' ἀνοίξῃ μάχην ἐν τῇ στήθῳ μὲ τὸντοζυγίαν... Ἐπᾶν ἕνα μεγάλο λιθάρη ταμπούρωθηκε πρὸς αὐτὸ καὶ τὸντοζυγίαν ἀφώρμηται, ἐκρηκτὴ ὥρα, σκορπίσθησαν τὸντοζυγίαν καὶ τὸ θάνατον, γιὰ τὴν αὐτὴν καὶ σκοπεύτης ἔσχατος...

Τέλος, κάποιος ὀνομαζόμενος Σπαθανάς, Παλουμπάσιος, σιγνὴς μάλιστα τοῦ Τζιραλῆ, ἐξορτάσας κατὰ ὅλα τὰ καταρτήματα, ἀνέλασε, σὺν ἄλλοις Παλουμπάσις, νὰ ἀνοίξῃ τὸντοζυγίαν ἐχθρὸς ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Τζιραλῆ... Ἀπὸ καὶ ποὺ ἔλασε μὴναι οἱ ἐχθροὶ ἔφθισαν πρὸς τὸντοζυγίαν, ποὺ ἐξισοζυγιστοῦσε γιὰ νὰ γένηται ἀνταρμὰς...

Οἱ ἐχθροὶ τοῦτοζυγίαν μὴ μιναιτὰ καὶ ὁ Κώστας Τζιραλῆς ἔπεισε !

Μόλις τὸντοζυγίαν ἀπὸ μακρὰν ἡ γυναῖκες ἀρπάξαν νὰ θορῶν καὶ νὰ δέχονται σπαραγμοῦ... Ἡ γενομένη γυναῖκα τοῦ Τζιραλῆ, ποὺ εἶχε τότε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς συντρόφους τὴν πόρταν τοῦ σπαιτοῦ τῆς ἐχθρῆς, τρέχει μὲ ἔσπασμα κατὰ τὸντοζυγίαν ἐπᾶν ὁ ἀσκή μὲν τῆς σφύνης, καὶ μὴν τῆς τρέχει καὶ μὴ ἄλλῃ γυναῖκα, ἐξεδέχθη τὸν καπετάνιον...

Ἡ δύο γυναῖκες φέρονται ἐν τῇ ἀλάτῃ τόπῳ, μέσα ἀπὸ βορρὴν σιμυλοῦν βρισκόν τὸν καπετάνιον Κώστα νὰ σφίγγῃ ἀσκήν τὸ τοῦφεόν του καὶ νὰ βγάξῃ ματωμένους ἀρσένους ἀπὸ τὸντοζυγίαν. Τὸ θέαμα ἦταν οὐρανόμοις καρότα... Ἡ τραγικὴ γυναῖκα τοῦ Τζιραλῆ, σὲ στιγμὴν παραφροσῆς, τραβᾷ τὸ σπαθὶ τοῦ ἀσκή τῆς καὶ τὸντοζυγίαν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς... Ἡ ἄλλη γυναῖκα ἔφθινε κλαίοντα ἀπὸ τὸντοζυγίαν τῆς τραγωδίας, ὅπου κατέφθαναν ἀλλοῦσιντες ὁ ἐχθροὶ.

Μόλις οἱ ἐχθροὶ ἔφθισαν ἐν τῇ τοπῇ καὶ εἶδαν τὸν Κώστα Τζιραλῆ ἀσκήν, ἀντὶ νὰ γυμνοῦν ἡ νὰ φέρονται ἐκκατοχόμενοι, ἀρπάξαν νὰ τὸν ἀσκήν τῆς ἀσκή μὲ τὴς κατὰ τῆς, ὅπου τὸν ἔφθισαν ἕνα ὀμορφὸ ἀσκή μαζὶ καὶ κομμάτιον...

Ἀπὸ τὴν ὁμοίαν γυναῖκα, ποὺ μὲ τόση ἀποδοχὴ ἀσκήν τῆς ἀπὸ τὸντοζυγίαν τῆς ἀπὸ τῆς, ἔφθισαν τὰ μαλλιά, τῆς ἔφθισαν τὰ μαλλιά, ποὺ, σὲ νύκτα, φέρονται ἐν τῇ αὐτῇ καὶ σὲ στήθῳ καὶ ἐφθισαν... Ἔτσι γάμπος ἕνας κλοντούμενος ἀρματοποιοῦ, ποὺ ἔφθισαν νὰ προσφέρῃ μεγάλας ὑπηρεσίας ἐν τῇ Ἀγῶνι τοῦ 21.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μαρία,

Δεν είχα σκοπό να σου γράψω. Είχα σκοπό να πάρω το μυστικό μαζί μου. Αλλά καταλαβαίνω πως δε θα μπορούσα να το κατορθώσω. Είπε μερικά πράγματα, που δεν έ-
-καταλάβαινα ούτε από τη θέλησή μας, ούτε από την απόφασή μας, και που δε μπορούσαμε να τ' αποφύγουμε, όσο-
-δηποτε κι αν πρόκειται να παρα-
-δοούμε εκείνα που έχουμε μυστικά ή-
-ποσχεθεί στον έναν μας — δροσθή-
-ποτε και αν ο ένας μας θέλει να
-μείνει συνεπής σ' αυτό που έταξε.

Αυτό το ανακαλύπτω πρώτη φορά — κάπως άσφαι, είν' αλήθεια. Ξαίρεις πολύ καλά, με πόση προσοχή υπέφυγα στη ζωή μου τις πε-
-σιτικές χειρονομίες, και πόσο, αυτές η χειρονομίες, δεν έχουν καμιά
-σχέση με το χαρακτήρα μου. Αλλά είναι μορφό, φαίνεται, να μάς
-σημαίνει πάντοτε, εκείνο που μπορούμε να μην. Βρίσκω και γώ,
-υποχρεωμένος, σήμερα, να συντηρηθώ με τις περιστάσεις, και να
-παίξω το μελόδράμα μου. Ας με συγχωρήσουν όλοι εκείνοι, που δια-
-στήσαν κάποιον υπολήρη, ως σήμερα, για το θετικό μου χαρα-
-κτήρα, και τη στοχαστική μου τη ζωή.

Αν αισθάνομαι, άλλωστε, κανένα είδος ντροπής, γι' αυτό που
-προκειται να κάνω. Όταν φθάσει κανένας εκεί που έχω φθάσει — δη-
-λαδή, στην όμη και σταθερή απόφαση — όλοι αυτοί οι μικροπολιτι-
-σμοί, τα τιποτένια κι' ετελικά ανθρώπινα προσήματα, παύουν τέλος
-μονομιάς, επειδή βρίσκονται ξαφνικά, πολύ παρκατό απ' την έκ-
-σημη κατάσταση που μπαίνουμε — και που θυμίζει την απάθεια, την
-υπερτάτη αδιαφορία του φιλοσόφου — ή καλύτερα, του κτήνους...

Τό να φεύγει, βέβαια, κανένας, έτσι, απ' τη
-ζωή, αν, αυτό καθ' εαυτό, είναι μια πράξη εν-
-τελώς άτομη, που δεν πρέπει να ενδιαφέρει
-κανέναν άλλον άνθρωπο, έξω από μας τους
-ίδιους — απέναντι, όμως, των άλλων, μοιάζει
-σαν ένα είδος προδοσίας: σαν οι άνθρωποι να
-είχαν κάνει μια μυστική συμφωνία — κι' ένας απ'
-αυτούς, πού βιαστικός, να παρέβαινε αυτή τη
-συμφωνία, ν' αθετούσε, ξαφνικά, το λόγο του,
-και να λιποτακούσε στον έγχρο! Ας έλπισω
-πως, στη δική μου την περίπτωση, εκείνοι που
-θα το πάρουν έτσι, θα είναι πολύ λίγοι...

Όσο γι' αυτά, θα το πάρεις σά μια νέα
-μου ενόχληση (μην κάνεις πως αγανακτείς μ'
-αυτό που γράφω: Ξαίρω πολύ καλὰ πως
-θα το πάρεις!): Είναι η τελευταία ενόχληση
-που λογαριάζω να σου δώσω στη ζωή μου.

Ένας άλλος σου δώσω, όμως, διαφορετικά: Θα
-προτιμήσω, την καταστροφή που ήταν προορισμένη για τον εαυτό
-τον, να την ξεριζώνει, καλύτερα, σε κάποιους άλλους... Έγώ δε σέ-
-φημα καθόλου τέτοια πράγματα. Καθένας έχοχαται στον κόσμο με τη κί-
-ρα του. Κ' η δική μου είναι να πεθάνω...

Κι' αυτά, άκομα, που σου γράφω τώρα, δε 'στά γράφω με σκοπό
-να σε πικράνω. Δεν είμαι, εξ' άλλων, ικανός να σε πικράνω — άκομα
-και να τ' όθωλα πολύ αυτό το πράγμα. Μ' έχεις λογαριάσει τόσο λίγο,
-που δε μου μένει μήτε καν αυτή η μυστική παρηγοριά, πως θα μπο-
-ρούσα, μια φορά, να σε πικράνω. Έγώ μόνο θα φύγω πικραμένος —
-επειδή (αυτό το ξαίρεις από χρόνια), εσύ μπορούσες, και μπο-
-ρούεις να με πικράνεις. Μόνον εκείνοι που κατέχουν τη στοργή μας,
-είνε ικανοί να μάς πικράνουν.

Την απόφαση αυτή, την ταχυνοή, μέσ' στο μυαλό μου, έδω και
-πέντε μήνες. Να πω πως μου έλειπε το άσος να το κάνω, θα λέγα
-ίσως ψέματα. Κρατούσα, όμως, μια πολύ μικρή ελπίδα, μια μικρή
-ελπίδα τόσο δα, πως θα μπορούσε να με λυπηθεί. Δέ μου μένει, τώρα
-τελευταία, μήτε αυτό το τελευταίο πάτημα. Γι' αυτό το λόγο, πρέπει
-να πεθάνω!

Να σου διηγηθώ το τι έ-εφερα, δε
-νομίζω να χρειάζω τίποτε. Μπορείς να
-το φανταστείς και μόνον, μια και φθάνω
-ως αυτό που βλέπεις. Θα έβρισ μόνο
-μια βαθύτατη πληγή, που πρόκειται να
-κλείσει μια για πάντα. Κι' αυτά, τα
-πολλά που γράφω τώρα, είναι κάπως
-χωρίς τη θέλησή μου — από ανάγκη ψυ-
-χική που προτινιόθω, και στην όποιαν
-υποκίνηση με τη βία. Γι' αυτό, συχώ-
-ρεσέ με, για την τελείως άκουσία
-φλυαρία μου. Μ' ανακουφίζει και με
-παρηγορεί.

ΤΟΥ Χ. ΝΑΠΟΛΕΩΝΤΟΣ ΔΑΠΑΘΩΤΗΣ

Ο ΠΕΡΙΤΤΟΣ

Ένα γράμμα εντελώς προσωπικό

Απ' τον καρπό που μπήκε ο Φάνης μέσ' στο σπίτι, είχα πάρει τη
-απόφασή μου. Ο Φάνης ήταν πάντα φίλος μου. Ήταν μάλιστα
-και είναι, ακόμη τώρα, ο πιο καλός μου φίλος. Αυτό το υπονοούμενο, για να σου δώσω να πα-
-λάβεις ότι το μυαλό μου δεν είναι καθόλου σκοτισμένο, ώστε να φέ-
-το βάρος σε κανένα — και ότι η ευθύνη, εννοώ να πέσει ολόκληρη πάνω
-μου. Έτσι, βλέπεις, να είμαι πιασμένος έτσι, ώστε να μη μπο-
-ρώ να υποφέρω μερικά πράγματα, μ' έλη την καλή μου θέληση. Έτσι
-ανάμεσα σε δύο ανθρώπους που αγαπούσα, και που δεν ήταν δι-
-γαιτών να μ' αγαπήσουν — άλλ' ούτε καν και να με λυπηθούν...

Μαρία, δεν πεθάνω από ζήλια. Αν αυτό που νιώθω τώρα είναι
-ζήλια — δεν το ξαίρω. Ξαίρω μόνο πως θα φύγω πικραμένος, επειδή
-δεν κατορθώσατε κι' οι δύο σας — έσεις, κι' εγώ — να αγαπήσουμε στην
-ζωή μου — να με λυπηθείτε όσο έχετε...

Ο Φάνης μπήκε σπίτι μου σά φίλος. Τού παραχώρησα τα πάντα
— το θυμάσαι. Ένα μονάχο δεν του παραχώρησα. Όμως, αν
-αυτό, το πήρε μοναχός του. Ποιος φταίει τώρα, σ' αυτή την ιστορία;
Κανένας, ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΠΟΛΥΤΩΣ. Αυτά τα πράγματα είναι πε-
-ραία. Κ' έτσι τα δέχομαι και γώ, και σκεπτό το κεφάλι.

Και θα σου διηγηθώ, άκομα, ένα περιστατικό που μου συνέβη, με
-βρομάδα πριν.

Την περασμένη Τρίτη, ένα μεσημέρι, γύριζα νωρίτερα απ' το
-γραφείο μου. Είχα σκοπό ν' αναπαυθώ λίγο στο σπίτι, ώστε να μπο-
-ρέσω ν' ανεβώ πάλι το απόγευμα, να τελειώσω μια επίσημη πα-
-ρεση. Μόλις έφτασα, είδα, από μακριά, το Φάνη να παρμένα προς
Κατέβηκα, και πήγα προς εκεί. Έξ' ατίας του ανέμου, δε μ' άκου-
-να πλησιάζω, κι' εξακολουθούσε να ψαρεύει, γυρισμένος με το πρ-
-σωπο στη θάλασσα, και προσηλωμένος στη δουλειά του. Όταν έφτα-
-σα πολύ κοντά, ξαφνικά κατάλαβε πως κάποιος είναι πίσω του. Γύρισε
-τότε, και με είδε. Έτοιμαζόμουν να του μιλήσω, όταν τον βίβω να
-νιφάται ολόκληρος, και να με κοιτάει με σά
-μάτια. Είχε κατακαταρραγεί ολος! Έτσι έ-
-βηκα προς τα πίσω, εξ' ένστικτου, και είδα
-να περνάει μέσ' στα μάτια μου

για μια στιγμή, ένας κτην-
-δης τρώμενος... Δεν ξαίρω πως το φε-
-ράει, εκείνο το άδικο πλησίον — στην έ-
-ρημιά των βράχων — και τι του φάνηκε, από
-το δευτερόλεπτο, πως πήγαινα με άσπρη
-να καμώ...

Κ' εγώ, έντούτες, φαίνεται να ήμουν να
-ραγμένους άρκετά! Δεν ήξερα τι να το πω.
Σταμάτησα, μ' ένα προσποιητό χαμόγελο.
Τόνωθα πως πάγωσα στα χείλη μου. Όταν
-είδε πως οι διαθέσεις μου ήταν εντελώς κα-
-νικές, συνέληθε τότε, και μου χαμογέλασε κα-
-λώς...

Κείνος, Είπαμε, τότε, μερικά συμβόλαια, που πρέπει να τα δεις, να
-πάρω το ένα είναι για το χροίς της τραπέζης. Σου το σημείωσα
-σαν να ν' αν' α σ φ α λ η σ μαζί μου! Έτσι δεν είναι;
παρά μόνον ένας ένοχος...

Έ, από κείνη τη στιγμή, Μαρία, η τύχη μου είχε αλλάξει. Έ-
-λέω! Μέσ' στον ξαφνικό μου έκπληκτο τρόπο, με
-στά έβαλλε και φοβισμένα μ' ατρία του, εγώ έ-
-παρε ΟΛΗ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ! Και διάβασα, μαζί, την καταδίκη μου...

Δέ μου είναι δυνατόν, Μαρία, να αισθάνομαι πως αντιπροσωπεύω
-έναν κίνδυνο, σ' εκείνους που αγαπούσα κι' αγαπώ! Αιτή η αίσθη-
-ση, είναι τόσο ανυπόφορη, όσο δε μπορείς να φανταστείς... Τι κακό
-σαν ένα καυτό σίδερο, να μου κατακαίει την καρδιά! Δέ μπορώ
-νιώθω, πως, από δω και στο εξής, θα είμαι υποχρεωμένος να παρη-
-γοώ τη ζωή μου, αναγκαστικά, μέσα σε δύο ολόκληρους διημέρους: Απ'
-τη μια μεριά, το ρολό ενός «σαχάτρου» — κι' απ' την άλλη, το ρολό
-του «φορδίου»... Δεν είναι δυνατόν να γίνει έτσι. Είμαι ο ΠΕ-
-ΡΙΤΤΟΣ. Πρέπει να φύγω...

Απ' τη στιγμή που τ' αποφάσισα αυτό, έγινε, λές, ένας κακός
-άνθρωπος. Έγινε, μέσα μου, μια θετική γαλήνη. Όλα που με
-ενοχλούσαν, πήραν τέλος. Ως κι' η πικρία μου, κατέπεσε χαράκι.

Προσπάθησα να καταλάβω, από πού με
-λω να σου παραστήσω: Είναι σά γά-
-ν' ανεβεί σε κάποιον όθρο — κι'
-να σ' ας βλέπω, ολόκληρο, παρακατά...

Μαρία, δε με γνώρισες ποτέ απ'
-αυτά που σου είπα. Ήταν δυνατόν να με γνω-
-ρίσεις. Ήσουν πιασμένη τόσο σίλη
-πράμα, που δεν σου ήταν δυνατόν να
-με γνωρίσεις. Γι' αυτό δε μπορείς πο-
-τε να μ' αγαπήσεις... Αφού δεν το κατορ-
-θώσες αυτό — σε συγχωρώ. Δεν έχω να προ-
-σέσω τίποτ' άλλο.

Στο δεξί σου χέρι του γραφείου μου

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Όταν ο Αυτοκράτορας Αιγυπτους αισθάνθηκε ότι είχε φθάσει η
-κατάσταση του σιγής — άναφέρει ο Σουετίνιος — έρώτησε τους παρευ-
-συντες να του φέρουν έναν καθρέφτη, και αφού διώχθηκε τα μαλ-
-τα του έτσι ώστε να κρύβεται η αδυναμία του προσώπου του, εγώ-
-σε προς τους φίλους του που περιτοίχον την επιθανάτιο κλίνη του,
-πως είχε :

— Ε, τί λέτε; Βρίσκετε πως έπαυσα καλά, τουλάχιστον, το μέρος
-στην χώρα της ζωής;...

Ο φίλος του διακριμένος από την συγκίνηση, δεν του απάντησαν.
— Έν' έχετε μείνει ικανοποιημένοι από το παιδί μου, έπρόσθε-
-σε αυτός με χαμηλή φωνή, τι περιμένετε; Η κομωδία έτελειω-
-σε. Αποχωρήματα!...

Ο καρδινάλιος Μαζαρίνος είχε τη γνώμη πως όταν ένας πολιτι-
-κός ανδρική για λίγο καιρό της πολιτικής ή άσθενήσει, αρχίζει να
-καταρραγεί. Γι' αυτό, αν και βαρύν άρροστος, έκοιβε την κατάστα-
-ση του με την προηγούμενη του θανάτου του διάθεση και του
-έλεγε κανονικά στα μάγουλα, και να δίνει την έντιμηση στους έ-
-παικτες του ότι η ύγεια του είχε βελτιωθεί.

Ο αρσενικός μάλιστα της Ισπανίας κόμης ντε Φουενσαλντάν,
-που τον αντίκρινε έτσι μακιγιαρισμένο, έγυρισε προς τον αδελφό
-του βασιλέως, που παρευρίσκατο στην αίθουσα
-και είδε με χαμηλή φωνή, δείχνοντας τον
-καρδινάλιο :

— Πού ένα κορτάδο που μοιάζει άρκετά με
-τον καρδινάλιο Μαζαρίνο!.....

Ο άρχοντας φιλόσοφος Κράτης πέταξε μια
-από τα χιμάτα του στη θάλασσα :

— Πρωτό να σ' ας εξαφανιστώ, τους εί-
-πε κι' έφυγε, παρό να έφτανε από τους :

ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΡΟΪΔΗ

Μην ήμερα ήκουσα ξένον, γράσαντα παρ'
-να να έκαρξή την ακόλουθον γνώμη: «Έ-
-νας πύος έχει την πληγήν του» ή Αγγλία
-αυτήν, η Βαβυλὼν την ακριδα, η Έγγυτος
-το Βασιλείας και η Έλλάς τους Έλληνας».

Η Αφροδίτη, ο κάλλιστος των άστέρων, ο-
-κρίνεται το πρωί Έωσφόρος, ίσως διότι αί γυ-
-ναις, α τοποτην ώρα κατὰ την έναρξιν έσπερίδου, γίνονται το
-σο και το καμάτου, του καταρραγέντος ψυμψιού και των κατε-
-στροφών άσχημις ως ο διάβολος.

Έως στο βάθος, μερικά συμβόλαια, που πρέπει να τα δεις, να
-πάρω το ένα είναι για το χροίς της τραπέζης. Σου το σημείωσα
-σαν να ν' αν' α σ φ α λ η σ μαζί μου! Έτσι δεν είναι;
παρά μόνον ένας ένοχος...

Έ, από κείνη τη στιγμή, Μαρία, η τύχη μου είχε αλλάξει. Έ-
-λέω! Μέσ' στον ξαφνικό μου έκπληκτο τρόπο, με
-στά έβαλλε και φοβισμένα μ' ατρία του, εγώ έ-
-παρε ΟΛΗ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ! Και διάβασα, μαζί, την καταδίκη μου...

Δέ μου είναι δυνατόν, Μαρία, να αισθάνομαι πως αντιπροσωπεύω
-έναν κίνδυνο, σ' εκείνους που αγαπούσα κι' αγαπώ! Αιτή η αίσθη-
-ση, είναι τόσο ανυπόφορη, όσο δε μπορείς να φανταστείς... Τι κακό
-σαν ένα καυτό σίδερο, να μου κατακαίει την καρδιά! Δέ μπορώ
-νιώθω, πως, από δω και στο εξής, θα είμαι υποχρεωμένος να παρη-
-γοώ τη ζωή μου, αναγκαστικά, μέσα σε δύο ολόκληρους διημέρους: Απ'
-τη μια μεριά, το ρολό ενός «σαχάτρου» — κι' απ' την άλλη, το ρολό
-του «φορδίου»... Δεν είναι δυνατόν να γίνει έτσι. Είμαι ο ΠΕ-
-ΡΙΤΤΟΣ. Πρέπει να φύγω...

Απ' τη στιγμή που τ' αποφάσισα αυτό, έγινε, λές, ένας κακός
-άνθρωπος. Έγινε, μέσα μου, μια θετική γαλήνη. Όλα που με
-ενοχλούσαν, πήραν τέλος. Ως κι' η πικρία μου, κατέπεσε χαράκι.

Προσπάθησα να καταλάβω, από πού με
-λω να σου παραστήσω: Είναι σά γά-
-ν' ανεβεί σε κάποιον όθρο — κι'
-να σ' ας βλέπω, ολόκληρο, παρακατά...

Μαρία, δε με γνώρισες ποτέ απ'
-αυτά που σου είπα. Ήταν δυνατόν να με γνω-
-ρίσεις. Ήσουν πιασμένη τόσο σίλη
-πράμα, που δεν σου ήταν δυνατόν να
-με γνωρίσεις. Γι' αυτό δε μπορείς πο-
-τε να μ' αγαπήσεις... Αφού δεν το κατορ-
-θώσες αυτό — σε συγχωρώ. Δεν έχω να προ-
-σέσω τίποτ' άλλο.

Σε φίλω για πάντα,
Λεονίδης

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΔΑΠΑΘΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΙΩΝ

Τα παθήματα των ηθοποιών. Τα σαλαμίνι και οι Σαλαμί-
-νιοι. Ο Βασιλεύς των... ηλιθίων! Πως στραβόκαβαλλίσκε
-ο Ταλιάντι. Ο Μπαρκά πάει... στο μέρος. Η ξευπνάδα
-της Νορβάλ. Ο γυρος της χόντρο-Αλλαν, κλπ.

Σε όλους τους ηθοποιούς του κόσμου, έχει συμβή, μια φορά του-
-λάχιστον στη ζωή τους να προκαλέσουν με μια άκαιρη φράση τους, ή
-με μια άκοιαία χειρονομία τους, αποτέλεσμα αντίθετα εκείνων που
-επεδίωκαν.

Είπε γνωστό σχετικώς το περίφημο περιστατικό που συνέβη στην
-Σαλίνα του Μιλάνου, πρό εκατον περίπου ετών, το βράδι που πρωτο-
-παύθηκε εκεί μια μελοποιημένη τραγωδία του Όθγ Φάσκοζου, ο
-«Λιάς». Σε μια απ' τις δραματικότερες στιγμές του έργου, ο πρω-
-ταγωνιστής εφώνασε: — «Ω Σαλαμίνι!», θέλοντας να πη: — «Ω
-Σαλαμίνι!» Στο άκουσμα όμως της λέξεως εκείνης, όλοι οι θεαταί
-έβασαν σε γέλια δημηκτά. Ο ηθοποιός τάχως. Δεν μπορούσε να
-καταλάβη γιατί γελούσαν οι θεαταί, οι όποιοι ήθελαν μάλλον να
-συγκινηθούν βαθύτατα. Μήπως δεν πρόφερε σωστά τη λέξη; Μά-
-ζε. Ήταν βέβαιος πως την είχε προφέρει κανονικά, σύμφωνα με
-τους κανόνες της απαγγελίας. Τότε; Τί είχε συμβή; Απολούστατα.
Οι θεαταί άκούοντας την λέξη «Σαλαμίνι», δεν έσταντάθηκαν καθό-
-λου ότι έπρόκειτο για τους Σαλαμίνιους, αλλά ο νους τους πήγε άμέ-
-σως στα μικρά σαλάμια, τα όποια στην Ιταλική γλώσσα λέγονται
-«σαλαμίνι», όπως δηλαδή θα λέγαμε έμεις σαλαμάκια. Αυτό
-ακριβώς έκαμε τους θεαταί να ξεκαρδιστούν στα γέλια.

Κάποτε πάλι σ' ένα Ιταλικό μελόδραμα, ένας από τους δυ-
-σεύοντας ηθοποιούς, έπρεπε μόλις θάβαν στην σκηνή να φε-
-νάξει τραγουδιτά: — «Είμαι ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ!...»
Ο ηθοποιός βγήκε πράγματι κι' άρχισε χειρονομώντας μεγα-
-λοπρεπώς να τραγουδά:

— Είμαι ο βασιλεύς Ναζομιο... όχι, Ναζαμιο...
-όχι, Ναντοκο!...

Ο δυστυχής δεν κατορθώσε να θυμηθί όλη την λέξη
-Ναβουχοδονόσορ.

Το κοινό έέσπασε φρεσκά σε άκατάληπτα γέλια. Τότε ο
-δυστυχής ηθοποιός έξεργισθείς εφώνασε στο
-κοινό:

— «Είμαι ο βασιλεύς των ηλιθίων...»

Κάποτε ο διάσημος Ιταλός τενόρος Ταλιάντι
-έταξε στο «Τσίρκο Όλμπικ», σ' ένα έργο τον
-ρόλο του Μεγάλου Ναυαζότος. Σε μια στιγμή
-του παρουσιάσαν έναν στη σκηνή ένα άσπρο ά-
-νδρα, που έφαινε να είναι ο Ναυαζός. Ο άσπρος
-έλε το άδελφό, αλλά αντί να βάλι σ' αυτόν το άριστερό του πόδι
-έβαλε το δεξί. Κι' έτσι όταν άνέβηκε στο άδελφό, ρούφηκε με το πρό-
-σώπο του γινωσκόμενο προς την σκηνή του! Το κοινό βλέποντας το
-πάτημα του ηθοποιού έέσπασε σε άκατάληπτα γέλια και σαρκα-
-στάματα!...

Το 1840 η διάσημη Γαλλή ηθοποιός κυρία Νορβάλ, έπαιξε ένα
-βράδι μαζί με τον ηθοποιό Μπαρκά την «Αντομία» του Αλεξάνδρου
-Λομιά. Στο τέλος του έργου ο Μπαρκά έσάτισε την Νορβάλ, και
-γυρίζοντας στο κοινό εφώνασε:

— Την σάτισα γιατί μου αντίσταθηκε!...

Ανέσως δε έέπεσε η αλήθεια.
Ένα βράδι, όμως, μόλις ο Μπαρκά έκτύπησε την Νορβάλ και
-πήν άκούη προφέρει την άνωτέρω φράση του, ο μηχανικός της σκ-
-νης έβλεψε, κατά λάθος, την αλήθεια. Τότε το κοινό που δεν είχε γί-
-καίσει την τελευταία φράση του ηθοποιού, έγέλασε τον κόσμο. Ο η-
-θοποιός διέταξε ν' ανοίξη η πόρτα για να παύη και πάλιν η τελε-
-ταία σκηνή. Έτσι κι' έγινε. Η κυρία Νορβάλ έαπλόθηκε στον κα-
-ναπέ και περιέμενε το φονικό χτύπημα, αλλά ο Μπαρκά είχε γίνει ά-
-φαντος. Δεν βρέθηκε πουθενά. Είχε πει να εκπληρώσει κάποια εντε-
-λώς φυσιολογική ανάγκη του. Η κομωδία παρετίνατο έτσι και το
-κοινό χαλούσε τον κόσμο. Τότε η κυρία Νορβάλ, σπρόδθηκε απ' την
-θέση της, πλησίασε στην άκρη της σκηνής και φώναξε:

— Κυρίες και κύριοι... επειδή εγώ που αντίσταθηκα, έβρισκα κι'
-εσκάτωσε!...

Έπεσε κατόπιν κάτω, η αλήθεια έβλεπε και το κοινό τραντάχ-
-τηκε στα γέλια!...

Η διάσημη ηθοποιός δεσποινίς Άλλαν
-έμε χονδρή σε τέτοιον βαθμό, ώστε όταν τα
-παιδιά των άλλων ηθοποιών έβγαν άταξία,
-ή γονείς των τους έλεγαν:

«Αν δεν χαίρετε γονιμότητα, θα σ' ας βά-
-λουμε να χ' έχετε δέκα φορές τ' όνομα της
-κυρίας Άλλαν!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Γιατί μόνο τη νύχτα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, όταν σιμάνη η ένδεκατη ώρα του μεσονυχτίου, μπορώ να βρω ένα χορτάρι που μου λείπει.

— Ως τότε ο Έρρικος θάχει γυρίσει. Μου δρίζεται τώρα ότι εκείνος που θα στεφανωθεί τη νέα αυτή δεν θάνα Γάλλος;

— Σας το δοκίμασα, κυρία μου.

— Αντίο, Ρουγιέρε.

Η άγνωστη, ή μάλλον η βασιλομήτωρ Αικατερίνη των Μεδίκων, συνοδευόμενη από τον υποχρεωτικώτατο Ρουγιέρε, κατέβηκε στο δρόμο, όπου την περίμενε το άμαξί της.

Όταν ο Ιταλός έγυρσε στο δωμάτιό του, βρήκε εκεί το Ρολάνδο Φερουλλιάκ να τον περιμένει.

— Μα την αλήθεια, του είπε ο Φερουλλιάκ μόλις τον είδε, δεν ξέρω ποιά στάσι να πάω απέναντί σου, μάγε. Πρέπει να γελάσω ή να κλάψω;

— Πρέπει να γελάσεις. Το πορτοφολί είναι γεμάτο.

— Σε ποιά Σολωμονική διάβασης πώς η βασίλισσα θα πεθάνη στον Άγιο Γερμανό;

— Σε καμιά. Σάν επιτήδειος όμως που είμαι, κατώρθωσα να πιάσω μ' ένα σπαθίο δυο τουγόνια.

Η κυρία Αικατερίνη έπειτα από αυτά που της είπα θα δώξω αίγιο τον έπιστάτή της, ο οποίος με έχθρεύεται και δεν θέλει το καλό μου, και κατά πάσαν πιθανότητα μου παραχωρεί μια κομψή κατοικία πίσω απ' τον Άγιο Γερμανό, που την είχα βάλει από καιρό στο μάτι μου. "Α, όλα κι' όλα, έχω θέλω να καλοπερνάω.

— Μα τη μητέρα του Πάπα! φώναζε ο Ρολάνδος, είσαι ένας μεγάλος κατεργάρης και δεν έχεις τον όμοιο σου!...

— Πάμε, είπε ο άστρολόγος χαμογελώντας. Θά ιδής σε λίγο.

— Πού με οδηγείς;

— Στο σπίτι μου.

Ο Ρουγιέρος ακολουθούμενος από το λοχαγό κατέβηκε τη σκάλα κι' όταν έφτασε στο κάτω πάτωμα, έβγαλε ένα κλειδί που κρεμόταν απ' το λαιμό του κι' άνοιξε μια πενιχρή δροινή πόρτα. Πίσω απ' αυτή βρισκόταν μια άλλη πόρτα κεντημένη με έβενο, μ' ασήμι και με φίλντσιο. Την άνοιξε κι' άφου' υποκλίθηκε μπρός στο Ρολάνδο του είπε με τρυφείνια:

— Εισέλθετε, λοχαγέ!

— Θεέ μου! φώναξε γεμάτος θαυμασμό ο λοχαγός μπαίνοντας στο πολυτελές εκείνο διαμέρισμα. Τό σπίτι σας, κύριε μάγε, είναι άσυχροίτος ωραιότερο απ' το παλάτι του Λούβρου. Μήπως περιμένετε κανέναν;

— Όχι, αποκρίθηκε ο άστρολόγος χαμογελώντας. Με περιμένουν. Και πριν ακόμα τελειώσει τη φράση του, μια κοπέλλα πολύ χαριτωμένη, ντυμένη ανατολίτικα και με τα μαλλιά κινωμένα, έτρεξε να τον αγκαλιάσει, σφίγγοντας το μπράτσο της γύρω απ' το λαιμό του.

— Μα την πίστι μου, είπε ο Φερουλλιάκ, να ένα θαυμάσιο περιδέραιο που αυτό και μόνο αξίζει περισσότερο απ' όλα τα άλλα. Έχω πάει, σας αφίνω να τ'α πείτε.

— Δεν θα δειντήσετε μαζί μας;

— Όχι, με την πανούκλα.

— Για ποιά λόγο;

— Γιατί είμαι... νέος και γέρος συγχρόνως κι' εδώ δεν υπάσχει ποδόγυφος.

Και δίχως να δώσει σημασία στην έπιμονή του Ιταλού, βγήκε από το κομψότατο εκείνο διαμέρισμα και κατέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια λέγοντας μέσα του:

— Μορέ, είδες εκεί πολυτέλειες! Χίλοι διαβόλοι!... Πάω να χάσω το μυαλό μου! "Ας πάω τώρα να βρω το δόν Μαθουρίνο, αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω.

— Και δίχως να δώσει σημασία στην έπιμονή του Ιταλού, βγήκε από το κομψότατο εκείνο διαμέρισμα και κατέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια λέγοντας μέσα του:

— Μορέ, είδες εκεί πολυτέλειες! Χίλοι διαβόλοι!... Πάω να χάσω το μυαλό μου! "Ας πάω τώρα να βρω το δόν Μαθουρίνο, αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω.

— Και δίχως να δώσει σημασία στην έπιμονή του Ιταλού, βγήκε από το κομψότατο εκείνο διαμέρισμα και κατέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια λέγοντας μέσα του:

— Μορέ, είδες εκεί πολυτέλειες! Χίλοι διαβόλοι!... Πάω να χάσω το μυαλό μου! "Ας πάω τώρα να βρω το δόν Μαθουρίνο, αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω.

— Και δίχως να δώσει σημασία στην έπιμονή του Ιταλού, βγήκε από το κομψότατο εκείνο διαμέρισμα και κατέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια λέγοντας μέσα του:

— Μορέ, είδες εκεί πολυτέλειες! Χίλοι διαβόλοι!... Πάω να χάσω το μυαλό μου! "Ας πάω τώρα να βρω το δόν Μαθουρίνο, αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω.

— Και δίχως να δώσει σημασία στην έπιμονή του Ιταλού, βγήκε από το κομψότατο εκείνο διαμέρισμα και κατέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια λέγοντας μέσα του:

— Μορέ, είδες εκεί πολυτέλειες! Χίλοι διαβόλοι!... Πάω να χάσω το μυαλό μου! "Ας πάω τώρα να βρω το δόν Μαθουρίνο, αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω.

— Και δίχως να δώσει σημασία στην έπιμονή του Ιταλού, βγήκε από το κομψότατο εκείνο διαμέρισμα και κατέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια λέγοντας μέσα του:

— Μορέ, είδες εκεί πολυτέλειες! Χίλοι διαβόλοι!... Πάω να χάσω το μυαλό μου! "Ας πάω τώρα να βρω το δόν Μαθουρίνο, αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω.

— Και δίχως να δώσει σημασία στην έπιμονή του Ιταλού, βγήκε από το κομψότατο εκείνο διαμέρισμα και κατέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια λέγοντας μέσα του:

— Μορέ, είδες εκεί πολυτέλειες! Χίλοι διαβόλοι!... Πάω να χάσω το μυαλό μου! "Ας πάω τώρα να βρω το δόν Μαθουρίνο, αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω.

— Και δίχως να δώσει σημασία στην έπιμονή του Ιταλού, βγήκε από το κομψότατο εκείνο διαμέρισμα και κατέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια λέγοντας μέσα του:

— Μορέ, είδες εκεί πολυτέλειες! Χίλοι διαβόλοι!... Πάω να χάσω το μυαλό μου! "Ας πάω τώρα να βρω το δόν Μαθουρίνο, αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω.

— Και δίχως να δώσει σημασία στην έπιμονή του Ιταλού, βγήκε από το κομψότατο εκείνο διαμέρισμα και κατέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια λέγοντας μέσα του:

— Μορέ, είδες εκεί πολυτέλειες! Χίλοι διαβόλοι!... Πάω να χάσω το μυαλό μου! "Ας πάω τώρα να βρω το δόν Μαθουρίνο, αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω.

— Και δίχως να δώσει σημασία στην έπιμονή του Ιταλού, βγήκε από το κομψότατο εκείνο διαμέρισμα και κατέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια λέγοντας μέσα του:

— Μορέ, είδες εκεί πολυτέλειες! Χίλοι διαβόλοι!... Πάω να χάσω το μυαλό μου! "Ας πάω τώρα να βρω το δόν Μαθουρίνο, αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω.

Τό ίδιο εκείνο βράδυ στο μέγαρο Ριέξ, όπου κατοικούσε ο στρατιωτικός διοικητής του οίκου Μαθουρίνου, ο έφημος του Κοντ. Σταύλου δόν Μαθουρίνος, άποσπασμένος τη έγνοια του δικού. Νταμπίλ στην έπηρεσία της Μαρίας Στούαρτ, είχε έτοιμάσει ένα πλούσιο τραπέζι, στο οποίο ήσαν προσκαλεσμένοι ο πεπαιδευμένος σπαθολόγος Χαιρεμαρίας, ο ευγενέστατος Ζιλ Όρνονος Λορέ Ε. σκουλάρας, ο χαριέστατος Σπατάτρινος και ο εισηγιστής Ζ. Λαζαρίνας. Αυτό ήταν το άποχαριστικό δειπνό. Ο σεβασμιώτατος έφημος έπρόκειτο να εγκαταλείψει το γαλλικό έθνος μαζί με τη βασίλισσα της Σκωτίας και είχε δώσει από νωρίς άσπρη έντολη στο υγιεινό του να βάλλει όλα του τα δυνάμει για να παρουσιάσει ένα σπάνιο τραπέζι. Το μενού περιείχε σουτά από άμυγδαλόλαδο, μια τορτό με περιστέρας, γλώσσα μουσαρίν με κάστανα, δυο καπνιστές άρνιου της σχάρας, χοιρινό λουκάνικο, γρέμα από κοινοτική με αναμμένο βούτυρο, τέσσερα κοινάλα φητά, όχτρο όχτρο, τρεις τσιζίνες σκυφογύρες, τέσσερες πέριδες, ένα κομμάτι αλκογοφόρου, ένα τέταρτο ζαχαδιού ψημένο, ένα μπότη χοιρινό αλκογοφόρο μέσα σε Ίσπανικό κρασί και παραγεμιστό με χοιρινόλαδο, έναν καρφου μεγάλο με λαρδι και χοιρομέρι, έναν άστυκό, τυριά, φρούτα, γλυκίσματα.

Αφού έδωσε διαταγή στο μάγειρό του να σερβίρη ο δόν Μαθουρίνος κάλεσε με βουτιά φωνή τον γνωστό μας Ουόλιν, το νάνο, που υπηρετούσε ως θυρωρός στο μέγαρο Ριέξ. Έκείνος έτρεξε άμέσως στην πρόκληση του έφημου.

— Πού είναι αυτός ο Χαιρεμαρίας; τον έρωτήσε ο έφης.

— Κάνει την προσέγγιση του, σεβασμιώτατε, απάντησε ο χαυλούρης.

— Σάρε γρήγορα να τού πής πώς η θεοσέβειά του θα τον βλάψει. Τό δειπνό όταν κρούση, πάει χαμένο. Νάρθη λοιπόν άμέσως μαζί με τους άλλους.

Ο Ουόλινος έτρεξε να εκτελέσει την παραγγελία του έφημου, ο οποίος έμπηκε στο έστιατόριο και κάθισε σε μια μεγάλη πολυθρόνα, βυθισμένος σε σέφρες. Δεν περίμενε όμως πολύ. Σε λίγο φάνηκε ο Χαιρεμαρίας ακολουθούμενος από τους συντρόφους του.

— Ήσαν όλοι ντυμένοι επιδεικτικά.

— Πού στο διάβολο είσαστε τόσο ώρα; φώναξε μόλις τους είδε ο δόν Μαθουρίνος. Τρεις φορές τό βλόγησα τό τραπέζι.

— Πάτερο Μαθουρίνε, απάντησε ο Χαιρεμαρίας, προσεγγίζοντάς τον.

— Τι λές εκεί! Και νομίζεις πως τάχω χαλασμένα με τό θεό για να χρειάζομαι έναν τέτοιο μεσίτη σάν και σένα;

— Χάρε, Μαρία! Πούες είτε τέτοιο πράγμα, εύλογημένη;

— Άσε τα αυτά τώρα, κύριε Χαιρεμαρία. Έμπρός, άς φάμε κι' άς ποίμε.

Κάθισαν στο τραπέζι κι' επί ένα τέταρτο της ώρας δεν άκουγταν τίποτε, παρό ό χρότος των πιάτων και των μαγαροπήσεων και τό τσιούγκισμα των ποτηριών. Ύστερα ο δόν Μαθουρίνος έβγαλε ένα στεναγμό ευχριστήσεως και τεντώθηκε όσο μπορούσε. Η μόνη του στενωχώρια ήταν που δεν είχε στο πλευρό του τον άγαπητό του φίλο, τό λοχαγό Φερουλλιάκ.

Ο γενναίος διοικητής μας, είτε στους άλλους, δευιά άπόμε στο Λούβρο. Η τιμή αυτή βέβαια είναι και δική μου, αλλά όκισμα πώς όταν σηκωθεί απ' τό βασιλικό τραπέζι, θάνα νησιώτικ. Γι' αυτό φύλαξα στα δεξιά μου άδειαν τη θέσι του. Έχω την προαίσθηση ότι σε λίγο θά μάς παρουσιασθή. Φέρετε να ποίμε.

— Χάρε, Μαρία κεχαρισμένη... είπε ο Χαιρεμαρίας. Μου φαίνεται όμως ότι ο φίλος μας πολύ άσχημα θάμπεζε με τους μεσιτάδες και τους μεγαλοκίτλους.

(Άκολουθεί).

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ Ο ΜΥΣΣΕ ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Τό πρώτο θεατρικό έργο του Μυσσέ. Και ή πρώτη του άπογοήτευσις. Τό έργον παίζεται επί τέλους, και άποτυγχάνει παταγωδώς. Τά γυγνίσματα των κοιτικών. Ο Μυσσέ δρίζεται να μη ξαναγράψη θεατρικά έργα. Οι διάλογοι του. Τής τύχης τά γραμμένα. "Τό Καπρίτσιο". Ο δριάμβης της Ντεσπερώ. Στο Παρίσι. Ο Μυσσέ δρέπει δάφνας. Τό μυστικό της έπιτυχίας του. Μυσσέ και Σκριμπ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ντε Μυσσέ είχε γνωστός στο πολύ κοινό σχεδόν μόνον ως ποιητής. Και όμως ο Μυσσέ υπήρξε ένας απ' τους μεγαλύτερους γαλλούς θεατρικούς συγγραφείς του περασμένου αιώ- νος, έρχόμενος εϋθής άμέσως μετά τον Ούγκώ και τον Άλέξανδρο Δουμά και θεωρούμενος άνω- τερός κι' απ' αυτόν ακόμη τον περίφημο Σκριμπ.

Ο Μυσσέ έγινε γνωστός και συμπαθής στο γαλλικό και στο ευρωπαϊκό κοινό, πρώτα ως θεατρικός συγγραφέας και έπειτα ως ποιητής.

Τό περίεργο είναι ότι ο Μυσσέ είχε την π-ο παράξενη σταδιοδρομία απ' όλους τους θεατρικούς συγγραφείς τον αιώνα. Κατά τό 1850 όταν ήταν ακόμη είκοσι έτών είχε γράψει ένα μικρό θεατρικό έργο, σε τρεις εικόνες: με τον τίτλο "Νύχτα Βενεσιάνικη", και τό πρε στον περίφημο διευθυντή του θεάτρου "Οντεόν", Χάρελ. Ο Χάρελ όμως δεν τό βρήκε και πολύ καλό. Ήταν ή εποχή που είχαν πρωταγιστή στο Παρίσι, με δραμαβεντική έπιτυχία, ο "Ερνάνης" του Βίκτωρος Ουγκώ, και ο "Ερρίκος 3ος" και ή Αδελή του Λουρά παρδός, και τό παριανό και ο δεν μπορούσε ν' άνεχθή έργα μετ'ας άξίας. "Όστόσο ο Χάρελ έτεειδή δεν ήθελε ν' άπογοητεύσει έναν συμπαθή νέον σάν τον Μυσσέ, τό είπε:

— Περιμένετε λίγον καιρό, φυλά- χτε τό έργο σας, κι' άμα μου παρουσιασθή εύκαιρία, θά κάμω ό τι μπο- ρώ για να τό άνεβάσω.

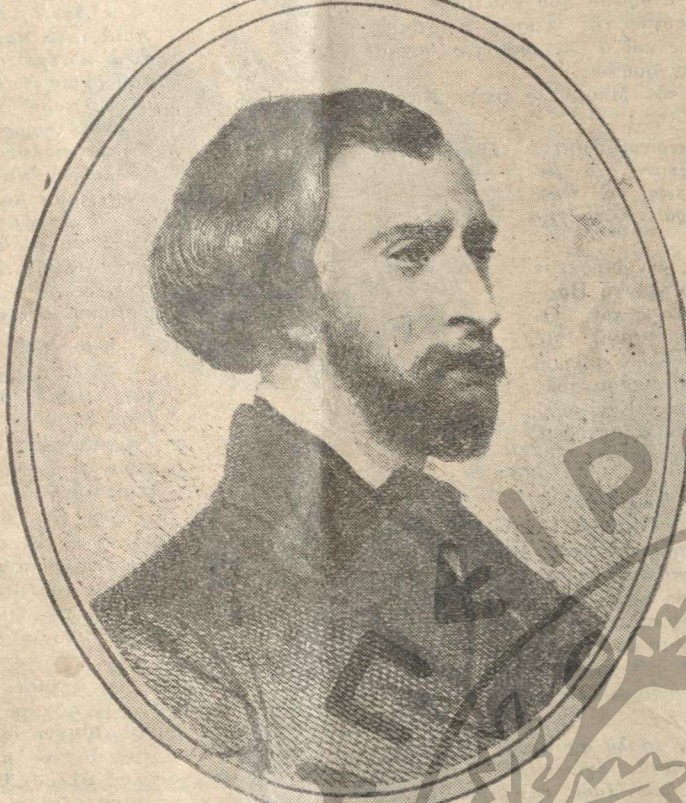
Η εύκαιρία αυτή δεν άργησε να παρουσιασθή. Όταν τό κοινό άρχισε να βαρύνεται πλέον τό έργο του Δου- μί, ο "Ερρίκος 3ος" και ή Αδελή του, ο Χάρελ, παρήγγειλε στον Άλ. Δου- μί (πατέρα) να τού γράψη ένα νέο έργο σε 23 εικόνες, με βάση την ζωή του Μεγάλου Ναπολέοντος. Άλλά ο Δουμίας άργησε να γράψη τό έργο ατ- τ'έντομα μεταξύ ο Χάρελ που δεν είχε άλλο έργο πρόχειρο για ν' άνεβάσει, θυμήθηκε τον Μυσσέ. "Εστίλε άμέ- σως και τον φώναξε, πήρε τό χειρό- γραφό του κι' έπειτα από μερικές βδομάδες ή "Βενεσιάνικη Νύχτα" παίχθηκε στο "Οντεόν". Τό έργο ό- μως ήταν μετριώτατο κι' ή άποτυχία του παταγώδη! "Όλοι άνεκαιρώτως οι κριτικοί των έφημερίδων ριζήθη- καν άλύπτητα κατά τού νεαρού συγ- γραφέως, ένας μάλιστα έγραψε επί λέξει, για τον Μυσσέ: "Τό όνομα τού συγγραφέως αυτού, δεν θά κατορ- θώσει, σάν αιώνα τον άπαντα, να βγή απ' την άράβια".

Τότε θά ρωτήστε πώς έγινε άρ- γότερα θεατρικός συγγραφέας;

Απλούστατα έχοντας την πεποί- θη ότι δεν είχε τάλαντο θεατρικού συγγραφέως, άρχισε να γράφη ο έ- φημερίδες και περιοδικά διαλόγους μικρούς στην άρχη κι' έπειτα μεγάλους, στους οποίους, φυσικά, δεν ήταν καθόλου υποχρεωμένος ν' ακολουθή κανέναν κανόνα σκη- νής τέχνης. Έγραψε μόνο κατά τας έμπνεύσεις της φαντασίας του.

Στό νέο αυτό είδος έσημείωσε τόσο καταπληκτική έπιτυχία, ώστε τό μεγάλο παγκόσμιον περιοδικό "Επιδεικνύει των Δύο Κόσμων", τό προσέβαλε ως τακτικό συνεργάτη του, μόνο και μόνο, για να γράφη διαλόγους. Τέσσερα όλόκληρα χρόνια απ' τό 1833 έως τό 1837, ο Μυσσέ έγραφε διαλόγους στην "Επιδεικνύει των Δύο Κόσμων". "Όστόσο όσο κι' αν ήσαν ωραίοι οι διάλογοι αυτοί, οι κριτικοί ήσαν βέβαιοι ότι δεν μπο- ρούσαν να παίχθουν στο θέατρο.

Κατά τό 1846 όμως συνέβη ένα περιστατικό μοναδικό στα θεατρικά χρονικά. Μία διάσημος γαλλίς ήθοποιός, ή κυρία Άλαν Ντεσπερώ, ή οποία επί πολλά έτη έπαιζε στο Γαλλικό θέατρο της Πετρο- πόλεως, είδε ένα βράδυ σε κάποιο Ρωσικό λαϊκό θέατρο να παίζεται μία χαριτωμένη μονόπρακτη κο- μωδιούλα, ή οποία της άρεσε ο υπερβολικά. Παρεκάλεσε τότε τον

Ο Άλφρεδος ντε Μυσσέ

Τό βράδυ της προηγούμενης, ως συγγραφέας Σκριμπ, μόλις είδε, ο ένα διάλειμμα, τον Μυσσέ, στο φουγιέ του θεάτρου, τον σταμάτησε και τον ρώτησε:

— Η κομωδιά σας μου άρεσε άφάνταστα. Ποιά είναι τό μυσ- τικό σας με τό οποίο επιτυγχάνετε τόσο ωραία;

— Τό δικό σας τό μυστικό ποιά είναι; ρώτησε ο Μυσσέ.

— Τό δικό μου μυστικό, αποκρίθηκε ο Σκριμπ, είναι ότι έμαθα ο να διασκεδάσω τό κοινό.

— Έλα λοιπόν, τό δικό μου μυστικό είναι ανιθάρκας, ότι έπιζητώ να διασκεδάσω τον έαυτό μου!...

διευθυντή του Ρωσικού θεάτρου να της την μεταφράση για να την πάη κι' αυτή. Φαντασθήτε όμως την έκπληξη της, όταν ά- κουσε τον Ρώσο διευθυντή να της λέη, ότι τό μονόπρακτο εκείνο είχε μεταφρασθή απ' τό γαλλικό και ότι δεν ήταν τίποτε άλλο, από ένα διάλογο του Άλφρεδου ντε Μυσσέ, ο οποίος είχε δημοσιευθή με τον τίτλο "Καπρίτσιο" στην "Επιδεικνύει των Δύο Κόσμων", πριν από λίγα χρόνια. Κατενθουσιασμένη για την πληροφορία εκείνη ή γαλλίς ήθοποιός έπαιξε μετά μερικές ήμέρες τον διάλογο τού Μυσσέ στο θέατρό της, παρισταμένης και της Αδελής τού Τσάρου. Η έπι- τυχία υπήρξε καταπληκτική. Και όταν, έπειτα από λίγους μήνες, ή Ντεσπερώ ξαναγύρισε στο Παρίσι και προσελήφθη στην "Γαλλική Κομωδιά", την πρώτη της εμφάνιση ένόησαν τού Παρισιανού κοινού την έκτα με τό "Καπρίτσιο" τού Μυσσέ. Η έπιτυχία πού έσημείω- σε κι' αυτή τη φορά υπήρξε πρωτοφανής. Οι παριανοί θεατρικοί και φιλολογικοί κύκλοι, και περισσότερο απ' όλους οι κριτικοί των έφημερίδων, έταβαν κατάπληκτοι τά μάτια τους.

Ο Θεόφιλος Γκιωτί έγραψε την επομένη της παραστάσεως αι- τής μιά ένθουσιώδη κριτική, ή οποία κατέληγε ως έξης:

— Την έπιτυχία του ο Μυσσέ την όφειλε στο ότι έγραψε τ' άρι- στουργήματα τον άντά χωρίς ν' άνε- τάσσεται ότι θά ήταν άπογοητευμένος να τ' άνεβάσει και στο θέατρο... Γι' αυτό είε τόσο ζωντανό και πνευμα- τώδη. Κατά βάναυε γράφοντας τα πώς δεν θά έρίνετο ο στόχος τού τρομερού υπερβολικού των διοτιρών τού κοινού και προπάντων των κρι- τικών.

Έπειτα από λίγες μέρες, ο έδότης Σαρπαντιέ άγόρασε άντι 500 φράκων τά συγγραφικά δικαιώματα τού Μυσσέ για τό "Καπρίτσιο".

Τόν Άπρίλιο τού επόμενου έτους 1848 παίχθηκε στην Γαλλική Κομω- διά ένα άλλο έργο τού Μυσσέ, δημο- σιευμένο πρό καιρού στην "Επιδεικ- νύει των Δύο Κόσμων", τό "Μιά πόρ- τα πρέπει να είναι άνοιχτή ή κλειστή", με πρωταγωνίστρια και την Άλαν Ντεσπερώ. Έπίσης έπειτα από τρεις μήνες παίχθηκε στο ίδιο θέατρο τό "Δεν πρέπει κανείς να όρκιστεί για τίποτα. Με τό έργο αυτό ντεπουά- ρισε άργότερα και ο διάσημος ήθο- ποιός Γκιωτί.

Από της εποχής αυτής άρχισαν να παίζεται τό ένα μετά τό άλλο τά έργα τού Μυσσέ. Άνεβρίζονταν στη σειρά ο "Chaudelier", ο "Αντρέα ντε Σάστο", τό "Καπρίτσιο της Μαρίας- νας", ή "Ματίνα", τό "Δεν παίζει κα- νείς με τον έρωτα", τό "Φαντάς", τό "Μπαρμπερίν", τό "Λοιποντέλ", τό "Τί σκεπτόνται τά κορίτσια".

Οι συγγραφείς και οι κριτικοί δεν μπορούσαν πια να λησμονούν τον Μυσσέ για τις τόσες έπιτυχίες του.

Ο "Chaudelier" ο διάσημος θεατρικός συγγραφέας Σκριμπ, μόλις είδε, ο ένα διάλειμμα, τον Μυσσέ, στο φουγιέ του θεάτρου, τον σταμάτησε και τον ρώτησε:

— Η κομωδιά σας μου άρεσε άφάνταστα. Ποιά είναι τό μυσ- τικό σας με τό οποίο επιτυγχάνετε τόσο ωραία;

— Τό δικό σας τό μυστικό ποιά είναι; ρώτησε ο Μυσσέ.

— Τό δικό μου μυστικό, αποκρίθηκε ο Σκριμπ, είναι ότι έμαθα ο να διασκεδάσω τό κοινό.

— Έλα λοιπόν, τό δικό μου μυστικό είναι ανιθάρκας, ότι έπιζητώ να διασκεδάσω τον έαυτό μου!...

Οι συγγραφείς και οι κριτικοί δεν μπορούσαν πια να λησμονούν τον Μυσσέ για τις τόσες έπιτυχίες του.

Ο "Chaudelier" ο διάσημος θεατρικός συγγραφέας Σκριμπ, μόλις είδε, ο ένα διάλειμμα, τον Μυσσέ, στο φουγιέ του θεάτρου, τον σταμάτησε και τον ρώτησε:

— Η κομωδιά σας μου άρεσε άφάνταστα. Ποιά είναι τό μυσ- τικό σας με τό οποίο επιτυγχάνετε τόσο ωραία;

— Τό δικό σας τό μυστικό ποιά είναι; ρώτησε ο Μυσσέ.

— Τό δικό μου μυστικό, αποκρίθηκε ο Σκριμπ, είναι ότι έμαθα ο να διασκεδάσω τό κοινό.

— Έλα λοιπόν, τό δικό μου μυστικό είναι ανιθάρκας, ότι έπιζητώ να διασκεδάσω τον έαυτό μου!...

Οι συγγραφείς και οι κριτικοί δεν μπορούσαν πια να λησμονούν τον Μυσσέ για τις τόσες έπιτυχίες του.

Ο "Chaudelier" ο διάσημος θεατρικός συγγραφέας Σκριμπ, μόλις είδε, ο ένα διάλειμμα, τον Μυσσέ, στο φουγιέ του θεάτρου, τον σταμάτησε και τον ρώτησε:

— Η κομωδιά σας μου άρεσε άφάνταστα. Ποιά είναι τό μυσ- τικό σας με τό οποίο επιτυγχάνετε τόσο ωραία;

— Τό δικό σας τό μυστικό ποιά είναι; ρώτησε ο Μυσσέ.

— Τό δικό μου μυστικό, αποκρίθηκε ο Σκριμπ, είναι ότι έμαθα ο να διασκεδάσω τό κοινό.

— Έλα λοιπόν, τό δικό μου μυστικό είναι ανιθάρκας, ότι έπιζητώ να διασκεδάσω τον έαυτό μου!...

Οι συγγραφείς και οι κριτικοί δεν μπορούσαν πια να λησμονούν τον Μυσσέ για τις τόσες έπιτυχίες του.

Ο "Chaudelier" ο διάσημος θεατρικός συγγραφέας Σκριμπ, μόλις είδε, ο ένα διάλειμμα, τον Μυσσέ, στο φουγιέ του θεάτρου, τον σταμάτησε και τον ρώτησε:

— Η κομωδιά σας μου άρεσε άφάνταστα. Ποιά είναι τό μυσ- τικό σας με τό οποίο επιτυγχάνετε τόσο ωραία;

— Τό δικό σας τό μυστικό ποιά είναι; ρώτησε ο Μυσσέ.

— Τό δικό μου μυστικό, αποκρίθηκε ο Σκριμπ, είναι ότι έμαθα ο να διασκεδάσω τό κοινό.

— Έλα λοιπόν, τό δικό μου μυστικό είναι ανιθάρκας, ότι έπιζητώ να διασκεδάσω τον έαυτό μου!...

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΟΥ Π. ΤΖΙΑΦΕΡΙ

Μέρος πρώτον

(Μπρος στην πόρτα ενός ιπποδρόμιου, τη βραδιά που προ-
κειται να δοθεί ένα ενδιαφέρον μάτς πυγμαχίας. Ο κόσμος σχη-
ματίζει ουρά μπρος στο ταμείο για να πάρη εισιτήρια).

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΝΤΥΜΕΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ. (σε μία κολοντυμένη
κυρία).— Δεν έμειναν πιά ούτε κάθισμα ούτε θεωρείο. Μένουν
μόνχα μερικές θέσεις μπρος στο ρίγκ, διακόσια φράγκα ή μία.

Η ΚΑΛΟΝΤΥΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ.— Γιατί κάθισμα λοιπόν και δεν
πιάνε δυο θέσεις; Θέλεις να μας τις πάρουν κι αυτές;

Ο ΚΑΛΟΝΤΥΜΕΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.— Να δίσουμε τετρακόσια
φράγκα για να δώμε δυο ανθρώπους να γροθοκοπούνται!... Πάει
πολύ, δεν βόισκες;

Η ΚΑΛΟΝΤΥΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ.— Θα ήσουν όμως πρόθυμος να
πάμε στη λέσχη και να χάσεις χίλια φράγκα στη ρουλέττα, χωρίς να
παρονομήσης διόλου. Τι σου είνε αυτή η λογική των ανδρών!...

“Ας είνε... Περίττον να συζητούμε. Θέλω να δω μπόντ απόψε και,
πρό παντός, θέλω να δω τον περιήρημο αυτό Κιδ. “Όταν πυγμαχεί
αυτός, το αίμα τρέχει σαν ποτάμι... Θα διασκεδάσω λιγάκι. “Εχω
πονοκέφαλο, έλπιζω όμως να μου περάση άμα δω λίγο αίμα!...”

“Ας μεταφερθούμε τώρα στο καμαρίνι του Κιδ. “Ο διάσημος
πυγμαχός είνε στην άρχή μόνος με τον προγυμναστή του. Σε λίγο
φτάνει και η αδελφή του).

ΚΙΑ. (στον προγυμναστή).— Τι γίνεται κάτω; “Εχουμε πολύ
κόσμο.

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ.— Τό θέατρο είνε τίγκα! Ούτε καρφίτσα
δεν μπορεί να πέση κάτω.

ΚΙΑ. (τριβοντας τα χέρια του).— Θα βγάλω πολλά από αυτό τό
μάτς! Θα έχω είκουσι τοίς εκατό επί των εισπράξεων, κ' ένα δώρο
είκοσι χιλιάδες φρά-
γκα.

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ.— “Αν νική-
σης, φυσικά!

ΚΙΑ.— Μά, θέλει
και ρώτημα πώς θα
βγώ νικήτης; “Εν-
νοια σου, και τον
ξέρω καλά τον αντί-
παλό μου τι σασπι-
κάραβο είνε! Δεν θα
μπορέση ούτε δυο γύ-
ρους να κάνη μαζί
μου. “Υστερ' από τον
πρώτο γύρο θα έχω ξυ-
πλώση τον Παύλο τον
Πεισματάρη καταγής.

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ.— Αυτό δα είνε
γνωστό... Είσαι πιο δυνατός απ' αυτόν.

ΚΙΑ.— Νά, κύττα πώς θα τον τσακίσω τον Παύλο... (Παίρνει
στάση πυγμαχίας). Πρώτα θα του δώσω μία από τα πλάγια, να
έτσι, και ύστερ' άλλη μία, έτσι ακριβώς... (Τη στιγμή αυτή μπαί-
νει μέσα η αδελφή του). “Ω! καλησπέρα, μικρούλα μου.

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ.— Είσαι έτοιμος;

ΚΙΑ.— Ναι, είμαι έτοιμος... Νά, κύττα και σύ, Ζανέττα, πώς
θα τον ξαπλώσω ανίσθητο κατά γής τον Παύλο... (Επαλαμύβ-
νει τις ιδίες κινήσεις). “Ε! πώς σου φαίνονται;

ΖΑΝΕΤΤΑ. (άνησυχ).— Πολύ καλός... Θέλω όμως να σου
πώ κάτι ιδιαίτερο...

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ.— “Εγώ σάς αφήνω. (Φεύγει).

ΚΙΑ.— Και τώρα, λέγε, Ζανέττα μου. Σ' άκουω.

ΖΑΝΕΤΤΑ. (με δακρυσμένη φωνή).— Μην του πολυχαλνάς τό
πρόσωπο!

ΚΙΑ.— Τίνος!

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Του Παύλου.

ΚΙΑ.— Και γιατί, παρακαλώ, αυτό τό ενδιαφέρον;

ΖΑΝΕΤΤΑ. (απελπισμένα).— “Επειδή τον αγαπώ!

ΚΙΑ. (Αναπνέωντας).— Τι έκανε λέει! “Ακουσα καλά ή μή-
πως γελιέμαι; “Αγαπάς τον Παύλο; Αυτό τό σασπικάραβο; Προ-
σεξέ, Ζανέττα, τι λές!

ΖΑΝΕΤΤΑ. (χαμηλώνοντας τα μάτια).— Ναι, έχεις δίκιο, ότι
κι αν μου πής. Αυτό που μου λές, τα σκέφτηκα και μόνη μου
προηγουμένως... Προσπάθησα να καταπνέξω μέσα μου αυτό τό αι-
σθημα. Και όμως... Σήμερα τό πρωί κατάλαβα πιά ότι τον αγαπώ
τον Παύλο τρελλά!

ΚΙΑ.— Συμφόρα που με βρήκε!...

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Σε λυπεί αυτό, Λουδοβίκε
μου;

ΚΙΑ.— Γιατί να σου τό κρύψω;...

ΖΑΝΕΤΤΑ. (τον άγκαλιάζει).— Σου ζητώ
συγγνώμη, Λουδοβίκε μου, μικρό μου Λουδο-
βίκα, όπως έλεγε ο μακαρίτης ο μπαμπάς.

ΚΙΑ.— Μπα! μήν πειράζεσαι! “Ολοι οι

άνθρωποι στον κόσμο, παθαίνουν τέτοιες μεγάλες συγκινήσεις!...

ΖΑΝΕΤΤΑ.— “Εξάλλου, ο Παύλος θα παρατήση τώρα τό ματς.

ΚΙΑ.— “Ετσι τό λέει...

ΖΑΝΕΤΤΑ.— “Οχι, όχι, τό λέει σοβιρά... Θέλει να γίνη συ-
νέρι, αφού απέτυχε στο μπόντ. Θα δουλέψη τέσσερα-πέντε χρόνια
και ύστερα θ' άνοιξουμε ένα γκαράζ σ' ένα κεντρικό δρόμο, έξω
από τό Παρίσι... Θα πουλάμε και ανταλλακτικά είδη. Θα περάσουμε
πολύ καλά μαζί...

ΚΙΑ. (συγκινημένος).— Γλυκερία μου αδελφούλα! Μά είνε τι-
μιος άντρας, αυτός ο Παύλος;

ΖΑΝΕΤΤΑ.— “Οχι! και με τό παριπάνω!

ΚΙΑ.— Και σ' αγαπάει;

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Τρελλαινείται για μένα! Νά, για κύττα την ώρα
που μου έστειλε σήμερα τό πρωί. (Διαβάζει). “Σήμερα σ' αγαπώ
περισσότερο από χθές και λιγότερο από όσο θα σ' αγαπά αύριο!

Είδες τί όμορφα που τό λέει;

ΚΙΑ.— Ναι, φαίνεται αίσθηματίας!

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Λοιπόν;

ΚΙΑ.— Λοιπόν... κοιμάτια νά γίνη! Πάω τον άντρα, αφού
τον αγαπάς τόσο πολύ!

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Λέγεται λοιπόν; Δίνεις τη συγκατάθεσή σου;

“Αχ! τι καλός που είσαι! “Ελα να σε φιλήσω!

ΚΙΑ.— Κατά βάθος ο Παύλος είνε καλό παιδί.

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Μάλαμα!... Και νάξερεις πόσο σ' αγαπάει!

ΚΙΑ.— “Αλήθεια μου λές;

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Νά μή σώσεις!... Πρέπει λοιπόν να τον ληψή;

ΚΙΑ.— Καλά, καλά... Μή φοβόσαι... Δεν θα ζητήσω βέβαια να
κάνω κακό στον κοι-
νιάδο μου...

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Σ' εύχαριστώ, Λουδοβί-
κε! Την έρχομενη
εβδομάδα θα κάνο-
με τους γάμους μας! Και ύστερα θά πά-
σουμε ένα σπίτι,
και θα έχουμε και
οί τρεις μαζί χωρι-
μένοι κ' ευτυχέ-
νοι!

ΚΙΑ.— Ναι, θα
περάσουμε πολύ κα-
λά...

ΖΑΝΕΤΤΑ. (τον
άγκαλιάζει και τον
φιλεί).— Λουδοβί-
κε, μικρό μου Λου-
δοβίκα, όπως έλεγε κ' ο μακαρίτης ο μπαμπάς!...

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ. (μπανιόνας μέσα).— “Ελα, Κιδ, πάμε
για τό μάτς... “Ολα είνε έτοιμα...

ΚΙΑ.— “Ερχομαι... “Α; “Θεέ μου, πόσο τον αγαπώ! “Εγω
πάντα αισθανόμουν ξαιρετική συμπάθεια γι' αυτό τό παιδί!

Μέρος Δεύτερον

(Οι αντίπαλοι στέκονται ο ένας αντίκρυ στον άλλον, στο ρίγκ.
“Ο Παύλος δίνει τού Κιδ μία “εντιρέντ. “Ο Κιδ την δίνει, χω-
ρίς ν' άμυνθή. “Ο Παύλος ξεθαρραύνεται και τού δίνει άλλη μία.
“Ο Κιδ κρατάει την ίδια παθητική στάση. Τότε ο Παύλος τον
αρχίζει στις γλάντες. Τό πρόσωπο τού Κιδ είνε γεμάτο αίματα
και όμως συνεπής στο λόγο που έδωσε στην αδελφή του, δεν έπι-
τίθεται κατά τού αντιπάλου του).

Ο ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΚΙΑ. (άνησυχώντας τού φωνά-
ζει).— Μά τι κάθσαι με σταυρωμένα τό χέρια;

ΚΙΑ. (απελπισμένος).— Δεν μπορώ να τον χτυπήσω!... Θα
τον πάρη άντρα ή αδελφή μου και δεν βαστάει ή καρδιά μου να
του χαλάσω τό μυστήρι!

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ.— Μιλάς με τό σωστά σου τώρα; Τι είνε
αυτά που λές! Πάει... Τρελλάθηκε ο κακομοίρης!

ΚΙΑ. (δυστοχοζώντας από τις πολλές γροθιές που τρώει από
τον Παύλο).— Θά σκάσω από τό κακό μου!... Να μην μπορώ
νόν χτυπήσω!

ΠΡΟΓΥΜΝΑΣΤΗΣ.— Μά σήκωσε κ' εσύ τό χέρι σου!... Τι
έπαθες σήμερα;

ΚΙΑ. (στηριζόμενος στα σκονιά του ρίγκ,
έτοιμος να πέση κάτω).— Μή βαράς έ-
τσι δυνατά, βρε άδερφέ!... “Η Ζανέττα μου
τά είνε όλα... Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι δεν
μπορώ να σήκώσω χέρι πάνω σου... Αφού
είσαι κουνιάδος μου... Μά, μή σου λέω!...
“Ω! με πέθανες... “Ακούς τι σου λέω, Παύ-
λο... “Αχ! με πήρε στο λαμό της ή Ζανέτ-

ΚΙΑ.— Μή βαράς έτσι δυνατά, βρε άδερφέ!...

Η ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΕΥΡΕΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

“Ο Λά χιρ και ο Θεός. Μία περίεργη δέσφης. “Ο Αυτοκράτωρ
Ιωσήφ και ή δημοκρατία. Βασιλέφρων εξ επαγγέλματος!...
Τε καπέλλο και τό κεφάλι τού μαύρου. Οι άδελφοι πέ-
ρι της κ. Χαλζι. Διά της μεθόδου των έράνων. “Ο Ξυ-
πνος άββάς. Μία πετυχημένη άπάντησις.

“Ο διάσημος πολεμιστής Λά Χιρ, κάθε φορά που επρόκειτο να έκ-
τελεσθή εναντίον τού έχθρου, είχε τη συνήθεια ν' απευθινή στον
Θεό την εξής δέσφη:

—“Θεέ μου! Σε ικετεύω να χάμης σήμερα για τον Λά Χιρ, ό,τι θα
έτσι κι ο Λά Χιρ για σένα έναν αυτός ήτο Θεός και σύ ο Λά Χιρ!

...
“Ο αυτοκράτωρ της Αυστρίας “Ιωσήφ ο Β' ήταν, ως γνωστόν,
κατάτος άνθρωπος. Κάποτε—διηγείται ο Σερβίκο—έταξείδευε στη
Γαλλία αγνώστου, με το ψευδώνυμον “Κοιμής ντε Φαλκενστάιν. Κατά
την διαδρομή του ταξιδιού του, ο αγαθός μονάρχης, έξοδσε δημο-
κρατίστα.

Την εποχή αυτή τό ζήτημα της ήμέρας ήταν ή επανάστασις των
Λαζκαριών εναντίον της άνεξαρτησίας των, ή όποια προ όλίγου καιρού
ήτο εσθραγμένη.

Κάτω κυρία, λοιπόν, δημοκρατικωτάτων αρχών, βλέποντας την
επίσημη τού αυτοκράτορος, έφαντάσθηκε ότι θα συμμερίζοταν ίσως
τις ιδέες της! Και, σε χάμνω σάλονι που είχε
με τον συναντήση, τον ρώτησε τί γνώμη είχε για
την επανάστασι των “Αμερικανών εναντίον του
βασιλέως της “Αγγλίας.

—Δεν νομίζετε και σεις, τού είπε στο τέλος,
ότι ή δημοκρατία είναι τό ιδεώδες πολιτείας;

—Απορώ που δεν μπορεί να συμφω-
νήσω μαζί σας, της άπάντησε χαμογελώντας ο
“Ιωσήφ. Είμαι βασιλέφρων... εξ επαγγέλματος!

—Δεν νομίζετε και σεις, τού είπε στο τέλος,
ότι ή δημοκρατία είναι τό ιδεώδες πολιτείας;

—Απορώ που δεν μπορεί να συμφω-
νήσω μαζί σας, της άπάντησε χαμογελώντας ο
“Ιωσήφ. Είμαι βασιλέφρων... εξ επαγγέλματος!

Την εποχή που ίσχυε στην “Αμερική ο θεσμός
της δουλείας των μαύρων, ένας “Αμερικανός πα-
ρηγορησε μια μέρα πούβουρξε οργισμένος ότι κά-
πως μαύρος είχε βγάλει τό καπέλλο του και τό
απε χτυπήει κάτω από τό ποικνιάσού του.

Πληρώσε, λοιπόν, τον μαυρο και τον ρώ-
τησε:

—Πατί έβγαλες τό καπέλλο σου;

—Νά να τό προφύλαξω από την βροχή, άπάντησεν ο μαύρος.

—Μά τώρα βρέχεται τό κεφάλι σου! τού είπε ο “Αμερικανός.

—“Ω, γι' αυτό δεν με νοιάζει και τόσο, άπάντησεν ο μαύρος. Τό
καπέλλο είνε δικό μου, ενώ τό κεφάλι μου άνήκει—στον αφεντι-
νό μου!...

...
“Η κυρία ντε Σαλαί, ή όποια έφημίζετο για την κομψότητά της,
έφανε πλουσιώτατα, χωρίς να μπορεί κανείς ν' ανακαλύψη τους
παιούς της. Τέλος, άνεκαλύφθη ότι επί έτη κατέφραγε στο εξής
κόσμο: Από ή τρεις φορές τον χρόνο περιήρχετο τό γνωστό της
σπίτι και έλεγε ότι ενεργούσε έρρω για μία δυστυχισμένα οικογέ-
νη ενήενων, ή όποια έπιθυμούσε να παραινήει άγνωστη. Τό προϊόν
δύ των έράνων της της άρχισε για τις τοιαύτες της και για να
έξ με όλη της την άνει.

...
Μία μέρα που ο μαρκήσιος ντε Σαπσενέτς είχε βγή περίπατο έ-
νταπας, συνάντησε στο δρόμο έναν φτωχό άββα έναν σ' ένα γαι-
θωπάκι.

—“Ε! άββά! τού φώναξε ο μαρκήσιος για να τον πειράξη. Πώς
είσαι ο γάιδαρος;...

—“Εγώ, κύριε μαρκήσιε! άπάντησεν ο ξευπνότερος άββάς.

Και ο μαρκήσιος έμεινε κόκκαλο!...

...
“Τι να κάνω τώρα! (“Ωσπου ν' άποφασίσω τι να κάνη έχει πέσει
κατά γής λιπόθυμος. “Ο Παύλος άνακηρύσσεται νικήτης. Νόκ-
“Αν!... “Η Ζανέττα πηδάει τότε τα σκονιά, όρ-
ναι στον Παύλο, τον άγκαλιάζει, τον φιλεί κα-
τενθυσιασμένη και ύστερα τρέχει στην αδελφή
της, που είνε ξαπλωμένος ανίσθητος, με τό πρό-
σωπο γεμάτο αίματα.)

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Δεν είνε τίποτα, Λουδοβίκε μου,
δεν είνε τίποτα... Μή χολοζάνης... Νά, νίκησε ο
Παύλος... Θα πάω τις είκοσι χιλιάδες φράγκα...
Μ' αυτές θα κάνουμε τό πρώτο νοικοκυριό μας!...

Τι άνέπιστο λαχείο ήταν αυτό! “Θα όης τί καλά
που θα έχουμε όλοι μαζί!... Δεν χάρησαι και
σύ, αδελφούλη μου; Μικρό μου Λουδοβίκα, ό-
πως έλεγε κ' ο μακαρίτης ο μπαμπάς!...

ΚΙΑ. (φρονώντας τρία σπαμένα δόντια).—Χαι-
ρημα, χαιρεμα!... Είμαι κατενθουσιασμένος!

ΠΑΥΛΟΣ ΤΖΙΑΦΕΡΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ!...

“Ο βασιλέας της “Ισπανίας Κάρολος Α' μία άνοιξιάνη μέρα είχε
πάει μαζί με όλη την Αύλη του σε μεγάλο κινήρι στο δάσος της
Παλαάς Καστίλλης. Τό κινήρι ήταν πλούσιο και οι ύπηρέτες τού
βασιλέως δεν επρόφθαναν να μαζέψουν τά θηράματα. Ξαφνικά όμως
έπιασε μία τρομερή καταιγίδα που έκανε τοίς αδελφούς να σκοπι-
σουν μέσ' στο δάσος, ψάχνοντας να βρούν ο καθένας καταφύγιο για
τόν έναντό του. Στην άναμμοπούλα εκείνη ο βασιλέας βρέθηκε μακριά
απ' την άλλη ακολουθία του. “Αμέσως άρχισε να κυτάρη κι' αυτός
γύρω του να βρη κανένα μέρος να τρυπήση. Πραγματικά δεν άρχισε
να ιδή μία μεγάλη σπηλιά, στο κοίλωμα της όποιος μπορούσε να στε-
γασθή ένας λόχος ολόκληρος. Μόλις όμως μπήκε μέσα, είδε τέσσερες
ρακένδυτους άλγτες, οι όποιοι κοιμόντοισαν βαθιά. Δεν θέλησε να
τους χαλάση τον ύπνο και προχώρησε σε μία γωνία για να προφυ-
λαχθή όπως μπορούσε καλύτερα. “Εκείνοι όμως απ' τον κρότο των
απηνωνίων και τού σπαθιού του ξύπνησαν και μόλις τον είδαν πετά-
σθηκαν όρθιοι και τον περικύκλωσαν.

Γότε ο ένας απ' αυτούς, αφού έφριξε έξω μία ματιά και είδε πώς
ο βασιλέας—που τον είχαν άναγνωρίσει άμέσως—βρισκόταν μόνος
και χωρίς συνοδεία, τού είπε χωρίς κανένα προημιο:

—Δεν μπορείτε να φαντασθήτε, Μεγαλειότατε, τί παράξενο όνει-
ρο έβλεπα τώρα δα στον ύπνο μου. “Εβλεπα πώς τ'άχα μου χασόσατε
τον όραίο βελούδινο μανδύα σας.

Και λέγοντας αυτά, έβγαλε άπότομα και χωρίς κανένα σεβασμό,
τον μανδύα από τους βασιλικούς ώμους και τον
έφοξε στους δικούς του.

—“Α! Μεγαλειότατε, είτε τότε ο δεύτερος.
“Εγώ είδα ένα άστείο όνειρο. Είδα πώς μου άν-
τικατέστησε τό παλιό ξεθωριασμένο καπέλλο
μου με τό όραίο φτερωτό βελούδινο καπέλλο που
φοράτε!...

Και πήρε τό βασιλικό καπέλλο, τό φόρεσε ο
ίσιος και τό δικό του τό φόρεσε στο κεφάλι τού
βασιλέα, χωρίς εκείνος να φέρη καμμία αντί-
ρρηση.

—Και εγώ, είτε ο τρίτος, είδα πώς μου χα-
ρίσατε ένα όραίο πολεμικό όλογο, με χρυσά χα-
λινάρια και όραία σέλλα.

Και πήρε απ' τά χέρια τού βασιλέα τά ήνία
του όλόγου του.

—Καλά, είτε τότε και ο τέταρτος στους
αντράφους του, σεις τά πήρατε όλα και δεν ά-
φήσατε τίποτε για μένα.

Μπα, άποκρίθηκε ο πρώτος, σι θα πάρη αυτή την όλόχρονη
κυνηγετική σάλπιγγα τού Μεγαλειότατου.

—“Οραία, είτε τότε άτάραχος ο βασιλέας, τά όνειρά σας ήταν
θαυμάσια και με μεγάλη μου χαρά σας χάσω όλη αυτά τά όραία
πραγματά μου. “Αλλά πρώτα πρέπει να σας δείξω πώς τα μεταχει-
ρίζονται.

Και, λέγοντας αυτά, έφερε στο στόμα του την κυνηγετική του
σάλπιγγα και φώνηξε τρεις φορές, με όλη την δύναμή του, προτού οι
τέσσερες άλγτες καταλάβουν τον σκοπό του και τον εμπόδισουν. “Ε-
πειτα τους την έδωσε πάλι.

Σε λίγα λεπτά όμως διακόσιοι περίπου ίππότες, της ακολουθίας
του βασιλέως, έφθασαν καλύπτοντες έξω απ' την σπηλιά και βλέπον-
τας τον μοναχική τους άνταρτα στους λοποδότες, ξεκίνησαν να
σπαθιά τους.

Τότε ο βασιλέας γύρισε στους τέσσερες άλγτες και τούς είπε:

—Καλοί μου φίλοι, δεν μπορείτε να φαντασθήτε τί παράξενο ό-
νειρο είδα, ένα σεις μου πέρατε τά πράγματά μου. “Εβλεπα ότι εί-
σατε χρεωσμένοι κ' οι τέσσερες σ' αυτά έδω τα γεγονικά δένδρα.

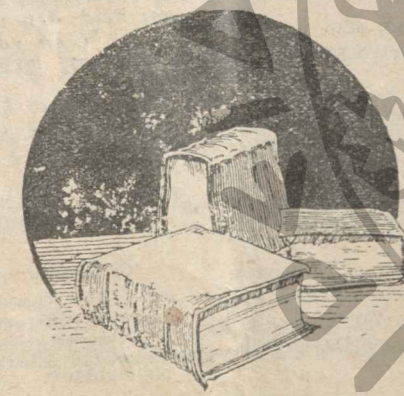
Τό βασιλικό όνειρο δεν άρχισε να γίνη πραγματικότητα.

“Επειτα από λίγα λεπτά της ώρας τά κομμάτια των τεσσάρων ά-
λγτων κοιμόντοισαν τό καθένα σ' ένα δένδρο!...

...
ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΝΑΣΚΕΥΗ ΜΙΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ

Είνε γνωστή ή παράδοσις την όποιαν αναφέ-
ρουν άρκετά αγγελιαφείς για την Κλεοπάτρα, ότι
οι όλην ή πρόσφη αυτή βασίλισσα της “Αιγύπτου,
βλάνοντας κάποτε να καταλάβη τον “Αγνών, έ-
πιασε ένα σκουλήκι από μαργαριτάρι, τό έβλεψε
μέσα σ' ένα ποτήρι ξύδι και τό ήπτε. Τελεινάια
ομως ένας Εσθραφός φραγκός απέδειξεν ότι αυτό
δεν είνε αληθινό, διότι όταν έδοκίμασε κ' ο ίδιος
να διαλύση ένα μαργαριτάρι κατά τον ίδιο τρόπο,
παρήτησε ότι τοτό ήταν αδύνατον. “Οπισώθηκε
ή παράδοσις, παλαιά δεν συμβιβάζεται με την α-
λήθεια, μας δείχνει τί άξια άπόδωσαν οι άρχαιοι
στα μαργαριτάρια.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ...

δόμος αυτή την ώρα ήταν έρημος. Μέσα στο σκοτάδι μία γυναίκα βάδιζε αργά, κοιτάζοντας πίσω της. Όταν έφτασε στην πλατεία του Αγίου Μάρκου, σταμάτησε για μία στιγμή αναποφάσιστη. Έπειτα προχώρησε σ' έναν παράγο, κάθισε, έγειρε ελαφρά το κεφάλι της προς τα πίσω και παραδόθηκε σε ονειρώσεις. Μία νεκρική σκιά, μία ανησυχία συσπώσε τον καιρό που τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Από το νού της περνούσε τώρα, όπως σε κινηματογραφική ταινία, όλα η φοβερή εκείνη σκηνή, που είχε καταστρέψει τον δόλο της. Ήταν μία ένοχη, μία άμαρτολή... Ο Πέτρος, ο άντρας της, σκαλίζοντας σ' ένα συρτάρι, ενώ αυτή έλειπε σε μία φίλη της, βρήκε μία δέση παλιών ερωτικών επιστολών. Η επιστολή αυτές έμεναν εκεί κομμένες δεκατέντε ολόκληρα χρόνια.

Μολαταύτα, η ανακάλυψη αυτή ήταν άρτανάστα δόνηση για τον Πέτρο. Κι όταν αυτή γύρισε το βράδυ στο σπίτι, δεν την άφησε να μη μείσει. Έβαλλε, καταπονημένος της έφωναξε, μόλις την είδε, τρέμοντας ολόκληρος από το κακό του:

— Έξο! Έξο! Ατιμή!

Και της έβλεπε την πόρτα, πετώντας της στη σκάλα το καπέλο της. Και, να την τώρα έρημη, καταπονημένη μέσα στη νύχτα, χωρίς στέγη, χωρίς καταφύγιο! Συντετριμμένη ήττικος, εκμηδενισμένη τελείως απ' αυτή τη φοβερή τρικυμία που είχε ξεσπάσει από δόλο, πόνος, το τραύμα που περνούσε μπροστά της, χωρίς να ξέρει κι αυτή καλό-καλά πού πηγαίνει. Τό ένοχτο της αυτοσυντηρήσεως την έσπρωχνε να ζητήσει περιθώριο και καταφύγιο. Για μία στιγμή πέρασε μία σκέψη από το νού της... Αν πήγαινε να ζητήσει προστασία στο σπίτι του παλιού, λησμονημένου φίλου της; Μά θα την δεχόταν άρκα; Είχε περάσει τόσος καιρός έντο-μεταξύ. Κι αυτή είχε γεράσει, είχε ασχημηνεί! Δεκατέντε ολόκληρα χρόνια πέρασαν, αλλοίμονο, από την εποχή του άγνου, τρυφερού, παθητικού ερωτά τους! Ολόκληρη ζωή! Θα την ανεγνώριζε τάχα; Τώρα πια αυτή ήταν ασάντα χρονών. Αιτός θα ήταν στανταπέντε, ίσως και παλαιά. Όταν θ' αντίκριζε ο ένας τον άλλο, θα κοιτάζονταν με δυσπιστία... Τίος και να της έλεγε: — «Δεν σάς γνωρίζω...» δε σάς θυμάμαι...»

Θυμόταν άκοιμη το όνομα της όδου όπου έμενε αυτός. Αλλά είχε ξεχάσει τον αριθμό. Πώς θα βρούσε το σπίτι του; Έπρεπε να χτυπήσει όλες τις πόρτες, να ρωτήσει παντού.

Με την καρδιά σφιγμένη κατέβηκε από το τραμ. Μόλις έκανε λίγα βήματα, άκουσε θόρυβο πίσω της. Ήσαν τρεις ηλικιωμένες κυρίες, μαζί με μία νέα λεπτοκαμωμένη. Σταμάτησαν μπροστά σ' ένα καινούριο τριπάτο σπίτι, χτύπησαν την πόρτα και μπήκαν μέσα. Η νέα, όταν είδε τη γυναίκα να στέκεται στη μέση του δρόμου και να κοιτάζει δεξιά κι' αριστερά, την ρώτησε με γλυκιά φωνή:

— Ποιο σπίτι ζητάτε, κυρία;

— Ζητώ το σπίτι... ενός συγγενούς μου, του κ. Τσιοβάνι Πεν-σάτα...

Η νέα έτρεξε κοντά της χαμογελώντας.

— Ο κ. Πενσάτα μένει σ' αυτό το γονιόλο σπίτι, της είπε. Μά δεν είναι εδώ. Δείτε αν ταξίδι και θα γυρίσει σε μία εβδομάδα... Μήπως είστε η θεία Ουρανία;... Μας έχει κάνει πολλές φορές λόγο για σας...

— Ναί... είμαι η θεία Ουρανία. Είμαι περαστική από δω και φεύγω αργά... απάντησε η διωγμένη γυναίκα, ελαφρά ταραγμένη, για να μη δώσει ύποψη στη νέα.

— Κοίμα να μην τον δите! ψθύρισε η νέα. Κι' άμέσως προσέθεσε: Είμαι, έχετε, η μηνητή του Τσιοβάνι.

— Καίω πολύ, ώραία μου δεσποινίς, της είπε η δύστηνη γυναίκα, προσπαθώντας να συγκρατήσει την ταραχή της.

Η νέα εκείνη δεν ήταν άμοιρη, μά ήταν πολύ χαριτωμένη και εύγενική. Τα μαλλιά της και τα μάτια της της θύμιζαν τα δικα της όταν ήταν νέα.

— Θα μάς κάνετε μεγάλη ευχαρίστηση, θεία Ουρανία, αν μείνετε να φάτε μαζί μας, της είπε η νέα έπειτα από λίγο, κοιτώντας την στα μάτια. Η μαμά θα ευχαριστηθεί πολύ όταν σάς γνωρίσει και ο Τσιοβάνι θα χαρή υπερβολικά όταν μάθει ότι σάς ρωτήσαμε στο σπίτι...

— Ο κ. Πενσάτα μένει σ' αυτό το γονιόλο σπίτι, της είπε. Μά δεν είναι εδώ. Δείτε αν ταξίδι και θα γυρίσει σε μία εβδομάδα... Μήπως είστε η θεία Ουρανία;... Μας έχει κάνει πολλές φορές λόγο για σας...

— Ναί... είμαι η θεία Ουρανία. Είμαι περαστική από δω και φεύγω αργά... απάντησε η διωγμένη γυναίκα, ελαφρά ταραγμένη, για να μη δώσει ύποψη στη νέα.

— Κοίμα να μην τον δите! ψθύρισε η νέα. Κι' άμέσως προσέθεσε: Είμαι, έχετε, η μηνητή του Τσιοβάνι.

— Καίω πολύ, ώραία μου δεσποινίς, της είπε η δύστηνη γυναίκα, προσπαθώντας να συγκρατήσει την ταραχή της.

Η νέα εκείνη δεν ήταν άμοιρη, μά ήταν πολύ χαριτωμένη και εύγενική. Τα μαλλιά της και τα μάτια της της θύμιζαν τα δικα της όταν ήταν νέα.

Η γυναίκα ευχαρίστησε την εύγενική νέα και δέχθηκε με πολλή προθυμία την πρόσκληση, χωρίς να σκεφθεί τί κάνει. Απάντησε μάλιστα στο σπίτι, όπου την έδεχθηκαν εγκάρδια.

— Έχετε πολύ καιρό να δите τον Τσιοβάνι, θεία Ουρανία, την ρώτησε τώρα η νέα.

— Ω, πολύ, παραπολύ! Δεκατέντε ολόκληρα χρόνια! απάντησε αυτή.

Η νέα έτρεξε τότε και της έφερε τη φωτογραφία του, μαζί με ένα κομμάτι μουσικής για πιάνο που της έστειλε προχθές από τη Ρώμη.

Το κομμάτι αυτό της μουσικής ήταν μία παλιά παθητική φωνή. Η ίδια ακριβώς που της είχε στείλει κάποτε κι' αυτή, όταν την άγαποσε άκοιμη... Μά δεν είχε αλλάξει λοιπόν τόσα χρόνια; Ο ίδιος είχε μείνει! Το δειλό και ρομαντικό εκείνο παιδί, με την τόσο ευαίσθητη και εύγενική ψυχή; «Α, όχι! Στη φωτογραφία ήταν έντελως διαφορετικό το πρόσωπό του. Το μέτωπό του ήταν αιχμηρό από οντίδες...

Η συζήτηση εξακολούθησε ζοηρά.

Μετά το δείπνο, ήσαν άλλοι δυο νέοι, μαζί με μία συνομήλική της μνηστής του Τσιοβάνι.

Η θεία Ουρανία—όπως την ονόμαζε πια η νέα—κάθισε στο καναπέ με μία στιγμή κι' άρχισε να παίζει τη ρομπέρτα που είχε στείλει στην άραβοκρατική του ο Τσιοβάνι. Οι νέοι κι' η νέα την άκουγαν με προσοχή.

Την έπαιξε με τόσο συγκίνηση και τόσο τρυφερότητα, που ένοιωσε ξανά τα μάτια της να βουρζοκούν.

— Ω, πόσα της θυμίζε αυτή η μουσική! Πόσο γλυκά μιλώσε στην ψυχή της άποψε, ξυπνώντας μέσα της τον παλιό πεπρωμένο της έρωτα.

Οι νέοι κι' η νέα, που βρισκόταν στο σπίτι, άρχισαν να χορεύουν και να τραγουδούν, ενώ αυτή έπαιζε στο πιάνο.

Η θεία Ουρανία, όποτε απ' το τραπέζι, τη μουσική και την ευθυμία, είχε ξεχάσει έντελως. Μά έβλεπε να θυμίζε, θυμίζε κι' αναμνήσεις.

Τι ήταν αυτό που έκανε έκστατα από τη φοβερή οικογενειακή σκηνή που της ανέβη από δόλο; Συλλογίσθηκε τον άγνο της, τον Πέτρο, ολόμοιρο, συντετριμμένο όποτε από την αποστροφή της καλώς των επιστολών. Συλλογίσθηκε την ήρεμη και χαρούμενη οικογενειακή ζωή που περνούσε ως τη νύχτα αυτή, τη φροσύνη και τη λατρεία του άνδρα της και σε μία στιγμή πικρής μετανόησης άποφάσε να ξαναγυρίσει στο σπίτι της, να πέσει στύ πόδια του Πέτρου και να ζητήσει απ' αυτόν να της συγχωρήσει το νεανικό της σφάλμα, το λησμονημένο αίθε-μά της.

Ο Πέτρος ήταν καλός, εύγενής και ήταν βέβαιη ότι θα την συγχωρούσε.

Φόρεσε βιαστικά το καπέλο της, ευχαρίστησε τους καλούς ανθρώπους που τόσο πρόθυμα την είχαν φιλοξενήσει και έφυγε.

Όταν έφτασε στο σπίτι, έβγαλε από την τσάντα της το καπέλο της πόρτας, άνοιξε χωρίς θόρυβο και μπήκε μέσα... Στην γραβόλα-κάμαρα, στο γραφείο, σε όλο το σπίτι δεν βρισκόταν ψυχή... Ποι ήταν λοιπόν ο Πέτρος; Άναψε τη λάμπα του γραφείου και είδε απάνω στο τραπέζι ένα γράμμα του Πέτρου. Έσπασε νεύρα το φάκελλο και το διάβασε:

«Αγαπημένη μου Λουκία,

Τη στιγμή που θα διαβίσεις σ' αυτό το γράμμα, δε θα είσαι μαζί με σ' αυτό. Δεν υπολόγισα να ζωώ έπειτα απ' ότι σ' έβλεπα. Όλα χάθηκαν, έσβησαν για μέν... Χαίρε για πάντα... Πέτρος»

Η Λουκία ξεφώνισε άγρια, άπελπισμένα, λήγισε και ασπασμένη κάτω αναίσθητη!

ΛΟΥΚΙΑΝΗ ΠΕΒΕΡΕΛΛΗ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΦΖΑΝΕΩΝ

Ο μαρκήσιος ντ' Αφζανσόν όταν έμαθε ότι ο άνεψιός του, ο δ' Αφζανσόν, ήταν άποδοτικός της άμαρτίας, διωρίθηκε έφορος σε μία δημοσία βιβλιοθήκη, του είπε:

— Α! είσαι τυχερός, άνεψιέ μου. Τώρα θα μόνες να διαβάζεις τουλάχιστον.

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Η όπο των άναγνωστών μας άποσπασμένη συνεργασία και μη συνδεδεμένη υπό δικαίωματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε δεν λαμβάνεται υπόψη.

Πις—Πις. Το διήγημά σας όχι επιτυχές. Για να 'Αρ μέν η ν, Τριανδάν. Όχι ένδιαφερόντα πραγματά, δυστυχώς. Νό ο μ α ν Π... Λάρισσα. Το διήγημά σας όχι επιτυχές. Έκθεσις σχολική μάλλον. Διαβάστε 'Ελληνας και ξένους διηγηματογράφους, Δ. Μ ε λ α ν. Καστανάν (Σπάρτης). Το διήγημα όχι επιτυχές. Χ. Κ. Μ ε μ. Πάτρας. Το διήγημα σας άνεπιτυχές. Παρηγόρησε έν τοις καλοτύχαις. Και η γλώσσα στρωτή όπωσδήποτε. Εργασθήτε λοιπόν και ελπίστε. Γ. Π α τ ο ρ. Χαλκίδα. Όχι άπολύτως επιτυχές το διήγημά σας. Δείχνει μολαταύτα ότι έχετε να γράψετε πιο καλά πράγματα. Λίγη προσοχή και λίγο περισσότερο βιαστικό μόνον. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμεν. Υ ε ρ α ς. Πειραιά. Δυστυχώς άνεπιτυχής τα τραγουδάκια σας. Ρ ε ν α Δ ο ρ ε ν α. Έλεούσα. Οι στίχοι σας όχι άπολύτως καλοί. Διαβάστε 'Ελληνας ποιητάς. Α. Α κ ρ ι μ ο ξ ο ν. Ένταύθα. Ευχαριστούμεν για τήν: στίχους σας όπερ του Μπουκέτου. Γ. Σ. Τ. Θήβας. Οι στίχοι σας όχι επιτυχημένοι. Β ε ρ α ν τ α λ μ α ν. Γράψετε άμεσα καλά. Μά το διήγημά σας αυτό τελειώνει άτεχνα, γοργά, καίτοι καλά. Μά γράψετε στο έξης και στις δυό πλευρές του χαρτί. Και στείλτε τίποτε στο έντελως καλό Θ. Α ρ β α ν τ ο π ο υ λ ο ν. Παρίσι. Οι στίχοι σας άνεπιτυχείς. Π. Κ α ρ α γ ι α ν ν η ν. Ένταύθα. Το πεζό τραγουδί σας όχι επιτυχές. 'Α λ ε κ ο ν Σ ο ρ α ν ο π ο υ λ ο ν. Κέρκυρα. Θά σ' άπαντήσουμε ήδη. Ξαναδιασκευάμενα έργα δεν δημοσιεύουμε. 'Αλλ' ούτε και επιτυχές εύρισκον το 'Ότε και Τόσα'. 'Ετιχε, γάρ, εύφημον μνείας ιερού της Φιλοφ. 'Ενόςσεως Κερκυρας κτλ. Τί σημαίνει; Πότες μάλλον σ' ότι ειλκρινός σας λέμε ήμεις. Μ ή τ σ ο ν Β α σ ι λ ε ι α δ η ν. Πειραιά. Οι στίχοι σας όχι επιτυχημένοι. Πολυλογία, χωρίς τίποτε το έξαιρετικό. Ά ν τ ρ. Ρίχ α ν. Όλυμπον. Ευχαριστούμεν θερμός για τα καλά σας λόγια. Α γ γ υ. 'Α γ ρ ε λ ο ν. Ένταύθα. 'Ο άπερής όχι επιτυχημένος. Ά ν τ ρ ο π η ν Τ... Ένταύθα. Νά σας φτιάσουμε ένα έρωτικό τραγουδί για να το στείλετε στον σκληρόν Ρωμάν σας και να τον συγκινήσετε! Υψίστε Θεέ! Ζητήτε δηλαδή βαρυτάτην άγνοίαν. Κ' επειδή ήμεις δεν είμαστε σε θέση να σας ευχαριστήσουμε άπευθυνόμεθα στους πολυπληθείς και άναμνήσιμους ποιητάς των έπαυ-σών. Όποιος σας συμπνεύσει γρήγορ το τραγουδί αυτό κι' άς μας το στείλη να σας το ταχυδρομήσουμε. Τί άλλο θέλετε... Γ. Μ ι χ α λ ο π ο υ λ ο ν. Το 'ελεγκτόν διήγημά σας, όπως το άποκαλείτε, πολύ δυσκολοκύνειτο. Ίδού μερικά γραμμές:

«Εκαστον έαρ, όταν η γυνή αρχίξη να τήκεται επί των ύψηλων κορυφών της Πίνου, έκτακτος ζωή και κίνησις γίνεται εις τας ύψηλές εκείνας τοποθεσίας».

Και παρακάτω:

«Πολλοί επιδίδονται εις έργασιας θασιάς και άνηγνίσια διάσημους πλέκους των ύπομων». Άγριοι όρμητικοί έρπαις καθυποτάσσονται εις τους ύποδομους και σχηματίζονται άφροσύνας, καταρ-κταινε κινούσι τον νεροπρίονα, όστις τέμνει εκ των κορυμών των πύκνων και των έλατών τας γονθράς εκείνας σάνιδας, αίνους φημίζονται άν ούχι

«Εκαστον έαρ, όταν η γυνή αρχίξη να τήκεται επί των ύψηλων κορυφών της Πίνου, έκτακτος ζωή και κίνησις γίνεται εις τας ύψηλές εκείνας τοποθεσίας».

Και παρακάτω:

«Πολλοί επιδίδονται εις έργασιας θασιάς και άνηγνίσια διάσημους πλέκους των ύπομων». Άγριοι όρμητικοί έρπαις καθυποτάσσονται εις τους ύποδομους και σχηματίζονται άφροσύνας, καταρ-κταινε κινούσι τον νεροπρίονα, όστις τέμνει εκ των κορυμών των πύκνων και των έλατών τας γονθράς εκείνας σάνιδας, αίνους φημίζονται άν ούχι

«Εκαστον έαρ, όταν η γυνή αρχίξη να τήκεται επί των ύψηλων κορυφών της Πίνου, έκτακτος ζωή και κίνησις γίνεται εις τας ύψηλές εκείνας τοποθεσίας».

Και παρακάτω:

«Πολλοί επιδίδονται εις έργασιας θασιάς και άνηγνίσια διάσημους πλέκους των ύπομων». Άγριοι όρμητικοί έρπαις καθυποτάσσονται εις τους ύποδομους και σχηματίζονται άφροσύνας, καταρ-κταινε κινούσι τον νεροπρίονα, όστις τέμνει εκ των κορυμών των πύκνων και των έλατών τας γονθράς εκείνας σάνιδας, αίνους φημίζονται άν ούχι

«Εκαστον έαρ, όταν η γυνή αρχίξη να τήκεται επί των ύψηλων κορυφών της Πίνου, έκτακτος ζωή και κίνησις γίνεται εις τας ύψηλές εκείνας τοποθεσίας».

Και παρακάτω:

«Πολλοί επιδίδονται εις έργασιας θασιάς και άνηγνίσια διάσημους πλέκους των ύπομων». Άγριοι όρμητικοί έρπαις καθυποτάσσονται εις τους ύποδομους και σχηματίζονται άφροσύνας, καταρ-κταινε κινούσι τον νεροπρίονα, όστις τέμνει εκ των κορυμών των πύκνων και των έλατών τας γονθράς εκείνας σάνιδας, αίνους φημίζονται άν ούχι

«Εκαστον έαρ, όταν η γυνή αρχίξη να τήκεται επί των ύψηλων κορυφών της Πίνου, έκτακτος ζωή και κίνησις γίνεται εις τας ύψηλές εκείνας τοποθεσίας».

Και παρακάτω:

«Πολλοί επιδίδονται εις έργασιας θασιάς και άνηγνίσια διάσημους πλέκους των ύπομων». Άγριοι όρμητικοί έρπαις καθυποτάσσονται εις τους ύποδομους και σχηματίζονται άφροσύνας, καταρ-κταινε κινούσι τον νεροπρίονα, όστις τέμνει εκ των κορυμών των πύκνων και των έλατών τας γονθράς εκείνας σάνιδας, αίνους φημίζονται άν ούχι

«Εκαστον έαρ, όταν η γυνή αρχίξη να τήκεται επί των ύψηλων κορυφών της Πίνου, έκτακτος ζωή και κίνησις γίνεται εις τας ύψηλές εκείνας τοποθεσίας».

Και παρακάτω:

«Πολλοί επιδίδονται εις έργασιας θασιάς και άνηγνίσια διάσημους πλέκους των ύπομων». Άγριοι όρμητικοί έρπαις καθυποτάσσονται εις τους ύποδομους και σχηματίζονται άφροσύνας, καταρ-κταινε κινούσι τον νεροπρίονα, όστις τέμνει εκ των κορυμών των πύκνων και των έλατών τας γονθράς εκείνας σάνιδας, αίνους φημίζονται άν ούχι

«Εκαστον έαρ, όταν η γυνή αρχίξη να τήκεται επί των ύψηλων κορυφών της Πίνου, έκτακτος ζωή και κίνησις γίνεται εις τας ύψηλές εκείνας τοποθεσίας».

Και παρακάτω:

«Πολλοί επιδίδονται εις έργασιας θασιάς και άνηγνίσια διάσημους πλέκους των ύπομων». Άγριοι όρμητικοί έρπαις καθυποτάσσονται εις τους ύποδομους και σχηματίζονται άφροσύνας, καταρ-κταινε κινούσι τον νεροπρίονα, όστις τέμνει εκ των κορυμών των πύκνων και των έλατών τας γονθράς εκείνας σάνιδας, αίνους φημίζονται άν ούχι

«Εκαστον έαρ, όταν η γυνή αρχίξη να τήκεται επί των ύψηλων κορυφών της Πίνου, έκτακτος ζωή και κίνησις γίνεται εις τας ύψηλές εκείνας τοποθεσίας».

Και παρακάτω:

«Πολλοί επιδίδονται εις έργασιας θασιάς και άνηγνίσια διάσημους πλέκους των ύπομων». Άγριοι όρμητικοί έρπαις καθυποτάσσονται εις τους ύποδομους και σχηματίζονται άφροσύνας, καταρ-κταινε κινούσι τον νεροπρίονα, όστις τέμνει εκ των κορυμών των πύκνων και των έλατών τας γονθράς εκείνας σάνιδας, αίνους φημίζονται άν ούχι

διά την κομψότητα, τουλάχιστον διά την στερεότητα των.

Αντί να γράψετε λοιπόν διαβάστε, διαβάστε όσο μπορείτε, όσο σας μένει καιρός, γιατί άγνωστε στοιχειάδη πράγματα. Ζ ο υ λ ι α ν

Π ή λ ι κ α, Χαλκίδα. Τα διηγήματά σας όχι επιτυχή. Λαθή ά-κόμη και στην γλώσσα και στην διατύπωση. Χ α ρ. 'Α κ ρ ο π ο

λ ι τ η ν, 'Αλεξάνδρειαν. Το τραγουδί σας όχι άπολύτως καλό. Άν πετύχετε να γράψετε καλούς στίχους, στο είδος αυτό της ποιήσεως, θα δημιουργήσετε, άναμφιβόλως, κάτι έντελως δικό σας. Προσπα-θήστε. 'Α λ ε ξ. Ένταύθα. Θά σας άπαντήσαμε πλέον, αν έ-λήφθη η συνεργασία σας. Π α ν. Χ. Γ., Ένταύθα. Ευχαριστούμεν θερμός γ' όσα καλά μάς γράψετε. Το Μπουκέτο έχει πράγματι φανατικούς άναγνώστες. Μ. Δ. Χ., Σούστην. Δεκατέντε δοχ. ή

Μοναχική και 20 ή 'Πληγωμένη Καρδιά'. Έ λ π ι δ ο φ ό ρ ο ν, Πάτρας. Οι στίχοι σας έντελως άνεπιτυχείς. Οι στίχοι όχι επιτυχείς, πάτην. Ενεργάρητε. Θερμός εύχριστούμεν. Γιατί έχει άριστη Τό πεζό πολύ βιαστικό, πολύ συντομο, με συντομίαν τηλεγραφικήν σχεδόν. Σ ό ν ι α ν 'Α γ γ. Ευχαριστούμεν για τα καλά σας λό-για. Και σάς συγχάριουμε που άκούσατε την συμβουλή μας. Μπο-ρούμε να δώμε το μυθιστόρημα που γράφατε. Ε. Σ., στέλνατε 1-9 μ. μ. στο γραφείο θά σας είμεθα ύποχρεοι. Ε. Σ., Σουφλί. Το ποιήμα σας δεν εινε δημοσιεύσιμο, γιατί έχει άριστη τεχνικά λάθη. Μπορείτε όμως να το στείλετε άφορα στον ξενιτεμέ-πο φίλο σας, γιατί εινε ειλκρινός και έκφραζει τα αισθήματά σας

πρός αυτόν. Διορθώστε μόνο τη λέξη 'άσπλάχνος' και κάμπετε την 'άσπλάχνα', γιατί χτυπάει πολύ άσχημα στη στιγμή που όλο το ποιήμα εινε γραμμένο στη δημοτική. Γ. Τ ε α β ρ α ν. Το διή-γημά σας γραμμένο στρωτά, καλά και σε όμοια δημοτική. Μά η

επίδοσις του εινε τόσο κοινή και τόσο πολυχρησιμοποιημένη... 'Α ν ν α ν Β α σ ι λ ο π ο υ λ ο ν, Κεφαλληνίαν. Το ποιήμα του 'Αλεξανδράτου ένδιαφέρον, άλλα και πολύ μεγάλο. Θά δημοσιεύη τις πανηγυρικών πολυσέλδων φύλλον. Κ. Γ. Φ ο ν τ α ρ ι λ η ν. Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

Το πεζοτραγουδί σας όχι επιτυχές. Ε υ ά γ γ. Κ ω σ τ α κ η ν.

ΑΜΠΕΛΟΚΤΗΜΟΝΕΣ

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΝ ΤΟΥ ΠΕΡΟΝΟ- ΣΠΟΡΟΥ ΤΩΝ ΠΟΛΤΩΝ ΒΟΥΡΓΟΝΔΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΩΝ ΜΕ ΣΟΔΑΝ SOLVAY (ΣΟΛΒΕ)

Όλοι οι μεγάλοι αμπελοκτήμονες χρησιμοποιούν τον πολτόν τούτον, διότι έχει τα εξής πλεονεκτήματα εν συγκρίσει πρὸς τὸν κοινὸν βορδιγάλειον πολτὸν μετ' ἀσβέστου:

- 1) Παρασκευάζεται εὐκόλως.
- 2) Δὲν φράσσονται οἱ ψεκαστήρες.
- 3) Προσκολλᾶται τελείως ἐπὶ τῶν φύλλων.
- 4) Δὲν παρασύρεται ἐκ τῶν φύλλων ἀπὸ τὰς συνήθεις βροχάς.
- 5) Διασκορπᾶ ὁμοιόμορφως τὸν θεικὸν χαλκόν.
- 6) Δὲν καίει τὰ φύλλα ὡς δύναται νὰ συμβῇ μετ' τὴν ἀσβεστον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΠΟΛΤΟΥ ΒΟΥΡΓΟΝΔΙΑΣ

νερό 100 ὀκάδες
θεικὸς χαλκός 2 »
σόδα Solvay (Σολβέ) 1 ὀκά

Συνήθως χρησιμοποιεῖται διὰ τοὺς πρώτους ψεκασμοὺς ἀραιότερα διάλυσις. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀναλογία θειικοῦ χαλκοῦ καὶ σόδας δέον νὰ εἴνε ὁμοία ὡς π. χ. εἰς 100 ὀκάδες νερό, ἐὰν διαλυθῇ 1 ὀκά θειικοῦ χαλκοῦ, θὰ προστεθῇ ἡμίσεια ὀκά σόδα Solvay (Σολβέ). Ἡ σόδα Solvay (Σολβέ) πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ εἰδικὰ καταστήματα. Διὰ περισσότερας πληροφορίας ἀπευθυνθῆτε εἰς τοὺς κ. κ.

ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΠΑΟΥΜΑΝ

ἀντιπροσώπους
Ἀθῆναι, ὁδὸς Καπνικαρέας 7β.

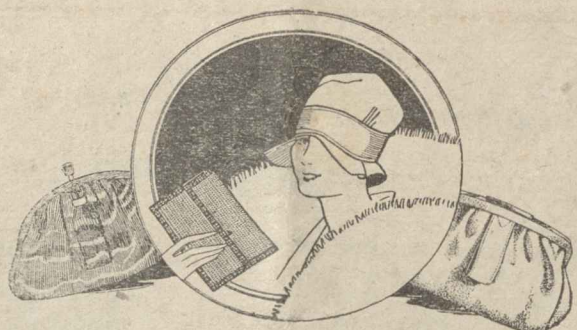

Πρὶν ἀγοράσετε τὴν ὀμβρέλλα σας ἐπισκεφθῆτε τὸ καλλιτεχνικὸν ἐργαστασίον ὀμβρελλῶν

ΚΑΡΑΚΑΣ

29 Μιλτιάδου καὶ Νικίου 18β (πάρκος Αἰόλου) - Ἀθῆναι.

Πώλησις χονδρική καὶ λιανική
Ἰδιαίτερον τμήμα ἐπισκευῆς ὀμβρελλῶν

ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΧΡΗΣΙΝ

ΣΙΔΝΕ-Υ. ΝΟΕΛ Α.Ε. - 3α Κοραῆ 3α - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Κατήρτις τμήμα ΟΠΤΙΚΩΝ καὶ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΙ-ΔΩΝ. Πλευσία συλλογὴ ἀπὸ Ὁματοῦχλια ὅλων τῶν συστημάτων. Κρύσταλλα Punktal Zeiss Perla. Διόπτρα θεά-τρον καὶ πρισματικά. Φωτογραφικαὶ μηχαναὶ ὅλων τῶν διαστάσεων τῶν μᾶλλον φημισμένων ἐργαστασίων Roll-Films Films-Packs κ.λ.π. Ἐπιμελεστάτη ἐκτέλεσις εἰσαδή-ποτε φωτογραφικῆς ἐργασίας. Ἐμφανίσεις, ἐκτυπώσεις, μεγεθύνσεις κ.λ.π.

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
Πατισίων 5

Ἐφαρμόζει ὅλα τὰ συστήματα τῆς φωτογρ-
φικῆς τέχνης. Βραβεῖα Παρισίων-Ρώμης

Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργὸς ὁδοντολόγος ΠΑΡΟ-
ΣΤΩΝ. Ἐπὶ τετραετίαν εἰς Πα-
ρίσιους ὁδοντολόγους. Ὀλοήμερος καὶ
ἀνάδυνος θεραπεία παθήσεων ὁ-
ντος καὶ ὁδόντων. Οὐλοῦνται
δυσκομίαν καὶ Ργογρήθε τολίε
Χαλκεκονδύλη 44.

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ἐπιμελὴς τῆς Δημοτικῆς Μαιευτικῆς
Ἀθῆναι
Σπουδασὸς εἰδικὸς ἐν Παρίσι
Ὁδὸς Ἀσκληπιῶ 4
9-10 π.μ. 3-6 μ.μ.

Η ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟ 'ΜΑΝΣΤΡΟΥΛ'

Ἄριστον ἐμμη-
νιο γυναικῶν. Θεραπεύει εὐχάρι-
στακτον περιόδον τῶν γυναικῶν
καὶ ἡσυχασίαν καὶ καταπραΰ-
νεται τὸν πόνον τῶν νεφρῶν, τῆς
κοιλίας, τῆς τραχηλικῆς, τῆς
πλευρῆς καὶ λοιπὰς κακουργίας τῆς
ἀτάκτου περιόδου. Οἱ διαση-
μεστοὶ ἱατροὶ ἐν Γερμανίᾳ συν-
ιστοῦν τὸ 'Μανστρουλ'.
Ζητήσατε ἰδηρίαν δωρεάν
Ἀντιπρ. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κάνιγγος 12, Ἀθῆναι.

KOLYNOS
DENTAL
CREAM

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

N.E. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΙΣ
ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΑΙ
ADLER
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΑΙ
Ι. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 15-ΑΘΗΝΑΙ

ΒΑΛΥΤΙΚΑΙ - MAILLOTS
MADAME X (εἰδικαὶ κα-
τασκευαζομένης)
ΒΑΛΥΤΙΚΑΙ - ΖΩΝΑΙ - AN-
KANT - ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ

δὰ γίνεται ἀσφαλῶς
παγκόσμιαι "ΜΙΣ",
μένον μετὰ τὸς νέ-
ους ἐλαστικὸς κορ-
σέδες τοῦ καταστή-
ματος "ΑΡΕΤΑΙΕΙΩΝ".
50 ὁδὸς Σταδίου.

Μένον οὕτω ἐξα-
σφαλίζεται τὴν εὐ-
γραμμίαν τοῦ σώ-
ματος δημιουργοῦ-
σαι τελείας καλλι-
τεχνικῆς γραμμῆς
καὶ πλήρη ὕγιαν.

ΑΡΕΤΑΙΕΙΩΝ
50 ὁδὸς Σταδίου 50 - ΑΘΗΝΑΙ

ΟΡΑΙΟΤΗΣ
ΗΤΙΣ ΔΙΑΡΚΕΙ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Τοιοῦτον εἶναι
τὸ πρόνομιον
τῶν γυναικῶν
διὰ τὰς ὁποίας ἡ
χρῆσις τῆς Κρέμ,
τῆς Πούδρας καὶ
τοῦ Σάπωνος
«ΣΙΜΟΝ» εἶναι
μὴ καθημερινή
ἀνανέωσις.

ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ν. Χιόνης καὶ Σία)
Διευκρύβου (πλησίον
Σταθμοῦ Ὁμονοίας)
ΑΘ' ΝΑΙ

CRÈME SIMON

ΠΟΝΟΙ
ΤΩΝ ΩΤΩΝ

εἶναι ἀνυπόφοροι καὶ ὁ παρα-
μικρὸς θόρυβος ἐνοχλεῖ. Ἐξῆς
βοηθοῦν τὰ γνωστὰ

ΔΙΣΚΙΑ
ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

ἀνακουφίζοντα τοὺς πόνους. Ἐπίσης καὶ εἰς τὴν γρίππην,
ρευματισμὸς, νευραλγίας, πυρετὸν, κεφαλόπονον καὶ ὁδον-
τόπονον ἔχουσιν ἀποδειχθῆ λίαν ἀποτελεσματικά.

BAYER

Ζητεῖτε πάντοτε τὴν γνησίαν σκευασμένην Βαγιὰ
μὲ τὴν κυανόλευκον ταμῖαν.

EAU AMERICAINE

DR P. DELACOUR

Ο θρίαμβος τῆς χημείας διὰ τὴν τελείαν ἐξάλειψιν τῶν πα-
νάδων. Ὀλίγα ἐπαλείψεις ἀρκοῦν διὰ νὰ ἀφαιρέσουν ὀριστικῶς
τις πανάδες τοῦ προσώπου.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία καὶ Μυροπωλεία.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος I. M. KANZOYX
Στοὰ Περματζόγλου - Ἀθῆναι

ΠΛΕΚΤΑ ΕΠΙΠΛΑ

ΑΝΘΡΩΠΩΝΗΣ
Α. ΤΣΟΥΤΣΟΣ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΡΧΗΣ
ΠΛΕΚΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΝ

ΕΠΙΠΛΑ ΠΛΕΚΤΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 18

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δε-
καετασίαν Ἐπιμελὴς τῆς ἰδι-
αιτέρως Κλινικῆς τοῦ Καθηγη-
τοῦ Ν. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δι-
κεῖται καθ' ἑκάστην ὁδὸν Κο-
σσυπόλεως 30.
Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. Τηλεφ. 7-68 (Παλαιόν)

MONDIA & MONDAINE

Αἱ ἀνώταται ὅλων τῶν
καλλωπῶν :: ::

Σ. ΚΟΥΤΣΕΒΕΤΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐρμού 42

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Ὁδὸς Σίναι 9 - Ἀθῆναι
Ἀριθ. τηλεφ. 8-72 (Παλαιόν)

— Έχεις δίκιο, αγαπητή μου, ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» είνε μιὰ ἀληθινὴ ψυχαγωγία... Κανένα περιοδικὸ δὲν συγκρίνεται μαζί της... Τὶς ἐσωτερικὲς χρωματιστὲς εἰκόνες τῆς ἀξίζει νὰ τὶς δώσουμε γιὰ κορνιζάρισμα καὶ νὰ τὶς κρεμάσουμε στὸ σαλόνι μας... Εἶνε πίνακες μεγάλων ζωγράφων, πραγματικὰ ἀριστουργήματα...

